

БРАЙЪН ПЕРО ПРОКЛЯТИЕТО НА ФРЕЯ

Част 4 от „Амос Дарагон“

Превод от френски: Анета Илиева Тошева, 2005

chitanka.info

ПРОЛОГ

Старите легенди на северните народи разказват историята за колието Бризингамен. Изработен от Алфриг, Двалин, Берлинг и Грер — четири джуджета с дълги бради и здрави мускули, — този накит някога бил считан за едно от чудесата на света. Според тази история Фрея, богинята на любовта и плодородието, поискала да го придобие, за да увеличи и без това впечатляващата си хубост. Тя омагьосала джуджетата и им откраднала колието Бризингамен. Според легендата, когато богинята се върнала в селението на боговете Асгард, тя била толкова прекрасна, че го огряла като ново слънце. Один — върховният бог в скандинавската митология — ѝ заповядал да върне накита на неговите собственици джуджетата, които се били оплакали и искали обезщетение.

Според думите на Один тази кражба принижавала боговете на доброто и не била достойна за една толкова красива и благородна богиня като Фрея. Тя обаче отказала да се подчини и поверила колието на Бризингите — феи, които живеели скрити навътре в заснежените гори. Така нито джуджетата, нито Один можели да го вземат.

Заради този накит избухнала война между войските на Фрея и тези на Один. Войната продължила много десетилетия и завършила със смъртта на стотици викинги и изчезването на много магически същества. За да си отмъсти на Один, който от всички свои творения най-много обичал човеко-мечките, Фрея проклела беоритите децата им да умират още в люлката, като по този начин обрекла расата им на изчезване.

Старите мъдреци знаят, че когато боговете на доброто се препират, боговете на злото се възползват от това, за да разширят своята власт над света. Така е откакто свят светува.

1

БАЯ ГАЯ

Пролетта бе настъпила и горите в северния край на континента се покриха със зелени пъпки. Птиците се бяха завърнали от юг и коприварчетата и овесарките огласяха с песните си околностите на колибата на Бая Гая. Прегърбената старица с дълги побелели коси вървеше бавно из гората. Тя се подпираше на дълга тояга и напредваше мъчително. Тялото ѝ, съсухрено от тежестта на годините, я караше да страда ужасно. Артритът беше изкривил пръстите ѝ. Ставите им бяха станали огромни, а под изтънялата кожа прозираха широки сини вени. От ушите и ноздрите ѝ стърчаха дълги черни косми. Кафяви брадавици покриваха лицето и голяма част от тялото на старицата. По краката ѝ като змии се виеха дебели изпъкнали вени. Като отвореше уста, сивият ѝ език се показваше между няколкото ѝ останали пожълтели зъба. Очите ѝ бяха почти изцяло премрежени от бели ципи, които ѝ пречеха да вижда добре.

Старицата вървеше и проклинаше под носа си. Тя пустосваше боговете, природата, непоносимите песни на птиците и твърде меката пролет. От закачената през рамото ѝ торба със зърно тя хранеше коприварчетата и овесарките. С широк замах хвърляше храна навсякъде около себе си. Десетки птички се стрелкаха във всички посоки и се наслаждаваха на неочакваната гощавка. Този пролетен ден обаче щеше да бъде последен в живота им, защото семената бяха отровни.

Някога Бая Гая беше много приятна жена, красива и лъчезарна. Омъжена за един добре сложен момък, тя живееше в прекрасно малко селце, винаги пълно с цветя и детски смях. Най-съкровено ѝ желание бе да има голямо семейство, но минаха години след сватбата и, а боговете още не бяха я ощастливили с деца. Тя чака търпеливо дълги години, но така ѝ не се сдоби с рожба.

Един ден над селото се развихри силна буря и една гръмотевица падна върху къщата на Бая Гая. Заради това божие наказание, съчетано

с невъзможността ѝ да има деца, хората се усъмниха, че е вещица. Обитателите на селото решиха, че това е предупреждение от боговете и прогониха Бая Гая. Приятели, съседни, дори и членовете на собственото и семейство я нападнаха с ругатни и тояги и я захвърлиха полумъртва в един горски поток. Анулираха брака ѝ и клетата жена загуби завинаги обичния си съпруг. Той се ожени за друга, от която се сдоба с три деца.

Бая Гая бе спасена по чудо от една група истински магьосници и скоро стана една от тях. Веднъж, като отиваше към едно тайно място за сбора на вещиците, тя случайно узна, че съпругът ѝ се е оженил повторно и че сега беше баща на две момчета и едно красиво малко момиченце. Сърцето ѝ се изпълни с ужасна злоба към новото семейство. Боговете я бяха лишили от щастието да даде живот, от радостта да живее, обградена с деца, от любовта на съпруга ѝ и от нежността на близките ѝ. Те щяха скъпо да си платят. Бая Гая щеше да накара целия свят да плати за нейното нещастие. Вече никой нямаше да бъде в безопасност, най-малко децата.

Тя се превърна в една начумерена и злобна вещица. Изучи древните ритуали на черната магия, научи се да приготвя вълшебни отвари от тайни билки. За няколко години новоприетата магьосница стана най-вещата от всички и беше избрана за главна вещица. Когато се увери, че знае всичко за магическото изкуство, Бая Гая започна да се отървава от своите посестрими. Тъй като те вече не ѝ бяха необходими, тя ги изтрови до последната.

После настъпи часът на отмъщението. Бая Гая отвлеке децата на бившия си съпруг и ги уби в гората. След това сложи отровни гъби в резервоарите с питейна вода на селото и гледа отдалече как измряха почти половината от старите ѝ приятели. После изпрати чума, за да умори и оцелелите.

Вещицата залови мъжа си Гюнтер, омаломощен от болестта, и му изтръгна сърцето. Тя го омагьоса, за да продължи да бие, и го постави в една стъкленица, пълна с гъста лепкава течност. Беше отмъстена! По този начин сърцето на Гюнтер щеше да тупти за нея, единствено за нея, до края на света.

След това, опиянена от своите възможности и могъщество, Бая Гая извърши безброй други престъпления в околните села. Тя отвличаше деца, за да ги свари живи. От техните останки приготвяше

отвари и еликсири. Изправени пред тази ужасна заплаха, хората напуснаха домовете и селата си. Скоро вещицата се оказа сама в огромната гора. За да подхранва нарастващата си нужда да руши, тя започна да напада животните, обитаващи нейните земи. Тъй като сега всички бозайници бяха избягали, оставаха единствено птиците за унищожение. Ето защо днес тя ги тровеше, като проклинаше пролетта, младите пъпки и целия нов живот, който избуяваше в гората. Бая Гая мразеше всичко, което се раждаше!

Старицата свърши смъртоносната си задача и се върна в колибата си. Щом прекрачи прага ѝ, тя извика:

— Прибрах се у дома, драги Гюнтер! Надявам се, че не си скучал много.

Думите на вещицата бяха отправени към сърцето на бившия ѝ съпруг, което биеше в стъкленницата. Тя му говореше през цялото време.

— Ходих да нахраня онези дребни гадинки. Утре ще има доста по-малко от тях, ще видиш. О, да, Гюнтер! Кълна се, че броят им ще намалява с всеки изминал ден! Скоро ще имаме покой и всички тези чуруликания окончателно ще спрат. Хайде, Гюнтер, не се инати. Сърдит ли си? За втората си жена ли мислиш? Да, Гюнтер, истина е, че и тя пееше добре. Преди, разбира се, да ѝ отрежа езика и да ѝ разпоря корема. Спомняш ли си как крещеше? О, мен пък споменът за това ме изпълва с радост! Сигурно пролетта ме прави такава... Какви хубави спомени имаме ние двамата, Гюнтер! Какви хубави спомени!

Бая Гая се приближи до една голяма дървена маса. Тя заемаше почти цялата площ на колибата. Вещицата се отпусна тежко на един стол и обходи с поглед стаята. Имаше легло с отвратително мръсни завивки, почерняло от сажди огнище със закачен над него котел, от който се издигаше пара, етажерка, на която в пълен безпорядък си оспорваха място книги, гърненца с различни съставки, човешки кости, детски черепи, малки изсушени животни и други дреболии, служещи за черна магия. Прозорецът с непрозрачни от мръсотията стъкла и сърцето на Гюнтер в своята зеленикава течност допълваха декора.

— Трябва да помислим за по-голям дом! — възкликна старицата, като погледна към стъкленницата му. — Много сме на тясно тук, нали, Гюнтер? Поне трябва да направим едно почистване. Мисля, че последното нещо, което измих, беше черепът на първия ти син, след

като му отрязвах главата. Ах, този хитрец! Как се съпротивляваше само! Трябваше да му клъцна единия пръст, за да мирува. Е, знаеш ли какво се случи? Изобщо не се кротна, а започна да крещи с пълно гърло. Хи-хи-хи! Той наистина беше прекрасно момченце! И отгоре на това смело! Дори ме заплю в лицето, преди да го заколя. Да, да, Гюнтер, смело като теб!

На вратата на колибата се почука три пъти. Вещицата подскочи и изписка уплашено. Разстроена, тя погледна към сърцето на бившия си съпруг и прошепна:

— Кой може да дойде да потропа на вратата ми? Какво да направя, Гюнтер? Моля? Да. Това е добра идея.

Старицата грабна един дълъг и ръждив нож и го скри зад гърба си. Докато се отправяше към вратата, прозвучаха още три силни почуквания.

— Идвам! — извика вещицата с пресилено любезен тон. — Сама съм, стара съм и вървя бавно.

Бая Гая отбори полека вратата. Пантите изскърцаха и подплашиха птиците в околната гора. На тридесет крачки от нея седеше един сив вълк и я гледаше спокойно. Вещицата хвърли един поглед наляво, после надясно и накрая попита животното:

— Ти ли искаш да ме видиш, гаден звяр?

— Да, аз искам да ви видя — потвърди вълкът с дълбок глас, като изговори много добре всяка дума.

— Говорещ вълк! — учуди се Бая Гая. — Трябва да видиш това, Гюнтер, пред нас има вълк, който говори! Мразя вълците.

Като рече това, старицата извади ножа си. С невероятна за възрастта ѝ пъргавина и забележителна сила тя го запрати срещу вълка. Звярът хвана ножа със зъби и с бързо движение го метна обратно към вещицата. Ножът се заби в рамото на старицата, която поради силата на удара се просна на земята, като виеше от болка:

— Проклет вълк! Видя ли, Гюнтер, какво ми стори вълкът? Видя ли? Какво злобно същество! Ще му избода очите и ще му одера кожата.

Звярът изобщо не помръдна и изчака вещицата да се изправи. Бая Гая се надигна и измъкна ножа от рамото си. Раната обилно кървеше.

— Какво искаш от мен, жалка твар? — попита тя. — Забавляваш се да тормозиш старици, а? Обичаш да тероризираш клетите беззащитни жени?

— Добре ме развличате — отговори вълкът, като леко се усмихна. — Обаче съм дошъл тук от името на моя господар, за да ви поискам услуга.

— Никога! — изкрещя вещицата. — Никога не правя услуги на никого и няма да започна да го правя от днес. Кажете на твоя господар, че съм само една старица, така че да ме остави на мира.

— Наистина ли сте Бая Гая? — попита вълкът. — Вие сте най-страховитата вещица на света, нали?

— Малко си закъснял с комплиментите — сопна му се Бая Гая. — Върви си!

— Чудесно — рече звярът. — Мислех, че убиването на деца още ви интересува. Извинете ме, тръгвам.

— Един момент! — извика вещицата. — Ужасно си неучтив. Безпокоиш ме, забиваш нож в рамото ми и си тръгваш, без да ми кажеш защо си тук. Влез, ще хапнем нещо.

— Моят господар ме посъветва да не се приближавам до вас. Иначе рискувам да стана на супа.

— Господарят ти е разсъдлив човек. Кой е той?

— Казва се Локи.

— Ло... Ло... Ло... ки! — прошепна вещицата. — Ти... ти си вълкът... вълкът на Локи! Локи... богът на огъня и на раздорите?

— Да, аз съм — потвърди звярът, като бавно се поклони.

— Това е съвсем друго нещо! — заяви старицата, леко притеснена. — Чуваш ли, Гюнтер, вълкът на бог Локи ни е дошъл на посещение. Не е ли очарователно? Ама че хубава изненада!

— Моят господар има работа за вас — рече звярът. — Той иска да убие две деца, които му пречат. Проста работа, нали?

— Много проста! Дори фасулска! — възкликна Бая Гая, като се изсмя високомерно. — Може ли да знам защо Локи иска да се отърве от малките дяволчета?

— Това не ви засяга — отвърна сухо вълкът. — Ще убиете децата и точка!

— И какво мога да очаквам в замяна? — попита простиодушно старицата.

— Нищо. Само уважението му.

— А ако откажа? — попита със същия тон Бая Гая.

— Гневът му ще ви преследва и в другия свят!

— Очарователно! — извика силно вещицата. — Чуваш ли, Гюнтер, ще работим напълно безплатно за Локи. Това е неочакван късмет за нас! С какво удоволствие ще служим на този толкова щедър към нас бог! Кажи ми, драги вълчо, как се казват тези две прелестни пиленца, които трябва да убия?

— Става дума за две момчета. Едното се казва Амос Дарагон, а другото — Беорф Бромансон. Те се намират в крайбрежното село Упсгран, на седемстотин левги^[1] отгук. Скоро ще отплават, но в никакъв случай не трябва да стигат там, за където са се запътили. Може да ги отровите, да ги заколите или удавите. Начинът няма значение за Локи, но трябва непременно да се отървете от тях. Длъжен съм да ви предупредя, че младият Амос е магьосник, а пък Беорф е човеко-мечка от расата на беоритите. Това момче може да се превръща в мечка, когато пожелае. Имате ли въпроси?

— Не, съвсем не! Двамата с Гюнтер ще тръгнем тази вечер. Не се притеснявайте, ще се подготвим прилежно. Имам само едно въпросче... Може ли да разполагаме, Гюнтер и аз, с труповете на децата? От младите хора се получава чудесна мазнина, а и горя от нетърпение да използвам очите на беорита в една от моите отвари.

— Да — потвърди сивият вълк. — Разполагайте с тях както ви е угодно. Довиждане и успех!

— Е, тогава се чувствам малко възнаградена — рече усмихнато вещицата. — Довиждане и не се притеснявай, работата ще бъде добре свършена.

Вълкът се обърна и с един скок се скри в гората. Бая Гая затвори вратата, взе един празен сандък и го постави на масата. Взе стъкленницата, която съдържаше останките на Гюнтер, и я сложи в сандъка, както и голям брой прахчета, отвари и други съставки.

— Да, Гюнтер — каза тя, — ще направим едно дълго пътешествие. Не се тревожи, ще те взема с мен. Но да, ние никога няма да се разделим. Заедно завинаги, това е истинският брак! Ще взема още някои неща и заминаваме за Упсгран.

Бая Гая нахлупи на главата си двувърха шапка. Тази много мека шапка беше направена от детска кожа. Вещицата я беше боядисала в

черно и я беше украсила с широка кафява лента, отпорена от гърба на Гюнтер. Тя се загърна с тъмносиньо наметало, обсипано с множество знаци от дяволската азбука на древните демони. По бието на наметалото бяха избродирани пентаграми и зодиакални знаци и бяха пришити бебешки зъби. Старицата препаса на кръста си колан, украсен с гъби пърхутки, в средата на който висеше вълшебна кесия. Сложи си ръкавиците от котешка кожа, обу островърхите си черни обувки и заяви:

— Готови сме за пътуването, Гюнтер. Имай малко търпение и ще се видим отново. Мирувай в сандъка и не ми бърникай из нещата. До по-късно, хубави ми Гюнтер, до по-късно!

Вещицата затвори капака на сандъка. После го поръси с някакъв бял и много зловонен прах, като изговори няколко неразбираеми думи. Сандъкът се смали, докато стана колкото зарче. Старицата го закачи на златна верижка на врата си. След това си взе голямата тояга за из път, изпи една почти прозрачна отвара и каза:

— Васлимас мас корбо, мас мас коите, валимас и жул!

Изведнъж Бая Гая тупна на земята и постепенно се превърна в едър черен гарван с големи крила. Птицата отърси перушина и хвъркна на масата. На шията ѝ проблясваше златната верижка с миниатюрното сандъче. Гарванът подскочи и застана пред огромна карта, закована на стената. Той изграчи:

— Упсгrrран... Упсгrrран!

С няколко маха на крилата птицата излетя през прозореца на колибата и се понесе на запад към океана.

---

[1] Стара келтска мярка за дължина, равна на около 4 км. — Б.пр.

↑

2

ПРОЛЕТТА НА УПСГРАН

Цялото село се беше събрало в гостилницата, която се издигаше досами малкото пристанище. Голямата дървена сграда без прозорци кънтеше от радостни песни. Специален повод бе събрал членовете на беоритската общност: честваха рождения ден на Амос. Остатъците от пищното угощение в негова чест се търкаляха тук и там в смайващ безпорядък. Сега Беорф поднасяше на своя приятел огромна четириетажна торта с мед и орехи, в която бяха забодени тринадесет свещи. Тълпата изръкопляска гръмовно и поде традиционната за празника песен. Амос духна свещите под втори залп от аплодисменти.

Младият Пазител на маските получи като подарък дрехи, изтъкани майсторски от жените от селото, здрави ботуши за пролетта, непромокаеми и много удобни, както и един викингски шлем с рога и здрава пътна чанта, ушита от старо корабно платно.

Банри — старейшина на селото и чичо на Беорф, взе думата:

— Скъпи Амос, за нас е голямо удоволствие да чествуваме днес твоя рожден ден. След бляскавата ни победа над гоблините и дракона от планината Рамусбергет нашият народ възвърна доверието в себе си. Това стана благодарение на теб и ние горещо ти благодарим.

Възбудената тълпа заръкопляска, скандирайки:

— Да живее Амос! Браво, Амос!

— Знам — продължи Банри, — че не можем да заменим баща ти, който е бил убит в Берион, нито майка ти, отвлечена от гоблините и продадена като робиня от тези чудовища. Търсихме безуспешно мястото, където е била продадена, и ще продължим да търсим, докато не я открием. Уверението ни за нашата безрезервна готовност да я търсим е сигурно най-хубавият подарък, който можем да ти направим в този ден. Въпреки тревогата и болката, която ти причинява нейното изчезване, искаме да те помолим да ни направиш една услуга.

Беоритите започнаха тайно да разрязват тортата и да раздават парчета от нея. Въпреки голямата тържественост на словото на Банри,

никой не можеше повече да изтърпи гледката на меда, стичащ се по орехите, и аромата на глазурата от боровинки. Подадоха една чиния и на Банри, който продължи да говори, ядейки:

— Твоята среща с Бризингите в гората Рамусбергет ни разкри тайната за проклятието, което тегне над нашата раса. Ти ни разказа всичко за колието Бризингамен, за войната между Один и Фрея, както и как да се отървем от проклятието. Ние трябва да отидем на острова на Фрея и да я помолим да свали това проклятие. Дали богинята на плодовитостта ще ни разреши отново да видим децата ни да порастват? Надяваме се. Е, добре, ето нашата молба: бихме искали да ни придружиш в това приключение. Твоята помощ ще е много ценна. Беорф вече се включи. Очаквахме подходящия момент, за да се опитаме да те убедим...

Амос се изправи и каза:

— Знаете, че не съм труден за убеждаване, когато се касае за ново приключение. Все пак ви моля да ми дадете няколко дни, преди да ви отговоря. Първо трябва да се посъветвам с моя учител Сартиган, за да разбера какво мисли той.

— Даваме ти колкото дни са ти нужни — отговори Банри. — Но съм сигурен, че той няма да види в това нищо нередно.

Празникът продължи сред радост и веселие до късно през нощта. В програмата бяха включени фолклорни танци и песни.

На другия ден Амос с мъка се събуди, за да отиде при Сартиган. Беше спал малко и музиката на беоритите още кънтеше в главата му. Младият Пазител на маските и неговият приятел Беорф живееха в дома на Банри. Като внимаваше да не събуди другите, Амос хапна малко плодове, хляб и едно твърдо сварено яйце и бързо се отправи към гората.

Сартиган — старият източен боец, го чакаше за ежедневния урок. Той беше дребен ловец на дракони, оцелял по чудо във времето. Беше престоял почти хиляда години, затворен в един леден блок. Сега беше учител на младия Пазител на маските, като му помагаше да овладее напълно своите магически сили.

Сартиган беше малко ексцентричен. Той се държеше странно за хората от северните области. Дългата му два метра брада беше увита около шията му като шал. Винаги бе облечен с оранжева монашеска роба и дори през зимата ходеше бос. Дъхът му миришеше на мръсни

чорапи. За сметка на това старецът бе мъдър и Амос много обичаше да го слуша.

След завръщането им от Рамусбергет Сартиган приемаше Пазителя на маските всеки предобед, а Беорф три пъти седмично следобед. Амос се учеше да контролира своята енергия, докато беоритът тренираше ръкопашен бой.

Двете момчета имаха истински напредък. Амос по-добре владееше своята магия и с всеки изминал ден откриваше възможностите, които му даваха трите маски, които вече притежаваше: на водата, на въздуха и на огъня. Беорф се биеше добре. Движенията му бяха по-плавни, отскоците му — по-ефикасни, а ударите — точни. Благодарение на постоянните тренировки момчето бе свалило няколко килограма и се чувстваше прекрасно.

Сартиган бе решил да се настани настрани от селото, в един кокетен дом на сред гората. Упсгран беше твърде шумен и оживен за него. Беоритите му бяха помогнали да си построи кръгла дървена колиба край едно красиво езеро.

В това омайно кътче старият Сартиган се отдаваше на медитация, без никой да го безпокои. Той говореше все по-добре местния език, но Амос и Беорф винаги носеха кристалните елфически уши по време на уроците. Тези уши — подарък от кралицата на гората Тарказис Гуенфадрил — им позволяваха да разбират и говорят всички езици. Момчетата многократно се бяха опитвали да разберат уроците на учителя си на северния език, но схващаха смисъла само наполовина.

Колибата на Сартиган беше и идеалното място за скриване на дракононото яйце. Амос и Беорф го бяха донесли в пълна тайна от леговището на дракона в Рамусбергет. Никой не трябваше да знае за съществуването на това яйце. Драконите бяха изчезнали от лицето на земята преди стотици години и малкият звяр, който дремеше в своята черупка, не трябваше да попада в лоши ръце. Младият Пазител на маските беше провалил плановете на някои богове да възстановят расата на Древните, както наричаха драконите, и никой не трябваше повече да опитва да си присвои неразумно тяхната сила.

В колибата на стареца яйцето чакаше мига на своето излюпване. Развитието му беше внезапно прекъснато от Амос. За да счупи черупката си, малкото драконче се нуждаеше от горещината на жарова.

Сартиган смяташе, че ако бъде изложено на силна топлина, животното може да се излюпи за няколко минути.

Както обикновено, Амос влезе в колибата на своя учител, без да чука. Сартиган го очакваше търпеливо. Момчето поздрави учтиво и веднага отиде да види драконовото яйце. Той погали леко черупката му. След известно време си сложи елфическите уши и каза:

— Би трябвало да му помогнем да се излюпи! Какво мислите за това, учителю?

— Със същия успех бихме могли да се хвърлим в някоя урва или да се опитаме да се простреляме взаимно със стрели! — извика старецът.

Амос избухна в чистосърдечен смях.

— Това би било самоубийство и ти го знаеш много добре — продължи Сартиган. — Когато драконът ти е поверил това яйце, ти си го приел с най-добри намерения. Казал си си, че ако бъде подходящо възпитано, новороденото драконче би могло да служи на човечеството. За съжаление драконът не е овен. Овенът дава вълна, а драконът предизвиква хаос. Дълбоката природа на огнедишация звяр е да руши, да властва и да завладява. Така е устроено сърцето му! Драконът е пълна противоположност на мира и е въплъщение на войната! Дори и малък, той може да убие грифон или да унищожи до крак един батальон добре обучени войници. Във всеки случай ти вече знаеш това... повтарям ти го за стотен път.

— Да, знам — отговори с усмивка младият Пазител на маските. — Но когато говорите за драконите, вие винаги се нервирате и лицето ви почервенява. Намирам това за смешно.

— Малък негодник! — възкликна Сартиган, като избухна в смях. — Никога не съм имал толкова талантлив и така самонадеян ученик като теб. Хайде, пригответи се, ще започнем с един час активна медитация.

— Може ли да ви поискам един съвет, учителю Сартиган? — попита малко колебливо Амос.

— Добре, млади ученико, слушам те — отговори старецът, станал отново сериозен.

— Беоритите скоро ще отплават за острова на Фрея и ме помолиха да ги придружа. Колебая се заради моята майка... Клетата ми майчица е затворница някъде по света и съм длъжен да я намеря.

Знам, че още е жива! С помощта на моите способности редовно създавам въздушни балони за комуникация и се опитвам да ѝ изпратя окуражаващи съобщения. За нещастие тя не може да ми отговори, за да ми каже къде се намира. Трябва ли да се впусна в търсене на майка ми, когато нямам никакъв знак или следа, по която да тръгна, или да замина с беоритите и да им помогна колкото мога? Разкъсвам се между любовта към моята майка и приятелските ми чувства към Беорф и хората от Упсгран. Не искам да разочаровам беоритите, а и не искам да изглеждам безчувствен към съдбата на мама. Ако тръгна за острова на Фрея, хората ще кажат, че...

— „Хората ще кажат...“ — поде бавно Сартиган, като натърти на всяка сричка. — Моят съвет за избора, който трябва да направиш, не е важен и хората могат да казват каквото искат. Ще ти обясня защо.

— Един ден, когато поисках съвет от моя учител как да се държа най-добре, за да се харесвам на другите, той ме покани да отида с него до селото. Учителят ми яхна едно магаре, подаде ми юлара и ме помоли да го заведа на пазарния площад. Като стигнахме там, чух хората да казват: „Погледнете този стар неблагодарен монах, който е яхнал магарето, докато послушникът му върви пеша! Монасите са невероятни егоисти!“. На другия ден подновихме опита, но този път аз бях възседнал магарето. Същите хора заявиха високо: „Този послушник няма никакво възпитание! Оставил е да ходи пеша учителя си, този стар, прегърбен и уморен монах! Определено добрите маниери изчезват!“. На третия ден, опитвайки се да постигнем единодушие, отидохме до селото пеша, като дърпахме магарето след нас. Коментарите бяха: „Погледнете този глупав монах и послушника му! Няма капка мозък да се качат на магарето и да си спестят ходенето! Монасите вече не са така мъдри като преди!“. На четвъртия ден и двамата яхнахме магарето. Изказванията още веднъж се смениха: „Погледнете тези монаси, които нямат никаква милост към клетото добиче! Човек вече не може да има доверие на монасите!“. За да видим докъде ще стигне абсурдността, на петия ден двамата нарамахме на гръб магарето. Отвсякъде се понесоха подвиквания: „Монасите са напълно полудели, вижте ги какво правят! Манастирите са станали истински домове за малоумни!“. Има ли нужда сега да ти обяснявам поуката от тази история?

— Не — отвърна Амос през смях. — Разбрах, че каквото и да направя, никога няма да угодя на всички и че мнението на другите е променливо и непостоянно.

— Не прави никога нищо, за да се нагодиш към това, което мислят хората — продължи Сартиган. — Нужно е да усетиш в теб пътя, по който трябва да поемеш. Аз не съм тук, за да ти показвам пътя, а за да те придружа по него.

— Много благодаря — каза младият Пазител на маските. — Окажете ми ценна помощ.

— Сега да помедитираме — заяви старецът, като зае поза „лотос“.

— Още едно нещо, преди да започнем — помоли момчето, като прихна да се смее. — Наистина ли носихте магарето на гръб?

— Тихо сега — нареди му меко учителят. — Ще поговорим за това по-късно... доста по-късно.

* * *

Малко след като напусна дома на Сартиган, Амос срещна в гората Беорф, който отиваше за своя урок. Едрото момче изглеждаше облекчено:

— Уф, радвам се да те видя! Забравих си кристалните елфически уши. Ще ми дадеш ли твоите? Много ще внимавам за тях.

— С удоволствие, Беорф. Сартиган говори все по-добре северния език, но не достатъчно добре, за да ни преподава на нашия език.

— Е, кажи ми, ще ни придружиш ли до острова на Фрея? — попита беоритът, докато прибираше елфическите уши в чантата си.

— Да, мисля, че да. Ще следвам пътя, който смятам за най-добър в настоящия момент.

— Много се радвам! — възкликна Беорф и продължи пътя си. — Вече съм закъснял и учителят пак ще ми се кара! Ще отидем ли за риба преди залез?

— Да, съгласен съм. До по-късно!

Амос отиде на малкото пристанище на Упсгран. Там, на борда на най-големия дракар, Банри спореше с Касо и Гой Азулсон. Двамата братя изглеждаха превъзбудени. Касо беше навигаторът на дракара. За

разлика от другите беорити, той беше слаб, ядеше малко и внимаваше да не напълнее с някой килограм. Гой беше пълната противоположност. Отличен воин и издръжлив гребец, той беше набит, с масивни рамене и широк врат и се хранеше, без да го интересува шкембето му. Касо беше отличен стрелец с лък, а Гой въртеше виртуозно сабята. Двамата образуваха непобедима двойка, макар да прекарваха времето си в постоянни спорове.

— Виждаш ли, Банри, според нашите карти... е, добре, няма повече море! — извика Касо, превъзбуден.

— Няма море! — възкликна Гой, недоумяващ.

— Не, няма нищо — продължи Касо. — Ще паднем в бездната и ще бъдем разкъсани от голямата змия!

Точно тогава Амос скочи на палубата на дракара.

— Добър ден и на тримата — поздрави той енергично. — Какво става, Банри? Всички имате недоволен вид.

— Така е — отговори старейшината на селото, който беше и капитан на дракара. — Никога няма да можем да стигнем до острова на Фрея. Според указанията на Бризингите той се намира извън нашия свят и ние... ние ще паднем в бездната, преди да го достигнем.

— Какво? — възкликна изненадано момчето.

— Нека ти обясня — започна Банри. — Ние, беоритите, смятаме, както и нашите съседи викингите, че Земята има формата на гигантски ясен и се нарича Игдразил. Клоните на дървото образуват небето и крият от нас Асгард — селиенето на боговете.

На небето има също огромен дворец, построен от дърво, където цари вечен празник. Това е Валхала — мястото, където намират вечен покой душите на смелите воители, загинали в бой. Разбираш ли?

— Интересно — отбеляза Амос, — а и много поетично схващане за света.

— В средата на това дърво — продължи Банри — има един плосък диск, заобиколен от вода, върху който се намират Земята и планините. Това е светът на хората, нашият свят! Ако, плавайки, отидем много далеч в морето, ще паднем в бездната. Ако ни се случи това, ще бъдем разкъсани от видофнир — огромната змия пазителка. Това влечуго следи хората да си стоят на Земята и да не преминават разрешените от боговете граници. Корените на Игдразил са проникнали дълбоко в ледения ад, който се обитава от исполините.

Там отиват душите на подлеците и страхливците, на воините, загинали в безчестие.

— Ето, виждаш добре — намеси се Касо, — че островът на Фрея е извън нашите карти. Ние никога не ще можем да стигнем до него. Той се намира в бездната, на място, където не ни е разрешено да ходим!

— И змията видофнир ще ни разкъса! — разтревожено подхвърли Гой.

— Но... — поколеба се Амос, — сигурно има начин да се достигне този остров?

— Ще ни е нужен Скидбладнир — отговори през смях Банри. — Така се нарича дракарът на боговете. Този кораб, построен от джуджетата, се плъзга по земята, по морето и във въздуха. Той е много голям, за да може да превозва всички богове и цяла една викингска армия. Освен това може да се сгъва и да става малък колкото носна кърпичка. В легендите се разказва, че прилича на крилат дракон и че неговото платно, винаги максимално издуто от вятъра, придвижва кораба с бясна скорост.

— За съжаление ние разполагаме само с този кораб — въздъхна Касо. — И нашият дракар далеч не прилича на Скидбладнир!

Амос помисли известно време и каза:

— От една страна, заради проклятието на Фрея, което кара децата ви да умират още като пеленачета, беоритите са осъдени на изчезване. От друга страна, по всичко изглежда, че ще умрем, ако се опитаме да стигнем до острова на богинята. И дори да успеем, нищо не доказва, че тя ще пожелае да чуе молбата ни.

— Какво да правим тогава? — попита Гой, напълно отчаян.

— Аз мисля — продължи Пазителя на маските, — че светът е като елен, а ние сме слепи.

— Не разбирам какво искаш да кажеш — заинтригуван, рече Банри.

— Сартиган ми разказа тази история. Веднъж сложили четирима слепци пред един елен и помолили всеки от тях да опише животното. Първият се приближил и пипнал рогата му. Той веднага заявил, че еленът прилича на дърво. Вторият пипнал опашката му и казал, че еленът прилича на заек. Третият опипал крака и копитото му и заявил,

че прилича на кон. Четвъртият пък плъзнал ръка в устата на животното и описал елена като лигаво и смрадливо чудовище.

— Не разбирам какво искаш да кажеш! — извика Гой. — Че никога не трябва да се доверяваш на слепец. Това ли е?

— Не — отговори Амос през смях. — Искам да кажа, че ние сме слепците, защото си обясняваме света според нашите малки усещания. Смятаме, че знаем истината, но нямаме никаква представа какво е „елен“. Не можем да имаме цялостен изглед за нашия свят и често се лъжем.

— Но аз знам какво е елен! — увери го Гой, горд от себе си.

— В името на Один! — въздъхна Касо. — Млъкни, Гой! Момчето ни дава един образ, едно сравнение.

— Да, да — потвърди много сериозно Гой, като клатеше глава, — разбирам, разбирам.

— Значи според теб — намеси се Банри — ние се лъжем за облика на нашия свят и би трябвало да опитаме.

— Мисля, че ще ни очакват изненади — отвърна младият Пазител на маските.

— Съгласен съм с теб — извика старейшината. — Страхът няма да ни накара да отстъпим. Ще начертаем нови карти и ще стигнем този остров, дори и ако трябва да отидем дотам, летейки. Касо, подготви дракара, ще потеглим след седмица. Надявам се, че ти ще ни придружиш, Амос?

— Разбира се — заяви момчето. — Това със сигурност ще бъде едно много забавно пътешествие!

3

ОТПЪТУВАНЕ КЪМ НЕИЗВЕСТНОТО

Беоритите бяха хора на реда и традицията. За предишната им експедиция в страната на викингите Рамусбергет екипажът бе избран от Банри. И този път старейшината на селото, който бе и капитан на дракара, се обърна към жителите на Упсгран за набиране на доброволци.

Хелмик Ненаситния дотича в гостилницата, за да се запише първи в списъка. Този беорит наистина се отличаваше от останалите! Но не по своята смелост и сила, а по-скоро по външния си вид. За разлика от себеподобните си, той беше плешив и без брада. С малки уши, пронизващи очи и голямо шкембе, със солидни мускули и ненаситно желание за приключения и открития, този беорит беше идеален спътник. Впрочем той беше първият избран от Банри.

От дългия списък с желаещи беше избран и Пьотр великана. Този човек гризли, висок около два метра, притежаваше силата на полубог и смелостта на армия викинги. Дългите му бакенбарди, сплетени на плитки, му придаваха вид на дивак. В действителност нямаше по-кротък от този двестакилограмов колос.

Братята Азулсон, Гой и Касо, също бяха избрани. Касо заради навигаторските му качества, а Гой заради неговата пламенност в боя и в гребането.

Банри взе и Алре Секирата най-вече заради физическата му издръжливост и вечното му добро настроение. С по една секира във всяка ръка, този беорит се превръщаше в истинско торнадо по време на битка. Той беше и много приятна компания.

Рута Багасон, наречена валкирията — единствената жена в групата, щеше също да вземе участие в приключението. Тази жена воин беше силна колкото трима мъже и държеше да си свърши добре работата. Обикновено тя се занимаваше с набавянето на провизии за кораба. Мислеше за всичко и умееше да предвижда непредвидимото.

Юло Юлсон, Голямата уста, героят от Рамусбергет, беоритът, който, както казваха, бе убил дракона с един удар на сабята си, дори не се бе записал в списъка на доброволците. Той постоянно се хвалеше за смелостта си пред дракона, но отказваше да участва в новото приключение под претекст, че е болен от тежък грип. В действителност всички знаеха, че Юло умира от страх и не иска да рискува живота си. За да се посмеят малко, Пьотр, Алре и Гой го включиха в списъка. За свой огромен ужас, Юло бе избран от Банри. Той заяви през смях, че дракарът му не може да мине без такъв велик герой на борда си и че това е единствената причина, заради която го е избрал. Когато научи новината, Юло повърна закуската си, така здраво го сграбчи страхът.

Като прибавиха Амос и Беорф, екипажът бе попълнен. Гезер Михсон, по прякор Невестулката, и Шемил, феините пръсти — участници в приключението в Рамусбергет, — приеха със съжаление решението на Банри. Още много беорити — добри воители и умели моряци — също бяха отхвърлени.

Натовариха дракара като търговски кораб. Човеко-мечките имаха лошия навик да вземат невероятни количества храна. Имаше сушени наденици, солена риба, мед и орехи. Старателно опушени четвъртини от глигани, купища картофи, най-разнообразни пастети и плодови пити. Ябълки и боровинки в гърненца, твърдо сварени яйца, няколко бъчви вино, множество бъчви с питейна вода, сладкиши, баници и различни зеленчукови пюрета. В този дракар имаше храна за цяла армия!

Освен храната, бяха натоварени оръжия, ризници, шлемове, щитове, копия с всякаква дължина, голямата обща палатка, газени лампи, както и цялото оборудване, необходимо за мореплаването. Заради всичките тези вещи на борда оставаше малко пространство за живеене. За щастие екипажът беше малоброен.

През дните, предшестващи заминаването, Амос забеляза, че един черен гарван, кацнал винаги на един и същ клон, ги наблюдаваше внимателно. Той не откъсваше очи от кораба. Дали това бе добро или лошо предзнаменование? Екипажът скоро щеше да го узнае.

В навечерието на отплаването Амос отиде у Сартиган за последния си урок. Учителят имаше угрижен вид. Той му довери:

— Усещам лоши вибрации. Има някой, който ви желае злото. Не мога да ти обясня ясно какво чувствам... внимавай. Ти си много хитър, но в този свят има сили, които са по-хитри. Ще се опитат да ти поставят капан. Беорф също е застрашен. Чувствам го. Винаги пази самообладание и бъди находчив. Не се оставяй да те баламосат!

— Чудесно — отговори Амос, леко разстроен. — Ще внимавам много и ще предупредя Беорф да бъде нащрек.

— Още нещо — продължи Сартиган. — Трябва да вземеш драконовото яйце с теб. Реших да замина за известно време.

— Къде ще отидете, учителю? — попита младият Пазител на маските, който бе много изненадан.

— Ти имаш твой път, който трябва да следваш, а аз мой — рече приятелски старецът, който искаше да запази тайната си.

— Тогава бъдете много внимателен. Не искам да ви загубя, имам още много неща да уча.

— Няма да ме загубиш. Отменям днешния ти урок. Ще дам яйцето на Беорф, когато го видя следобед. Ще го помоля да го скрие на кораба. Той умее да крие разни неща. Въпреки размера на яйцето, сигурен съм, че ще го скрие добре.

— Поемаме огромен риск, като вземаме това яйце!

— Да, но аз... Е, в крайна сметка това, така да се каже, е премерен риск. Заминавай и късмет, мислите ми ще бъдат с теб!

— Довиждане и вие също бъдете предпазлив — отвърна Амос, напускайки малката колиба.

* * *

Екипажът потегли на път в хладната утрин на един прекрасен пролетен ден. Цялото село се беше събрало на пристанището, за да поздрави смелчаците. Вятърът изду платното и дракарът отплава под лъчите на изгряващото слънце. Беоритите гребяха енергично с гордо изражение. На кърмата Банри държеше руля, докато Касо, застанал до него, разглеждаше морските карти. На левия борд гребяха Беорф — най-отпред, по средата — Алре Секирата и Хелмик Ненаситния, и най-отзад — Рута валкирията. На десния борд Амос беше начело, Гой и Юло — по средата, и Пьотр великана — най-отзад. Пътуването

започна сред веселие и радост, като гребците следваха ритъма на една песен.

В началото на следобеда Касо помоли Амос за съдействие. Банри замести момчето на носа на кораба, а навигаторът пое руля.

— Погледни, Амос, в моите морски книги открих една странна бележка. Става дума за един наръчник по корабоплаване, който е принадлежал на моя праядо. Според описанията му той и неговият екипаж по невнимание са стигнали до непреодолима преграда от мъгла. Праядо ми пише, че Сивият човек пази на тази преграда и на никой смъртен не е позволено да я преминава. Чувал ли си за този Сив човек?

— Нищо не ми говори, но ще потърся — отговори Пазителя на маските, като се насочи към мястото, където беше пътната му чанта.

Той извади дебелия си черен том „Ал-Катрум, териториите на мрака“. Този справочник, който бе взел от голямата библиотека на починалия баща на Беорф, съдържаше огромен брой сведения за странните и необичайни същества в света. Амос вече бе открил в него доста полезна информация.

Така например по пътя, който го бе отвел до Упсгран, Пазителя на маските беше научил какво представляват дяволските кучета. Тези огромни черни кучета, пазители на съкровища, се бяха изпарили пред очите му, превръщайки се по магичен начин в огърлица. Без Ал-Катрум Амос нямаше да разбере нищо за този феномен. Той бе дал огърлицата на Беорф. От този ден нататък едрото момче я носеше през цялото време.

Като се поразрови в книгата, младият Пазител на маските откри кой беше Сивият човек. Наричан още Фар Лиат, Ан фир Леа или Бролаган, този гигант явно бе пазач на едно място, известно като Голямата бариера. Тялото му, съставено от морски изпарения, се появяваше, когато мъглата беше много гъста. Задачата му бе да потопява корабите, за да попречи на смъртните да преминат края на света. Ал-Катрум го описваше като огромно създание, което не можеше да бъде победено. Някога мнозина отлични мореплаватели се бяха опитали да преминат през Сивия човек и неговата преграда от мъгла. Те никога не бяха се завърнали от своето плаване.

— Това не звучи успокояващо! — възкликна Касо, когато младият Пазител на маските сподели за своето откритие. — Имаш ли

някакъв план, Амос?

— Не още. Ясно е, че ще срещнем Сивия човек по пътя си и ще трябва да успеем там, където другите са се провалили. Необходимо е да помисля много сериозно по този въпрос.

— Да, помисли добре! При скоростта, с която се движим, няма да се изненадам да го видим след няколко седмици. Може и да изглежда далече, но разполагаме с малко време да се подготвим за тази среща. Знаеш, че нашият дракар трябва да отиде там, където беорит никога не е стъпвал и...

— Какво? — внезапно го прекъсна Амос.

— Казах само, че беорит никога не е стъпвал там, където... — повтори Касо, преди отново да бъде прекъснат.

— Скъпи ми Касо — заяви момчето с широка усмивка, — ти току-що ми подсказа решението как да преминем преградата от мъгла и да убедим Сивия човек да ни остави да го направим.

— Как? — попита учуденият навигатор.

— Ще видиш — отговори Амос, като му смигна. — Имам план. Ще ти го разясня по-късно.

4

ОТАРЕЛ

След едноседмично пътуване дракарът продължаваше да плава напред. Беоритите бяха яли малко и бяха гребали много. Те бяха започнали да стават агресивни и се надяваха скоро да стъпят на някой остров. Имаха нужда добре да се подкрепят и да поспят няколко дни. Касо бе забелязал на картите си късче земя, където можеха да си починат. За съжаление островът още не се виждаше в огромната морска шир.

— Е, пристигаме ли? — извика Пьотр великана. — Писна ми да гребя ден и нощ.

— Не разбирам — отговори Касо, като вдигна рамене. — Островът трябваше да е тук, точно пред нас! От сегашното ни място трябваше да го виждаме.

— Ако имахме и добър навигатор — укори го Гой, — вече сигурно щяхме да сме на този проклет остров.

— Внимавай, братле — заплаши го Касо. — Ако си го търсиш, ще си го получиш.

— Загубени сме — извика Юло, паникьосан. — Никога няма да стигнем до суша, никога няма да се върнем в Упсгран! Сигурен съм, че от два дни се въртим в кръг.

— Не е така — намеси се Банри. — Не се въртим в кръг и всичко върви точно както бе предвидено. Морето е толкова хубаво, вятърът е добър и скоро ще си починем.

— Уверен съм, че сме се изгубили, и то по твоя вина, Касо — настоя Юло, като възбудено се въртеше зад греблото си. — Загубил си дарбата си! Ето какво става! Фрея е срещу нас и всички ще умрем в морето.

— Млъкни, Юло! — заповяда му Банри. — Подкопаваш вратата ни. Имаме провизии за цял месец. Със сигурност няма да умреш от глад.

— Ще се покатеря на мачтата — предложи Касо. — Дръж курса, Банри! Отгоре ще имам по-добра видимост.

Касо педантично огледа хоризонта. Нищо! На много левги наоколо нямаше нищо. Когато се канеше да слезе, вниманието му бе привлечено от един предмет, плаващ недалеч от дракара.

— Виждам нещо — извика той. — Ляво на борд, Банри! Човек би казал... ами да, това прилича на тяло, което плува!

Корабът се приближи плавно до мястото, посочено от Касо. За голяма изненада на всички, беоритите откриха, че се касае наистина за тялото на млада морска сирена.

След като я изтеглиха на борда, те я положиха внимателно на палубата. Човеко-мечките, които никога през живота си не бяха виждали сирена, я гледаха, без да знаят какво да направят, нито как да ѝ окажат помощ. Свикнали с ужасните мерени, с които често бяха влизали в бой, те бяха изненадани от деликатната хубост на това морско създание. То имаше много дълги и черни коси със синкави отблясъци. Кожата му, бяла като първия зимен сняг, подчертаваше още повече алените устни. Сирената носеше на шията си златна верижка с медальон, който представляваше миниатюрно дървено ковчеже. Облечена с фини дрехи от водорасли, с колан от бели мидени черупки, по средата на който висеше кожена кесия, клетата сирена дишаше тежко. Тя естествено нямаше крака, а прекрасна рибя опашка с остри перки.

Като видя слисаните лица на членовете на екипажа, Амос си спомни първата си среща със сирена. Беше в кралството Омен, в Залива с пещерите. Кривания, принцесата на морето, му беше подарила един бял камък и го бе натоварила с мисията да отиде в гората Тарказис. Благодарение на нея той бе станал Пазител на маските, а благодарение на това първо приключение бе срещнал Беорф.

Амос се наведе не принудено над сирената, за да чуе ударите на сърцето ѝ. То биеше много слабо! Пазителя на маските се опита да я свести, като и заговори тихо на ухото. В същото време, използвайки магическите си сили, той вкара въздух в дробовете на младата удавница. Тя веднага започна да диша по-леко.

Сирената бавно отвори очи. Погледът на Амос потъна в прекрасните ѝ дълбоки черни зеници, които го омагьосаха. Той усети

как сърцето му трепна, дланите му се изпотиха, а устата му пресъхна. В този миг Пазителя на маските за първи път позна любовта.

— Здравей — каза красивата сирена с мелодичен глас. — Казвам се Отарел. Кой си ти, младежо, и кои са хората, които са ме наобиколили? Къде съм?

— Задавай въпросите един по един, Отарел — отговори нежно момчето. — Името ми е Амос Дарагон, тези хора са мои приятели и ти се намираш на борда на нашия дракар. Преди малко те извадихме от водата. Ти се носеше по вълните в безсъзнание.

— Не си спомням какво се случи — заяви сирената, като се опита да седне.

— Полежи още малко — посъветва я Амос. — Трябва да възвърнеш силите си. Сигурно по-късно ще си спомниш.

— Имаш много изтънчени маниери, младежо. Извадила съм късмет да бъда спасена от добри хора. Освен това си доста хубаво момче.

Амос почервеня като зряла ябълка и целият екипаж избухна в смях. Всички взеха да се шегуват с него. Беорф се приближи до приятеля си и му каза на ухото:

— Ставаш още по-хубав, когато се изчервиш.

— Стига, Беорф, никак не е смешно! — протестира Амос, като отблъсна приятеля си. — Почервенял съм... почервенял съм, защото... защото съм изгорял от слънцето. Това е всичко.

— Странно! Днес няма слънце. Бих казал дори, че е облачно.

— Ааа, хъм... Досаждаш ми, Беорф! Гледай си работата и гребци. Няма с твоите глупости да открием онзи остров.

— Добре, хубаво момче! — отвърна Беорф. — Млъквам.

— Земя! Виждам земя! — извика Юло с пълно гърло. — Спасени, сме! Спасени сме!

— Млъкни, Юло, и гребци! — заповяда Банри. — Не сме спасени, защото не сме били в беда. Касо имаше право, островът е точно тук. Да вървим на него, приятели!

* * *

За всички членове на екипажа беше истинско облекчение да стъпят на острова. Беоритите бяха отлични мореплаватели, но се чувстваха по-добре на сушата.

Разпънаха бързо голямата палатка и извадиха провизиите. Юло се залови да готви, докато Амос и Беорф заприготвяха едно местенце за младата сирена. В крайна сметка тя не можеше да ходи и...

— Може ли да ви помогна с нещо? — попита Отарел.

Беше до тях и стоеше здраво на двата си крака! По лицето на Беорф се изписа недоумение. Къде ли се бе дянала рибята ѝ опашка?

Сирената носеше дълга тъмносиня пола от много лека материя и островърхи обувки. Амос си разтърка очите и прошепна:

— Но... опашката ти... Ти... но ти имаш крака!

— Ами да — отговори най-безгрижно Отарел. — Ние, морските сирени, можем да се приспособяваме и към условията на сушата.

— Това е чудесно! — възкликна Пазителя на маските и се усмихна нежно.

— Никога не съм чувал да се говори за това — учуди се Беорф. — Ако сирените имаха тази способност, Амос, защо когато си срещнал Кривания, тя се е била скрила в пещера край морето, вместо да избяга по-навътре на сушата? Нали е била преследвана?

— Стига си се заяждал с Отарел! — отвърна заплашително Пазителя на маските. — Тя знае какво говори, защото тя е сирената.

После, като се обърна към Отарел, ѝ прошепна:

— Съжалявам за Беорф, понякога е малко глупав.

— О, няма нищо — рече сирената и сложи нежно ръка на рамото на момчето.

— Какво? — извика Беорф. — Ти току-що каза, че аз съм глупак!

— Стига, Беорф, прекаляваш! — каза сухо Пазителя на маските.

— Добре, предпочитам да си тръгна. Ще се видим по-късно.

Амос не направи опит да задържи приятеля си и подхвана разговор с Отарел. Те си накладоха огън настрани от другите членове на екипажа. Пазителя на маските постла едно голямо одеяло край огъня и двамата седнаха да ядат, любувайки се на чудесния залез. Влюбените си бърбиха дълго за различни неща, опознавайки се взаимно. Отарел беше ослепително красива и Амос поглъщаше думите ѝ като прежаднял пътник в пустиня. В един момент той имаше чувството, че времето е спряло.

След като се нахраниха лакомо, беоритите веднага отидоха да си легнат в голямата палатка. Беорф дойде да пожелае лека нощ на приятеля си, но Амос, погълнат от думите на новата си приятелка, не чу нищо и не му обърна никакво внимание.

— Но какво става? — попита невинно сирената с кристалния си глас. — Целият ли екипаж отиде да спи?

— Да — потвърди Пазителя на маските. — Сигурно ще спят три дни! Ще бъдем сами през цялото това време. Надявам се, че ще имаме достатъчно теми за разговор и няма да ти стане скучно.

— Не мисля, че си момче, с което може да се скучае — подхвърли Отарел със заговорнически тон. — Разкажи ми, ти магьосник ли си? Нали така ми каза?

Амос не си спомняше да ѝ е говорил за своите способности, но бързо прогони съмненията си. Сирената беше толкова красива!

— Да. Аз съм Пазител на маските.

— Интересно. А какви магии правиш?

— Бях избран от Бялата дама да възстановя равновесието в света — похвали се момчето. — Това не е лека задача. Трябва да открия четири маски, свързани с четирите природни елемента, и шестнадесет магически камъка. Колкото повече камъни притежавам, толкова по-голяма е моята власт над въздуха, огъня, водата и земята!

— И къде са тези прословути маски, велики магьоснико? — попита хитрушата Отарел.

— Още ги нямам... всъщност, да, имам ги, но не мога да ти ги покажа. Те са се слели с тялото ми. Първо намерих маската на въздуха, после тази на огъня и накрая маската на водата. Притежавам само три магически камъка, по един за всеки елемент. Те също са се слели с тялото ми.

— Много интересен начин за придобиване на магически способности, скъпи ми Гюнтер! — прошепна сирената.

— Моля? — възкликна Амос. — Защо ме наричаш „Гюнтер“? Забрави ли името ми?

— О, не! — отговори нервно Отарел. — Не съм го забравила. Това е, защото... защото... моят брат се казва Гюнтер и аз... аз се чувствам толкова добре с теб, колкото и с него. И... нали разбираш, обърках се! Извинявай.

— Странно — каза небрежно Пазителя на маските. — Мислех, че морските сирени са само жени.

— Да... всъщност и да, и не, зависи от... от... от пола им при раждане — заекна Отарел, напълно объркана. — Но кажи ми за теб. Разкажи ми малко за себе си, искам да те опозная по-добре.

И тогава Амос се превърна в истинско кречетало. Той ѝ разказа всичките си приключения, за детството си в Омен и най-вече за битката срещу дракона от Рамусбергет.

През това време сирената можа преспокойно да вземе незабелязано големия нож, който бе скрила в гънките на одеялото, и да планира своето нападение.

Бая Гая (защото това бе именно тя) щеше да пререже гърлото на момчето точно под брадичката. После щеше да скрие трупа му някъде из острова. Като се върнеше в лагера, щеше да се преобрази като Пазителя на маските и щеше да чака сгоден момент, за да убие Беорф.

В момента, в който вещицата щеше да нанесе силен и точен удар с ножа, Амос ѝ сподели, че притежава драконово яйце. Сирената отпусна ръка и пъкна обратно ножа под одеялото, после, по-мила от всякога, попита:

— Драконово яйце? Ти имаш яйце от дракон! Е, добре, мисля, че го казваш, приятелю, само за да ме впечатлиш. Ти си много очарователен, но знаеш ли, аз не се хващам на празни приказки!

— Истина е! — извика Амос, леко обиден. — То дори е тук, с мен, на кораба. Ела, ще ти го покажа. О, не... не... по дяволите! Беорф го скри! Като го знам какъв е, той сигурно тайно го е свалил при акостирането, за да го сложи на някое друго сигурно място.

— Значи трябва да го чакаме да се събуди, за да го помолим да ми покаже това чудо — въздъхна Отарел. — Наистина е... жалко.

— Съжалявам, наистина съжалявам — извини се Амос.

— Е, не е толкова страшно, човек не плаща нищо за чакането — измърмори младата сирена.

— Какво каза?

— Казах... казах, че нищо няма да ми стане, ако почакам — отговори Отарел с ангелска усмивка.

— Добре, сега ще лягам да спя. Изтощен съм. Идваш ли? Беорф сигурно ти е приготвил място в палатката.

— Не. Предпочитам да спя във водата. Не забравяй, че все пак съм морска сирена.

— Няма да си тръгнеш през нощта, нали? — попита разтревожено Пазителя на маските.

— Не, още съм твърде слаба, за да се присъединя към моите посестрими. Хайде, тръгвай и приятни сънища, умирам от нетърпение да те видя отново утре сутрин.

— Аз също — отговори Амос малко притеснено. — Знаеш ли, за първи път аз... как да ти кажа...

— Разбирам — прекъсна го сирената, като сложи показалеца си на устните му, за да го накара да замълчи. — Сега върви да спиш!

— Да, така е по-добре... Лека нощ!

Изпълнен с радост, Амос стигна до палатката, като си въобразяваше, че е намерил сродна душа. Чувстваше се много спокоен. Никога не се бе чувствал така добре с някого. Беше готов да поднесе на сребърен поднос на Отарел луната, звездите и дори целия свят.

Сирената остана сама навън. Като погали своя медальон, тя прошепна:

— Виждаш ли, Гюнтер, какво голямо сърце имам! Щях да го убия, да му резна гърлото с един здрав замах с ножа. Но не, той трябваше да ми заговори за драконовото яйце. Можеш ли да си представиш, Гюнтер, какво бихме могли да направим с един дракон? Само като си помисля, цялата се разтрепервам! Надявам се, че този малък глупак не ми е вързал тенекия. Тези беорити смятат да спят три дни, е, добре, имам лоша новина за тях: ще бъдат на крак още утре, и то в ранни зори. Трябва да убедя Беорф да ми покаже яйцето. Няма да е лесно, той не е толкова глупав като Амос и устоява по-добре на моето очарование. По-земен е, по-малко поетичен и пламенен! Радвам се, че все още мога да се харесвам на юношите. Нали, Гюнтер? Спомняш ли си нашата първа среща? Ти беше почти на неговата възраст! Хъм... добре, а сега на работа. Да отидем малко по-навътре на острова, защото имам да сваря няколко отвари и да подготвя някои заклинания. Трябва също така да се разкрася за утре. Какво хубаво име съм си избрала — Отарел, тъкмо като за мен! Харесва ти това име, нали, Гюнтер? Да, знам, това е името на втората ти жена. Надявам се, че не ревнуваш много.

5 РАЗДОРЪТ

Слънцето изгря над острова. Екипажът хъркаше така, че земята се тресеше, но този път Амос се бе погрижил да си вземе восъчни запушалки за ушите. Беше си спомнил първото си пътешествие с беоритите. От предишното си приключение момчето знаеше, че е по-добре да се екипира, за да е сигурно, че ще успее да поспи в един лагер с уморените човеко-мечки.

Младият Пазител на маските беше спал непробудно. Беше му топличко, както се бе увил добре в завивките си. Но внезапно почувства странното усещане, че е затворен в огромен копринен пашкул. Стана му горещо... може би прекалено горещо! Амос опита да се помръдне, но без никакъв успех. Странно, той отвори леко очи и...

— Паяци! Навсякъде има паяци! — изрева Касо, напълно паникьосан.

Пазителя на маските се разсъни начаса, сякаш бе полят със студен душ. Не можеше да направи и най-малкото движение. В полумрака на палатката видя да пъплят хиляди паяци. Бяха навсякъде! Големи и малки, тънки и доста тлъсти и дълги! Крачетата им се трудеха усилено да превърнат голямата палатка в огромен пашкул. Амос забеляза, че всички спящи бяха грижливо омотани, така че не можеха да помръднат и малкия си пръст.

Касо крещеше, опитвайки се да събуди екипажа. Скоро палатката се изпълни с викове. Обездвижени от паяжината, беоритите изразяваха бурно отвращението си, без да могат да се измъкнат от нея.

Почервенял от яд, че се е оставил така наивно да попадне в капан, Банри нападаше паяците, като се опитваше да ги захапе. Юло плачеше, призовавайки майка си, а Хелмик се мяташе като демон с надеждата, че ще се освободи. Напразни усилия, всички бяха омотани като наденици. Беорф изрева:

— Амос, направи нещо! Изгори тези проклети твари!

Младият Пазител на маските разсъждаваше бързо. Огънят, разбира се, щеше да изгори паяците, но така също и палатката, и нейните обитатели. Той имаше нужда ръцете му да са свободни, за да предизвика вятър, а водата в дадения случай не можеше да му бъде от голяма помощ.

— Нищо не мога да направя, Беорф! Наистина не мога. Трябва някой да освободи ръцете ми...

В този момент палатката се отбори и прекрасната Отарел се спусна към Амос. Тя измъкна сред гънките на полата си голям ръждясал нож и сръчно преряза паяжините около Амос. Сирената го хвана за ръката и го изведе навън.

— Благодаря ти, Отарел! — възкликна момчето.

— Хайде, Амос, ще ми благодариш по-късно — извика красивата героиня. — Направи нещо!

— Веднага — отговори Пазителя на маските, като зае странна ориенталска поза.

— Сега ще видим силата на магическите ти способности, млади самохвалко — промърмори под нос сирената.

Разкراчен, с ръце, събрани пред лицето, сякаш казваше молитва, Амос се съсредоточи, като дишаше дълбоко. После рязко разтвори ръце и нададе силен вик. Изведнъж в палатката се вдигна невероятна вихрушка и я повдигна на няколко метра от земята. В същото време паяците се разхвърчаха на всички страни, падайки по скалите и дърветата. По-малките излетяха чак до океана от другата страна на острова.

За да се предпази от евентуалното им завръщане, Амос тропна три пъти с крака по земята и се затича, описвайки кръг около беоритите, които все още бяха омотани в паяжина. След всяка негова стъпка избухваха пламъци, като образуваха огнена стена около приятелите му, която паяците не можеха да преминат.

С ножа на Отарел момчето освободи Банри. За няколко минути всички беорити се измъкнаха от пашкулите си и бяха готови да напуснат незабавно проклетия остров. Амос угаси огнената бариера. Паяците бяха изчезнали!

— Браво, Амос — каза Беорф на приятеля си. — Още веднъж сме ти длъжници. Отдавна не те бях виждал да правиш магия... Сега наистина се владееш по-добре!

— Да кажем, че уроците на Сартиган не са отишли нахалост — отговори гордо младият Пазител на маските. — Но мисля, че по-скоро Отарел е тази, на която трябва да сме признателни. Благодарение на нейната смелост ние сме още живи. Ако не беше тя, тези паяци щяха да ни изсмучат кръвта до последната капчица.

— Да, така е — съгласи се Беорф. — Благодаря ти, Отарел.

— Няма за какво — отвърна сирената. — Спях във водата, когато внезапно ме обзе някакво предчувствие. Излязох от океана и чух викове, идващи от палатката. Събрах цялата си смелост и влязох да спася Амос.

Знаех, че той може да направи нещо, за да ви помогне. Той е толкова... ловък!

— Странно — каза Беорф, като погледна отблизо сирената, — спала си във водата, а косите ти не са мокри! Предполагам, че съхнат много бързо. Или се лъжа?

— Но... — намеси се Амос, — какво се опитваш да направиш, Беорф? Тя ни спаси. Защо би ни лъгала?

— Няма нищо, Амос — въздъхна меланхолично Отарел. — Приятелят ти не ме познава като теб и е нормално да ми няма доверие. Косата ми изсъхна толкова бързо заради топлината, отделена от огнения кръг, който ти направи преди малко. Доволен ли си? — обърна се тя накрая към Беорф.

— Почти — отвърна рязко едрото момче. — Това обаче не обяснява защо притежаваш железен нож, който може да ръждяса и бързо да бъде разяден от морската вода. Не беше ли ти, Амос, който ми каза, че всички оръжия на сирените са направени от корали и раковини?

— Достатъчно, Беорф! — извика Пазителя на маските. — Не разбирам твоето ожесточение към Отарел. Може би ревнуваш, защото тя повече се интересува от мен, а не от теб? Не всички момичета са като Медуза, готови да ни предадат във всеки момент.

— Никога не съм казвал това — изръмжа Беорф. — И ти забранявам да говориш лоши неща за Медуза. Тя беше очарователна горгона, много по-хубава от тази лъжкиня Отарел!

— Извини се за това, което каза, Беорф! — заяви ядосано Амос. — Извини се, иначе...

— Иначе какво? — изрева Беорф, като запретна ръкави. — Ще те тръшна на земята, преди да си успял да използваш някое от твоите заклинания.

— Ти си твърде бавен и предвидим, за да представляваш заплаха за мен! — саркастично му се присмя младият Пазител на маските.

Те тъкмо щяха да стигнат до размяна на удари, когато Рута валкирията рязко се намеси:

— Вместо да се биете, елате да ни помогнете при товаренето на кораба! Ще си уредите сметките след това. Ако искате, може дори да ви оставим на острова. Така ще можете да се избие на спокойствие. За момента ни трябва помощ. Веднага!

Беорф отстъпи няколко крачки, изръмжа, оголвайки остриите си кучешки зъби, и се отправи към кораба. Пазителя на маските го последва, придружен от сирената.

— Съжалявам — прошепна му тя. — Аз съм виновна за случилото се. Ще си тръгна и ще ви оставя теб и приятеля ти...

— Не, Отарел — отговори Амос. — Вината не е твоя, а негова. Беорф е упорит и си въобразява грешни неща за теб. Мисля, че ревнува... виждаш ли, ние сме като братя, винаги заедно, винаги впускайки се в приключение, а сега... да кажем, че се занимавам по-малко с него... и... ами смятам, че той го понася зле.

— Няма значение, важното е, че ти ми имаш доверие — прошепна сирената и го хвана за ръката.

* * *

Дракарът отново излезе в открито море и беоритите, разстроени от липсата на сън, се заловиха за греблата, като мърмореха. Амос седна до Беорф в предната част на кораба и двете момчета загребах в ледено мълчание. Двамата не си говореха и не се поглеждаха.

Беоритите бяха настанили удобно Отарел в средата на дракара, близо до мачтата. Седнала върху дебелиите кожи, с развети от вятъра дълги черни коси, младата сирена изглеждаше като туристка във ваканция. Амос не можеше да се сдържи да не я поглежда често с крайчеца на окото. Беше толкова красива! Беорф също я гледаше, но

като се питаше коя бе тя в действителност и защо лъжеше толкова упорито.

Минаха много часове, без беоритите да престанат да гребат. В един момент Банри им нареди да направят заслужена почивка. Вятърът духаше доста силно и можеше сам да движи кораба.

Ожаднели, човеко-мечките отвориха едно от буретата с питейна вода. Откриха множество паяци да плуват на повърхността на водата, която имаше кафяв цвят.

— Мръсни гадини! — изрева Хелмик. — Удалили са се и са отровили водата ни! Сега тя не става за пиене!

— Проверете всичко! — заповяда Банри. — Вижте и виното, и храната! Бъдете внимателни, от това зависи нашето оцеляване!

За всеобщо отчаяние не бе останало нищо, годно за консумация. Буретата с бира и вино също бяха заразени. Месото беше покрито с бели петна, а всички запечатани гърнета бяха отворени. Нищо! Всички продукти бяха развалени. Капитанът нареди да ги изхвърлят през борда.

Членовете на екипажа се подчиниха, като на лицата им бе изписано недоволство.

— Каква неприятност! — въздъхна Рута. — Пътуването ни е сериозно застрашено. Как ще оцелеем в морето без храна и вода? Ние сме добри рибари и бихме могли да потиснем огромния си апетит. Но въпреки това главният проблем си остава: къде да намерим вода?

След като направи справка с картите си, Касо заяви, че на запад има група острови, които отстоят на осем дни плаване. Имаше ли питейна вода на тях? Той не знаеше.

Тогава беоритите насочиха погледи към капитана си, очаквайки неговите заповеди. Той им обясни, че има три възможности. Първата бе да поемат по обратния път и да се приберат в Упсгран. С малко късмет щяха да пристигнат обезводнени, но живи. Втората възможност бе да се върнат на острова с паяците и да потърсят вода. Третото и последно решение — да се опитат да стигнат до архипелага, фигуриращ на морските карти на Касо, с риск да не открият на него вода.

— Знаете — добави Банри, — че според нашите закони трябва да гласуваме, за да вземем решение.

— Аз — заяви Хелмик Ненаситния — ще се хвърля в морето, ако решите да се върнем в Упсгран. Предпочитам да умра, борейки се, отколкото да се прибера вкъщи с набедена глава като бито куче. Или печеля, или губя, но не спирам наред едно приключение.

— Ами добре, хвърли се във водата! — извика Юло. — По-добре да се върнем живи и да предприемем отново пътешествието. Ще бъде напълно глупаво да рискуваме живота си заради толкова абсурден принцип.

Ще пристигнем на острова на Фрея с няколко седмици закъснение, и това е всичко! Няма какъде да бързаем.

— Аз пък съм оптимист — рече Касо. — Вятърът е добър. Да си опитаме късмета на запад.

— Напомням ви — добави Банри, — че всички трябва да сме съгласни, преди да потеглим в която и да е от двете посоки. Свали платното, Гой, ще останем тук, докато не постигнем единодушие!

— Аз искам да се върнем у дома — обади се Пьотр великана. — Гладен съм...

— Хайде сега — намеси се Рута валкирията. — Губим време. Вземи решение, Банри, и да вървят по дяволите всички други мнения!

— Имаме си закон и трябва да го спазваме — заяви Алре Секирата, като си мереше думите. — Банри е капитан на дракара и старейшина на селото. Той е длъжен да прилага стриктно закона, иначе ще настъпи анархия.

— Аз пък — подхвърли Гой, като си чистеше ушите — мисля като брат ми Касо. Семейство Азулсон е единодушно: трябва да продължим пътя си.

— А вие какво мислите? — попита Банри момчетата.

— Смятам, че трябва да продължим пътя си и да рискуваме всичко — отговори уверено Амос.

— А аз... — рече Беорф тревожно — пих вода малко след като потеглихме и мисля, че се разболявам.

Едрото момче се наведе над фалшборда^[1] и шумно повърна. Беоритите се спуснаха към него и го настаниха на мястото на Отарел. Тя се озова седнала на предишното му място, съвсем близо до Амос.

— Състоянието на приятеля ти изглежда лошо — каза красивата сирена. — Надявам се да не стане твърде сериозно.

— Аз също — отговори Амос, като наведе глава. — Сега изпитвам угризения за случилото се сутринта. За първи път се караме. Обикновено винаги сме се спогаждали. Не разбирам какво става.

— Това е нормално — увери го Отарел окуражително. — Не познавам някой, който да не се е карал в някакъв момент с приятеля си. В живота винаги възникват недоразумения. Приятелят ти държи много на теб. Той се страхува да не те загуби. Това, че ние с теб се разбираме добре, не означава, че той ще ти бъде по-малко приятел. Единственото, което искам, е да ми даде мъничко шанс.

— Да, имаш право! Остани тук, Отарел — каза Пазителя на маските, като се изправи, — ще отида да видя дали не мога да му помогна с нещо.

Сирената се усмихна в знак на съгласие. После, като остана сама в носовата част на дракара, погали медальона си и промърмори под носа си:

— Върви, малък негоднико! Опитай се да помогнеш на своето приятелче, което умира. Ах, клетият Беорф! Колко е ужасно животът му да свърши така: сам наред морето, изоставен от всички! Нали, Гюнтер? Това едро и силно момче не знае какво го очаква. Тази отрова е много силна и няма противоотрова. Твърде късно е за него. То не знае, че постепенно кръвта му ще почернее и по тялото му ще избият стотици гнойни пъпки. Ще страда както никога досега. Кожата му ще изсъхне и ще се налюпи на парчета, костите му една по една ще се счупят, но сърцето, дробовете му и мозъкът му ще се запазят в отлично състояние. Ти, Гюнтер, знаеш какво означава това. Знаеш го, нали? Той ще остане в съзнание по време на агонията, както твоята дъщеря, Гюнтер! Ще има същата съдба като очарователната ти малка дъщеричка. Естествено няма да мога да използвам тялото му, за да направя детско олио, което е така необходимо за летежа на вещиците, но пък ще се възползвам от Амос. Хайде, Гюнтер, не се ядосвай! Преди да умре, Беорф ще ми каже къде е скрил драконовото яйце. Не, не видях да го товари на кораба тази сутрин. Тъй като всички провизии бяха хвърлени в морето, то сигурно е съвсем наблизо. Но къде? При все това търсих навсякъде, но не го видях. Няма да чакаме дълго, Гюнтер. Търпение... търпение.

---

[1] Добре опънато въже за предпазване на пасажерите да не паднат зад борда. — Б.пр. ↑

6

ОЧАКВАНЕТО НА БЕОРИТИТЕ

Слънцето скоро щеше да залезе, но корабът още не беше помръднал. Беоритите бяха спорили почти целия ден. Юло искаше да поемат обратния път към Упсгран, а Хелмик настояваше да продължат към архипелага.

— Човеко-мечките са много демократична раса и този вид конфликти се случват често — обясняваше Амос на Отарел. — Трябва да се изчака една от двете страни да отстъпи, за да поемем в едната или в другата посока. Ролята на добрия капитан и добрия старейшина се състои в това да се грижи да се съблюдават законите на народа. Това прави и Банри.

Беорф изглеждаше наистина болен, а жаждата започна сериозно да измъчва екипажа.

Съгласно народната поговорка, че сутринта е по-мъдра от вечерта, беоритите се приготвиха да спят в открито море.

Преди да легне, Амос отиде да види Беорф за последен път. Лицето на едрото момче бе спокойно и то изглеждаше дълбоко заспало. Пазителя на маските му каза:

— Не знам дали можеш да ме чуеш, Беорф, но... искрено се извинявам, че те нарекох глупак. Не беше много мило от моя страна, но думите не отразяваха това, което мисля. Ти си моят най-добър приятел и искам да си останеш такъв. Сега се наспи добре.

Амос се върна на носа на кораба, за да си легне. Отарел си бе направила място до него.

— Е, как е твоят приятел? — попита тя.

— Мисля, че е по-добре — отговори момчето. — Сега спи.

— Но това е невъзможно — промърмори недоволно сирената.

— Защо да е невъзможно? — поинтересува се Пазителя на маските.

— Не... това, което исках да кажа — заекна красивата Отарел, — е, че... че е невъзможно да не се оправи. Той е много здраво момче и

вярвам, че скоро ще бъде на крак. Впрочем, ако не възразяваш, аз ще отида да подежурия край него. Не ми се спи и може би ще е по-добре някой да остане при него.

— Чудесно — отговори Амос, като се прозя. — Ще ни предупредиш, ако има някаква промяна. Лека нощ.

— Лека нощ и приятни сънища! — отговори Отарел с очарователна усмивка, преди да отиде до постелята на Беорф.

Сирената седна до болния и се престори, че се грижи за него. Тя изчака търпеливо, докато всички беорити захъркаха. После се наведе до ухото на Беорф и му зашепна:

— Не разбирам как така още дишаш, мръсен дребосък. Кожата ти трябваше да се е покрила с гнойни пъпки. Не трябваше да спиш, а да крещиш от болка! Подцених те... Подцених физическата издръжливост на твоята раса от отвратителни варвари. Но няма страшно, защото сега ще ми кажеш къде си скрил драконовото яйце. Събуди се! Събуди се, гнусен сънливецо!

— Какво? — прошепна Беорф тихо като въздишка. — Какво става? Къде съм?

Отарел допря ножа си до шията му и попита:

— Къде си скрил яйцето на дракона? Хайде, казвай!

— Но... — измънка едрото момче — защо правиш това, Отарел? Защо ме заплашваш с ножа си?

— Аз не съм сирена, глупако! — призна Бая Гая. — Аз съм вещица и ще те нарежа на парчета, ако не ми кажеш къде е скрито драконовото яйце.

— Но... ти бълнуваш, Отарел! — каза Беорф. — Много си красива, за да си вещица! Те са отвратителни, нали?

— Ама че си тъп! — възкликна отчаяно сирената. — Аз владя магически сили, и то много могъщи, в това число и уменията да се превръщам в каквото си поискам. Омагьосах твоя приятел Амос, за да се влюби лудо в мен. Това беше лесно като детска игра. Заблудих всички, освен теб, но вече няма кой знае какво значение, защото ще умреш. Кажи ми къде е това яйце и няма да те карам да страдаш.

— Ще ти кажа — заяви Беорф, като трепереше, — но... но преди това искам да видя истинското ти лице!

— Последното желание на умиращия — изсмя се Бая Гая. — Очарователно! Е, добре, дебеланко, полюбувай ми се.

Отарел хвърли един поглед, за да се увери, че целият екипаж спи, после произнесе няколко неразбираеми магически заклинания.

Красивата девойка изчезна пред очите на беорита и на нейно място се появи грозна старица с почти бели очи, със зловонен дъх, дълбоки бръчки и оредяла прошарена коса. Бая Гая му каза:

— Сега доволен ли си? Погледни как изглеждам! Гледай добре, защото това е последното нещо, което ще видиш, преди да умреш. Къде скри яйцето? Говори!

— Скрих го — призна, разтреперан, Беорф, — скрих го... в обувката на Амос!

— Какво? — попита невярващо старицата. — Драконовото яйце е много голямо, за да влезе в обувка!

— Точно както една стара вещица в кожата на красиво момиче! — обади се Пазителя на маските, застанал прав на носа на дракара.

— Изненада! — извика Беорф, като нанесе силен удар с юмрук в брадата на Бая Гая.

Тя се просна по гръб, изплювайки последните си два зъба. Когато се изправи, една огнена топка, изпратена от Амос, я уцели в гърдите и подпали дрехите ѝ. Вещицата се разскача намясто, надавайки ужасени писъци, после изтича и се хвърли през борда, за да угаси пламъците. Чу се въздишката ѝ на облекчение, а над мястото, където цопна, се издигна облаче пара.

В този момент Пьотр великана протегна ръка и сграбчи злодейката за крака. Бая Гая се замята, бълвайки поток от люти закани. Гой взе едно от веслата и я халоса по главата. От удара старицата изгуби съзнание.

Когато се свести, вещицата се видя седнала на напречната греда на платното, овързана като наденица за върха на мачтата. Обедното слънце прежуряше, а корабът се носеше бързо по морската шир.

— Какво става? — извика тя. — Не ви ли е срам да се отнасяте така с една почтена стара жена, банда грубияни?

Екипажът избухна във весел смях. Беорф се изкатери по такелажа и се настани близо до затворничката.

— Добър ден, красива Отарел. Тази сутрин не сте толкова хубава. Да не сте прекарвали лоша нощ?

— Но какво става тук? — ядосано извика вещицата. — Ти трябваше да си мъртъв, а ето че се забавляваш да ми се подиграваш!

Обясни ми или жив ще те одера!

— В много неизгодно положение сте, за да заплашвате когото и да било — отвърна ѝ весело Беорф. — Виждате ли онзи много едър беорит долу? Казва се Пьотр. Има лош характер и никак не обича злите старици. Натоварили сме го със задачата да ви държи под око. Бъдете вежлива или ще му кажа да се качи и да...

— Не е необходимо, мило момче — отговори мазно вещицата. — Наистина, ама наистина не е необходимо. Добре ме изиграхте двамата с Амос.

— Трябва да призная, че вие добре ни изиграхте. Хванахме се на номера със сирената и до момента, в който се оттеглихме да спим в палатката на острова, нещата несъмнено се развиваха по вашия план. Амос падна в капана и мисля, че наистина се влюби във вас...

— Напълно нормално е, когато човек притежава моето обаяние — прекъсна го вещицата.

— Обаче ви издаде златната верижка с медальона с формата на ковчеже.

— Къде е той? Не го усещам на шията си! — изрева Бая Гая. — Върнете ми медальона!

— По-късно. Преди това ще довърша разказа си — отговори спокойно Беорф. — Струваше ми се, че съм виждал някъде този накит, а после си спомних, че точно Амос ми го беше показал. Тогава обаче беше на шията на един гарван в Упсгран. Странно съвпадение, нали?

— Е, и?

— Ами след вашия задушевен разговор на острова, когато Амос дойде да си легне в палатката, аз го очаквах. Двамата сериозно си поговорихме, Отарел, и въпреки упоритото му убеждение, че аз просто го ревнувам, му припомних за верижката, медальона и гарвана. Тогава той внезапно изтрезня. Вашата любовна магия се изпари. После, като обсъдихме нещата спокойно, стигнахме до заключението, че не сте истинска сирена. Обаче не знаехме какви са намеренията ви спрямо нас. Ала когато Амос ми призна, че под въздействието на магията ви е казал за драконовото яйце, измислихме план. Вие явно искахте да ни...

— А отровата? — прекъсна го вещицата. — Беше отровен, нали?

— О, не. Но добре си изиграх ролята, нали? Сутринта след случката с паяците вече бяхме сигурни във вашите зловещи намерения. Предупредих беоритите и докато двамата с Амос се

преструвахме, че се караме, Рута провери храната и откри, че всичко е заражено. За да ви разобличим, продължихме да играем вашата игра и отплавахме с развалените провизии. После се престорихме, че едва в морето откриваме истината. Разиграхме сцената с отчаянието, а аз си мушнах пръста в гърлото, за да повърна.

— Да, но сега нямате нито вода за пиене, нито храна! — извика злобно Бая Гая. — Всички ще умрете!

— Не мисля така — отговори през смях Беорф. — Архипелагът е пред нас, на около половин ден път. Дядото на Касо лично е нанесъл на картата всеки един от островите му и ние сме уверени, че там има питейна вода и много дивеч за ловуване. Беоритите си имат закони, но винаги старейшината, или в случая капитанът на кораба, решава съдбата на своя екипаж. Не сме толкова глупави, че да се оставим да умрем в морето. Със своя спор Юло и Хелмик ви водиха за носа. Още веднъж попаднахте в нашия капан. Беше чудесно представление, нали?

— Ррррр! — изръмжа яростно вещицата. — Мразя ви! О, как ви ненавиждам!

— Да, напълно ви разбираме — отвърна Беорф с фалшива нотка на съчувствие. — Сега е мой ред да задавам въпроси. Какво искате от нас и защо се опитахте да ни убиете?

Бая Гая разказа, че сивият вълк — превъплъщението на бог Локи, е дошъл в дома ѝ, за да ѝ възложи тази задача. Тя приела, страхувайки се от неговото отмъщение. Локи бил вероломно божество и за да разсее скуката, обичал да сее раздори. Най-голямо удоволствие му доставяло да унижава смъртните и да ги тормози. Вещицата опита да се защити, като изтъкна, че била само една бедна старица и не трябвало да се отнасят зле с хора на нейната възраст.

Беорф се усмихна широко. Той знаеше, че не се става вещица за един ден и че трябва да имаш черна душа, за да се занимаваш с такива магии. Вещиците не само убиваха деца, но и обичаха да ги измъчват, наслаждавайки се на виковете им, по време на своите сборища вдън горите. Единственият начин да се отървеш от тези почти безсмъртни същества бе да ги изгориш живи. Впрочем точно така бяха загинали родителите на Беорф, Ебан и Хана Бромансон, в град Брател велики. Йон Пречистващия несправедливо ги бе обвинил в магьосничество и неговите рицари ги бяха изгорили на клада.

Едрото момче слезе от мачтата и отиде да разкаже на екипажа какво бе научило.

— В името на Один! — възкликна Банри. — Ако Локи е срещу нас, тогава мъките ни не са свършили!

— Локи не е глупав — каза Амос, след като помисли малко. — Ако успеем да убедим богинята Фрея да вдигне своето проклятие, това може да доведе до сдобряването ѝ с Один. А ако боговете на доброто спрат да се карат, те ще станат по-силни и ще победят злото. Мисля, че Локи не може да приеме сдобряване между Фрея и Один. Заедно тези две божества ще бъдат твърде могъщи и ще го смачкат като червейче.

— Смятам, че си напълно прав — обади се Касо.

— Ето защо ни е изпратил тази вещица — заключи Банри. — Тя е трябвало да провали мисията ни и да ни нареже на парчета. Това означава, че...

— Това означава, че всички морски сирени са зли вещици и че трябва да се пазим от тях! — извика Гой, доволен от себе си.

— Не — отговори капитанът. — Означава, че боговете смятат, че имаме шанс да убедим Фрея и вземат пътуването ни много на сериозно. Това е чудесна новина!

— Ура! — извика в един глас екипажът.

— Да отидем до архипелага да съберем сили — предложи Хелмик, като се разтанцува по палубата. — Като напълним стомаси, ще успеем да се справим с изпитанието!

Докато всеки от беоритите се отправи към греблото си, Беорф се приближи до Амос и го попита:

— Как си? Добре ли се чувстваш?

— Чувствам се наистина смешен — отговори младият Пазител на маските, като стисна зъби. — Как можах да се хвана толкова лесно? Не мога да повярвам, че съм се влюбил в тази стара вещица! Като затворя очи, виждам Отарел — толкова нежна и очарователна... Потресен съм!

— Не се разстройвай — каза едрото момче, за да го утеши, — всички правим грешки, начело с мен. При все това ти нищо не можеше да направиш. Магията ѝ беше много силна.

— Благодаря, че ми го каза — въздъхна Амос. — Така се чувствам по-малко глупав.

— Не всеки има късмета да бъде толкова „хубаво момче“ като теб! — подхвърли закачливо Беорф. — Жертва си на успеха си сред момичетата. Дори вещиците те избират за свой любим.

— О, моля те, не започвай пак!

— Добре, млъквам. Все пак сигурно е трудно за теб да бъдеш толкова красив!

— Няма ли да престанеш? Чувствам, че ще трябва да търпя подигравките ти през следващите седмици.

— Искаш да кажеш години — заключи Беорф, като се смееше чистосърдечно. — Много години.

ОТМЪЩЕНИЕТО НА ЛОКИ

Дракарът специално бе конструиран с плоско дъно, за да може да акостира с лекота навсякъде. Ето защо беоритите без проблем слязоха на острова. Те бързо разположиха лагера си и си разпределиха задачите. Амос и Беорф трябваше да намерят питейна вода. Тъй като целият екипаж се канеше да навлезе навътре в сушата, Бая Гая, все така забързана за върха на мачтата, се провикна:

— Не тръгвайте! Не ме оставяйте сама!

— И защо не? — попита Банри с подигравателна усмивка.

— Защото Локи ще ми отмъсти — отговори вещицата. — Трябва да ви придружа, от това зависи животът ми! С вас ще бъда в безопасност. Локи ще ме убие, за да ме накаже, че се провалих. Нали не желаете смъртта на една старица?

— Нямаме ти никакво доверие — извика й Хелмик. — Ако Локи е твойт господар, тогава се оправяй с него. Ние нямаме нищо общо с вашите истории.

— Браво на вас, банда страхливи гадини — изревава Бая Гая, — но първо ми върнете медальона! Ако ще мра, трябва да го взема със себе си.

— Нищо няма да вземеш — отговори й Амос. — Медальонът и златната ти верижка са в моя джоб и там ще си останат. Завързали сме те на мачтата и ще слезеш оттам, за да те хвърлим в затвора. Ще те отведем в Берион или в Брател велики, за да бъдеш съдена. Докато чакаме това, мисля, че ще е по-разумно да те оставим да подишаш въздух на твоята върлина.

— И недей да кроиш планове да ни създаваш други проблеми — подхвърли небрежно Юло Юлсон. — Преди няколко месеца убих един дракон само с един удар на сабята си. Ще ти разкажа... Беше в Рамусбергет, аз и моите приятели атакувахме бърлогата на страшните гоблини, зажаднели за кръв, когато вне...

— Пак започна! — възкликна Пьотр, като запуши с ръка устата на Юло. — Вървете напред, аз ще имам грижата да го накарам да мълчи.

Беоритите тръгнаха към вътрешността на острова, като се превиваха от смях. Вещицата остана сама, забързана на върха на мачтата. Като видя групата да се отдалечава, тя закрещя с пълно гърло:

— Сбогом, Амос Дарагон! Нека да те съпътства проклятието на Бая Гая! Сбогом, Гюнтер! Сбогом, скапан свят!

Пазителя на маските се обърна и вдигна безгрижно рамене. „все пак нищо не може да ѝ се случи“ — помисли си той.

— Изглеждаш ми загрижен — каза му Беорф, който крачеше до него.

— Не съм — отговори Амос. — Само се чудех от какво може да се страхува вещицата. Мислех също и за Локи, и... Точка по въпроса! Да се съсредоточим върху нашата задача. Засега е безсмислено да се тревожим.

— Аз пък се питах защо медальонът е толкова важен за нея.

— Ако искаш, след малко ще го разгледаме внимателно — предложи Пазителя на маските.

* * *

Беше минал почти час, откакто беоритите бяха напуснали кораба, когато от гората излезе един сив вълк и спокойно седна на брега. Бая Гая се вледени от ужас.

— Кажу ми на господаря си, че всичко е наред. Планът ми се развива чудесно. Всички паднаха в капана ми. Хайде, заминавай! Не искам да те виждат тук. Това може да провали плана ми.

— Твоят план? — попита вълкът с дълбок и спокоен глас. — Но какъв план? Ето те вързана, неспособна да се помръднеш, направена за посмешище от две деца, затворничка на човеко-мечките. Е, какъв план?

— Ще отнеме много време да ти обяснявам. Ти... ти няма да го разбереш — измънка вещицата, плувнала в пот. — Върви си! Положението е под контрол. Нещата ще се... ще се уредят... ще видиш!

— Не, няма да се уредят — заяви вълкът. — Локи ми нареди да те премахна и само за това съм тук. Ти злепостави моя господар, като разказа за него на беоритите. Те са създания на Один, любимата раса на великия бог, а той не трябва да знае, че Локи е замесен във всичко това. Съжалявам, но направи много грешки.

— Не... недей — замоли се Бая Гая. — Ще изкупя вината си. Освободи ме и всичките ще ги избия. Бъди добричък. Не, не искам огън! Не! Нали няма да изгориш една беззащитна стара жена? Неее!

* * *

Докато търсеха вода, Амос и Беорф стигнаха до върха на малко планинско възвишение в другия край на острова.

Момчетата спряха в края на една стръмна скала, за да се полюбуват на океана. В близкия залив забелязаха огромен тримачтов кораб, заседнал на подводен риф. Той беше десетина пъти по-голям от техния дракар. Разкъсаните му платна се разбягаха на вятъра. Плавателният съд бе претърпял корабокрушение и гниеше, заклещен между прибоя и стръмния скалист бряг, явно от доста години.

— Чудя се какво ли е станало с екипажа му — каза Беорф.

— Вероятно всички са загинали — отговори Амос. — Тук морето е много бурно. Само отличен плувец би могъл, и то с много късмет, да се измъкне невредим.

— Надявам се чичо ми Банри да успее да ни предпази от такава катастрофа — въздъхна беоритът, леко обезпокоен.

— Виждал съм и по-лоши неща — каза шеговито Амос. — Двамата оцеляхме след среща с армия горгони, сразихме един велик магьосник, отстранихме Йон Пречистващия, като затворихме душата му в тялото на кокошка, опълчихме се на пълчища гоблини и победихме огромен дракон!

— Никак не е зле. А все пак сме само тринадесет — четиринадесетгодишни! Представи си всички истории, които ще можем да разказваме, когато станем по на петдесет-шейсет години!

— Никой няма да ни повярва! — възкликна Амос, като избухна в смях. — Ще ни сочат с пръст и ще ни мислят за побъркани.

Уморени от дългото плаване и продължителното ходене, двамата приятели се смяха до премаляване. Амос го заболя коремът, а Беорф, със сълзи на очите, не можеше да диша. След доста време те най-сетне успяха да се успокоят. Беоритът си пое дълбоко дъх и като си изтри очите, каза:

— Чудя се кой ли от нашите спътници е запалил огън?

— За какво говориш?

— Погледни там, долу! Почти от мястото, където хвърлихме котва, се издига висок стълб дим. При целия този пушек, огънят трябва да е доста голям.

— О, не! — извика младият Пазител на маските. — Сега разбирам от какво се страхуваше Бая Гая. Беорф, кой е най-ефикасният начин да се отървеш от една вещица?

— Като я изгориш — отвърна едрото момче, гордо, че знае отговора. Но внезапно изкрещя: — Боже мой, разбрах! Корабът гори! Нашият кораб гори!

То мигновено се преобрази на мечка и се втурна с всички сили по склона на планинското възвишение. Неспособен да поддържа същата скорост, Амос се затича, колкото може по-бързо, към горящия дракар.

Когато пристигна на брега, беше твърде късно да се направи каквото и да било. Корабът бе обхванат от огромни пламъци.

Почерняла като въглен на върха на мачтата, вещицата приличаше на същество, излязло от някой кошмар. Нямахше съмнение, че бе мъртва.

Разтревожени от ръмженето на Беорф, беоритите дотичаха един след друг. Те стояха застинали на брега и мълчаливо гледаха как огънят поглъщаше кораба им. Само Юло се осмели да наруши тишината:

— Колко дни плуване ни делят от Упсгран?

Вместо отговор получи един силен шамар по врата от Пьотр великана.

Амос се наведе към ухото на Беорф, който търкаше невярващо очите си, и го попита тихо:

— Нали яйцето на дракона не е на кораба? Моля те, кажи ми, че е някъде другаде, но не и на кораба.

Беоритът не отговори нищо, но нервно прехапа долната си устна. След няколко секунди продума:

— Бях скрил яйцето под палубата. В момента то се пече...

— Ако е вярно това, което ми каза Сартиган — прошепна бавно Пазителя на маските, — скоро ще станем свидетели на раждането на един от Древните. В това горещо ложе от жарава драконът ще се събуди и ще счупи черупката си!

— Знаеш ли как се учи дракон да се държи добре? — попита колебливо Беорф.

— Не — отвърна Амос, — но трябва бързо да намеря някакъв начин. Сартиган ми каза, че дори и малки, драконите са по-скоро буйни. Мисля, че ще е по-добре да предупредим екипажа за изненадващото посещение.

— И какво ще им кажем? — попита Беорф, разтревожен от реакцията на своите спътници.

— Ще измислим нещо — подхвърли Амос, като тежко преглътна.

— Ами върви — рече притеснено едрото момче. — В крайна сметка ти си Пазителя на маските. Те ще изслушат по-внимателно едно красиво момче!

Амос въздъхна и помоли всички членове на екипажа да се приближат. С колеблив глас той им разказа епизода от битката в Рамусбергет, който те не знаеха. Разказа им за срещата си с дракона и за подаръка, който му бе направило чудовището. Накрая завърши с думите:

— Двамата с Беорф докарахме яйцето на борда на дракара до Упсгран. Не казахме на никого за него. Мислехме, че това малко драконче има право да живее и че възпитано от добри хора, то ще може да стане едно фантастично същество, готово да служи на доброто.

— Но Сартиган — продължи Беорф — ни обясни, че драконите са зли по природа. Те са били създадени от силите на злото, за да служат на злото, и според него е пълна илюзия да вярваме, че такова животно може един ден да стане добро.

— Тогава — поде отново Амос, — тъй като трябваше да замине, учителят ни повери яйцето. На кораб насред морето имаше много малък шанс то да бъде изложено на голяма топлина.

— Така че — довърши Беорф — аз го скрих в трюма на дракара. Което означава, че освен ако не се случи чудо, ще станем свидетели на раждането на дракон. Имате ли въпроси?

Всички глави се обърнаха едновременно към горящия кораб. В този момент мачтата се срути, отнасяйки останките на Бая Гая. После беоритите чуха рев, който се надигна сред жаравата. Човеко-мечките инстинктивно отстъпиха крачка назад. Втори рев, този път по-силен, ги накара да се вледенят от страх. Пред тях, под невярващите им погледи, сред пламъците се подаде малка глава. Един четирикрак гущер, висок около два метра, с големи, сгънати на гърба крила и дълга опашка, скочи на брега. Животното разполагаше с дълги остри зъби и големи нокти. Дракончето изрева злобно, закашля се и погледна беоритите, като се облиза. Беорф се наведе към Амос:

— Мисля, че е гладно. С какво се храни драконът?

— С човеко-мечки и хора — отговори момчето с лека усмивка.
— Това, което вижда пред очите си, си е цяло угощение за него!

8

ОБУЗДАВАНЕ НА ДРАКОНА

Амос усети нещо да помръдва в джоба на панталона му. Той мушна ръка и извади оттам медальона на Бая Гая. Малкото дървено ковчеже вибрираше, сякаш всеки момент щеше да експлодира. Пазителя на маските побърза да го захвърли. Докато падаше, то възвърна първоначалните си размери и върху земята се стовари един голям сандък.

— Какво става? — възкликна Беорф.

— Не знам — извика Амос.

— От една страна, се ражда дракон, от друга, се появява вълшебен медальон. Нещата определено се развиват много бързо — каза младият беорит, смаян от случващото се пред очите му.

Тогава на Амос му хрумна спасителна мисъл. Той подвикна на беоритите:

— Хвърлете на дракона провизиите, които носите! Това ще го поуспокои и ще ми даде време да действам. Наблюдавайте го внимателно! Имам идея.

Беоритите побързаха да изпълнят заповедта му. Те носеха плодове и корени, но много малко дивеч. Новороденият дракон прие с отвращение това първо за него ядене. Той излапа най-напред зайците и фазаните, а после неохотно плодовете и корените.

През това време Амос се бе заел със сандъка. Той бързо се бе досетил, че Бая Гая го е използвала, за да пренася личните си вещи. Магията, която го бе смалила колкото медальон, явно се бе развалила със смъртта на вещицата. Може би точно в него се криеше решението на проблема с дракона.

В сандъка имаше флакончета и гърненца, дебела книга с магични заклинания и — о, ужас! — една голяма стъкленница, съдържаща зеленикава течност, в която плуваше човешко сърце. То още биеше!

Младият Пазител на маските се зачете в книгата с магии на Бая Гая. Докато разгръщаше страниците, той си мърмореше:

— Смаляване... смаляване... трябва да го смалим на всяка цена. Смаляване! Да отида... но къде? Не. Скъсяване, това е! Или свиване? Бързо, Амос! Хайде, Амос, намери го!

След дълго ровене той най-сетне откри това, което търсеше. Откъсна страницата от книгата, пороби из сандъка и взе малко флаконче, пълно с бял прах. Като изтича към дракона, момчето извика на Беорф:

— В сандъка има едно празно бурканче. Запушалката му е от корк и е точно до сърцето. Потърси и ще разбереш! Пробий няколко дупки в тапата и ми я донеси с бурканчето. Побързай!

— Веднага! — отговори младият беорит.

Лакомото драконче беше свършило с оскъдната си закуска. Беоритите, застанали в полукръг около него, го държаха на разстояние със своите оръжия. Още неопитно, животното не знаеше как да се отърве от едрите воители, които го дразнеха. Кръвта му кипеше, а яростта му се увеличаваше с всяка изминала секунда. Бебето дракон погледна към океана зад себе си. Невъзможно бе да избяга натам. Изборът беше лесен. Или водата, или човеко-мечките. Воден от инстинкта си, звярът избра да се бие, вместо да бяга. Той беше готов да избълва огън и да ги опече.

Когато се обърна към тях, беоритите отстъпиха няколко крачки. Само Амос остана пред него. Дракончето се хвърли към момчето, готово да му схруска главата.

Младият Пазител на маските има време само колкото да хвърли шепа бял прах върху него и да произнесе някакви странни слова, които четеше с крайчеца на окоето от страницата, откъсната от книгата.

— Атон на бар оуф, оуг игнакар килк!

Зъбатата муцуна не успя да стигне до жертвата си. За по-малко от секунда младият дракон се смали колкото саламандър. Тогава Амос го хвана за опашката с два пръста и го показа на беоритите, казвайки през смях:

— Ето го нашия дракон! Предполагам, че сега ще ни създава по-малко проблеми. Беорф, подай ми бурканчето, моля!

— Ето — побърза да му даде съда едрото момче.

Амос мушна смаленото животно в него и го запусти с надупчената коркова тапа.

— Добре — въздъхна облекчено той. — Уредихме този проблем. Ще го храним с насекоми. Обаче не знам колко време ще запази тази си големина. В книгата не се споменава колко трае въздействието на заклинанието.

— Ще видим — отговори Беорф. — Ако при живите същества действа същият принцип, като при сандъка, значи ще разполагаме с няколко седмици.

— Така е — съгласи се Амос. — Мисля, че заклинанието се разваля само при смъртта на магьосника.

— Хубаво. Сега да помислим за другия проблем — обади се Банри, като се почеса по главата. — Трябва да открием начин как да напуснем този остров и да се върнем у дома. Без кораб ще е невъзможно да продължим пътя си към острова на Фрея.

— За момента — намеси се Алре Секирата — предлагам да се върнем в гората. Необходимо е да намерим храна и място за нощуване.

— По-далече, на запад — вметна Хелмик, — видях пещери, които ще бъдат чудесен подслон.

— Много добре — възкликна Банри, като потри ръце. — Макар че нещата не се развиват точно както ни се иска, все пак има надежда. Хайде да отидем при тези пещери и да видим дали може да ни послужат за убежище. После ще съсредоточим усилията си върху намирането на храна.

— А драконът? — попита леко притеснен Юло. — Не може ли да го удавим? Така ще се отървем от него.

— Не — възпротиви се Амос. — Не мисля, че това е добра идея. Поемам цялата отговорност за това животно.

— Аз пък ще бъда неговият пазач — заяви Беорф, като взе бурканчето от ръцете на приятеля си. — То ще е моя грижа. В крайна сметка и аз имам вина, че е тук.

— Правилно казваш — одобри думите му Банри. — Да вървим при пещерите и да вземем с нас сандъка на вещицата. Амос ще може да проучи неговото съдържание и да направи и други чудеса. Хелмик, води, ние ще те следваме.

Екипажът пое на път, съпроводен от мърморенето на Юло:

— Аз изобщо не съм се записвал в онзи списък! Сега трябваше да си бъда в Упсгран. А какво правя тук? Загубени сме...

За да се поразсее от песимистичните му брътвежи, Беорф погледна към дракона. Той също не изглеждаше много доволен.

— Как се сети да го смалиш? — попита едрото момче приятеля си.

— На базата на едно бързо умозаключение — отвърна усмихнато Пазителя на маските. — Всяка вещица се нуждае от различни съставки, за да извършва своите магии. Спомняш ли си, че за тази цел на Лолия винаги й трябваха кокошки, свещи, пиявици и куп други неща. Казах си, че сандъчето-медальон сигурно е съдържало помощните средства на Бая Гая. Предположих също, че магията за смаляване би могла да подейства и при дракона. Е, имах късмет! За щастие книгата й с магии не е много трудна за разбиране.

— Браво на теб — гордо го похвали Беорф.

— Сартиган винаги казва, че човек трябва да следва интуицията си...

— ... да поема рискове...

— ... но пресметнати! — извикаха едновременно двете момчета, като избухнаха в бурен смях.

— Единственото, което ме плаши — каза Беорф, станал отново сериозен, — е това сърце. Видя ли го? То още тупти в стъкленицата си. Какъв ужас!

— Мен също ме побиват тръпки от него. Ще прочета внимателно книгата и ще разровя щателно сандъка. Може би ще открием някакъв отговор.

Воден от Хелмик, екипажът доста бързо стигна до пещерите. Те се намираха в подножието на планинското възвишение, което Амос и Беорф бяха изкачили преди това. Мястото изглеждаше идеално за разполагането на лагер. Беоритите оставиха багажа си и след това се разпръснаха на различни страни да търсят храна. Банри освободи момчетата от тази задача и ги помоли да пазят лагера.

Докато чакаха завръщането на спътниците им, Амос съсредоточи вниманието си върху сандъка на вещицата, а Беорф тръгна да изследва по-навътре пещерите.

Младият Пазител на маските прочете задълбочено книгата с магиите. Той откри в нея рецепти за отвари и магически заклинания, но нищо, което да му подсказже защо сърцето се намираше в този сандък. Човешкият орган, потопен в гъста, полупрозрачна течност,

стоеше точно в средата на стъклената. Тогава Амос си помисли за Лолия. Младата магьосница щеше да му бъде от голяма помощ за проучването и обяснението на тази книга.

Беорф се завърна с празни ръце от своето изследване на пещерите. Едрото момче се отпусна тежко до приятеля си и каза:

— В тези пещери няма нищо. Абсолютно нищо! Надявах се да открия нещо интересно, като примитивни рисунки, руни или някое съкровище. За съжаление човек невинаги печели и понякога се случва пещерите да са просто обикновени дупки в скалите.

— Как е нашият приятел в бурканчето?

— Спи. Дадох му да изяде няколко щуреца и, изглежда, се засити. Ако някой ми бе казал, че един ден ще се разхождам с дракон в бурканче, нямаше да му повярвам! Какво ще правим сега? Никой не знае как да напуснем този остров. Ще ни трябва друг кораб. Мисля, че този път приключението ни ще свърши тук.

— Аз също не виждам изход от положението — въздъхна Амос. — Бих казал, че нищо не се получава.

— Питам се какво би казал Сартиган, ако беше тук — зачуди се на глас Беорф.

— Би казал — отговори Пазителя на маските, като имитираше учителя им, — че в най-мрачните моменти най-добре се вижда светлината!

— Ех, ако имахме коне, които препускат по водата, проблемът с кораба щеше да е разрешен! За съжаление такива не съществуват.

Амос се обърна към приятеля си и на лицето му грейна широка усмивка:

— Беорф, ти си гений!

— Пак не знам за какво говориш. Но ако смяташ, че съм гениален, сигурно имаш право.

9

КЕЛПИТЕ

Амос порови припряно сред личните си вещи и извади кристалните елфически уши.

— Хрумна ми нещо! Нещо, което може да ни спаси. Остани тук да наглеждаш лагера. Ще се върна след малко.

— А какво да направя, ако драконът възвърне първоначалния си размер? — попита разтревожено Беорф.

— Ще поговориш с него, като опиташ да се опазиш невредим — извика Пазителя на маските, вече доста далеч. — Разкажи му някой от твоите вицове, това сигурно ще го приспи!

— Добре — измърмори едрото момче. — Казано с други думи, да се оправям сам с проблемите си.

Амос скоро пристигна на малкия плаж, близо до мястото, където бе изгорял дракарът. Той влезе до кръста във водата, затвори очи и се съсредоточи. Като призова маската на водата и нейния магически камък, момчето се опита да изпрати съобщение на келпите. То изцвили и удари три пъти с глава водната повърхност. Това движение предизвика вибрации, които обвиха съобщението му както плик писмо. Вълната потъна в дълбините на океана.

Пазителя на маските повтори своя зов много пъти. За щастие късметът бе на негова страна. Минаващият оттам пасаж херинги улови вибрациите на едно от неговите съобщения и ги предаде на дузина съомги. Те ги препратиха на гърба на един огромен син кит, който ги отнесе в дълбините и ги предаде на няколко трески. След това вибриращото послание се уви около един омар, после около един краб и един рак-пустинник, преди да се мушне под перките на една голяма змиорка. Най-накрая то пристигна до своето предназначение и бе чуто от водача на келпите.

След едночасови опити Амос излезе от морето. Водата бе ледена и цялото му тяло се тресеше от студ. Той отново използва магическите си способности и с помощта на маската на огъня лесно успя да

увеличи телесната си температура. Бързо, сякаш бе обхванат от внезапна треска, по челото му избиха едри капки пот. Вече не му беше студено! Сартиган му бе показал как да накара да циркулира във вените му магическата енергия на елементите. Благодарение на тази техника учителят му можеше да ходи бос през цялата зима, без да му измръзне дори и пръст. Сартиган, който не беше Пазител на маските и не притежаваше магията на елементите, успяваше да постигне това чудо чрез отлично контролиране на мисълта си.

Като се почувства по-добре, момчето се отпусна. То въздъхна при мисълта, че опитът му да влезе във връзка с келпите явно се е провалил. Какво да прави сега? Трябваше да намери друго решение.

Амос тъкмо се канеше да напусне малкия плаж, когато водата се задвижи бурно пред очите му. Сред кипналата пяна Пазителя на маските видя да се показват около двадесетина келпита. Тези същества, обитаващи морските дълбини — полухора-полуконе, — бяха високи почти два метра. Те ходеха на два крака, завършващи със здрави копита. Големите им глави с гъста грива и дългите им опашки бяха като на конете, докато гърдите и ръцете им бяха като на хората.

Пазителя на маските провери дали кристалните му уши са на мястото си и поведе разговор с морските създания.

— Добър ден — поздрави той и тропна три пъти по земята с десния си крак, — радвам се да ви видя. Благодаря, че дойдохте.

— Амос Дарагон, Пазителю на маските! — изцвили силно водачът на стадото. — Ти си приятел на народа на келпите. Ние ти дължим уважение и съдействие.

— Имам нужда от помощ — извика момчето, като отвори широко уста, за да покаже зъбите си. — Затворници сме на този остров. Корабът ни изгоря, а трябва да стигнем до острова на Фрея.

— Знаеш, че на нито един смъртен не е разрешено да премине Голямата бариера от мъгла — осведоми го учтиво келпито, като загалопира на място. — Сивият човек ще ви попречи да я прекосите.

— Знам — отговори Амос, като хвърли серия от къчове. — Все пак трябва да си опитам късмета. От това зависи бъдещето на расата на беоритите. Можеш ли да ми помогнеш?

— Ти избираш съдбата си. Не съм тук, за да те критикувам — рече келпито и кимна няколко пъти. — Искях просто да те предупредя за опасността. Дойдох, защото ме повика на помощ. Искай, слушам те.

— Много благодаря — отвърна Пазителя на маските, като шумно изпръхтя. — Зад този остров има един заседнал кораб. Ще помогнете ли на мен и моите приятели да поправим това старо корито, за да продължим пътуването си?

— Можем да направим това за теб, но ще го свършим сами — увери го келпито и заподскача намясто. — Ще работим тази нощ и утре ще разполагате с вашия кораб. Приятелите ти могат да си починат. Този срок устройва ли те?

— Това е много повече, отколкото можех да се надявам! — извика Амос, като заподскача на всички страни. — Как бих могъл да ви се отблагодаря? Как бих могъл да ви върна услугата?

— Ще дойде и това време, Пазителю на маските — увери го морското създание и изпусна обилна пяна от устата си. — Ще се видим утре призори от другата страна на острова.

— Длъжник съм ти — каза момчето и дълбоко се поклони, като изплезе език.

— Хайде, братя — нареди водачът на келпите, преди да се хвърли във водата, — чака ни работа.

Амос свали кристалните елфически уши и бързо се върна в лагера. Когато пристигна в пещерите, всички беорити бяха насядали около огъня и лакомо се хранеха.

— Идваш точно навреме — извика Юло. — Ако беше закъснял още две минути, щеше да ядеш трънки... е, образно казано!

— Заминаваме утре призори! — заяви гордо младият Пазител на маските, като се усмихна.

— Как така заминаваме? — попита Рута валкирията. — Май бълнуваш, момчето ми! Напомням ти, че вече нямаме кораб и освен ако с твоите способности не ни накараш да летим, не виждам как бихме могли да напуснем острова.

— Утре ще разполагаме с нов кораб. Имам приятели, които ще се погрижат за всичко. Доберете ми се.

— Това момче не престава да ме изненадва! — радостно възкликна Хелмик, като ухапа един бут от фазан. — Аз му имам доверие и дори не задавам въпроси. Момче, което е способно да смали дракон, да подчини на волята си вятъра, огъня и водата, надхвърля моите представи! Нашият Амос е способен на всичко, дори и да ни осигури кораб.

— Добре, хайде да приключваме с яденето и да се наспим спокойно — задоволи се да каже Банри. — Утре ще видим какво ни е подготвил Амос.

— Беорф ми даде идеята — сподели Пазителя на маските, като се настани до огъня.

— Така ли? — учуди се беоритът. — Каква идея? Не разбирам.

През нощта заедно със свистенето на вятъра между клоните на дърветата и плисъка на вълните, които се разбиваха в бреговете на острова, Амос мълчаливо слушаше гласовете на келпите. Те пяха от залез до изгрев-слънце. Гласовете им се сливаха хармонично с околните шумове, проточената мелодия се разнесе из целия остров. Нещо средно между вълчия вой, свирукането на китовете и свистенето на вятъра, тази приспивна песен проникна дълбоко в сърцето на Амос и обгърна душата му.

Момчето сънува сън, в който видя една огромна кула, която се извисяваше към небето. Видя и майка си Фрила. Тя работеше на строежа на кулата. Беше остаряла и чертите ѝ изглеждаха по-сурови, носещи белега на душевно и физическо страдание. Измършавяла, майка му дишаше трудно.

Това видение се разпръсна, за да бъде заменено от избухващи ярки светлини, които се въртяха шеметно зад клепачите на Амос. Обхвана го неопишуемо блаженство. Магията циркулираше в него, като вливаше сила във всяка част на тялото му и събуждаше всяка клетка в мозъка му.

Часовете течаха така, без хъркането на беоритите да го притеснява, без никой да смути вътрешния му покой.

Пазителя на маските остана в състояние на медитация през цялата нощ. Когато отвори очи, имаше чувството, че е спал едва час. Той се огледа и бързо забеляза, че не докосваше земята. Носеше се във въздуха на около тридесет сантиметра от нея. Момчето бе в пълна левитация^[1]!

Щом си даде сметка за положението си, Амос незабавно тупна на земята и си удари задника на един камък. Заради болката от това падане остана няколко секунди, без да мърда, като се опитваше да разбере какво се бе случило. Чувстваше се отпочинал и спокоен, готов за действие. Нощта бе възвърнала напълно силите му.

Тъй като беоритите още похъркваха в пещерата, Амос реши да отиде сам до другия край на острова. Беше нетърпелив да види дали келпите бяха удържали обещанието си.

Когато стигна до чакълестия плаж, забеляза в далечината кораба, готов за отплаване. Очите му се насълзиха от радост. Огромното щастие го стисна за гърлото. Значи келпите наистина бяха негови приятели, а корабът бе направо прекрасен.

---

[1] Преодоляване на земното притегляне и издигане на тялото със силата на човешката воля, без прилагане на физическа сила. — Б.пр. ↑

10

СИВИЯТ ЧОВЕК

Беоритите останаха със зяпнала уста. Пред очите им великолепен тримачтов кораб, десет пъти по-голям от техния дракар, се полюшваше във водата сред влажния утринен въздух. Старото корито бе напълно ремонтирано от кила до върха на мачтата. Мозайки от разноцветни корали запушваха пробойните, докато раковини, анемони и морски звезди изграждаха по-голямата част от новия корпус. Носът му бе украсен с фигура, изобразяваща келпи с разперени ръце, сведена глава, застинало напред бяг. Под слънчевата светлина палубата блестеше като обсипана с хиляди пламъчета.

Като се качи на кораба, екипажът на беоритите установи с учудване, че всички въжета бяха направени от изкусно сплетени морски водорасли. В трюма ги очакваха бурета с питейна вода, каци с изсушена и осолена риба, с живи омари и други ракообразни.

— Това е чудо! — възкликна Банри, който не вярваше на очите си.

— Ако бяхме знаели, щяхме да потопим дракара по-рано! — каза Юло, като се почесваше по брадата. — Този кораб е...

— ... необикновен! — извика Пьотр великана. — Той просто е необикновен!

— Спомняш ли си — обърна се Касо към Амос, — преди нашето отплаване Банри ти беше говорил за Скидбладнир?

— Да — отговори момчето, — чудният кораб, който можел да се плъзга по земята и морето и да лети във въздуха.

— Е, добре — продължи Касо, — аз никога не съм виждал този голям легендарен кораб, но той със сигурност прилича на този.

— Има един проблем — намеси се капитанът, — тук няма нито платна, нито гребла! Как ще се придвижваме?

Екипажът претърси кораба, опитвайки се да намери някакъв задвижващ механизъм. Все пак трябваше да има начин корабът да

плава! Гой бе този, който забеляза отзад, точно до руля, две много дълги въжета, които потъваха в морето. Едното беше на левия борд, а другото — на десния. Беоритът веднага си помисли, че му приличат на две юзди, и машинално ги хвана. Като имитираше каруцарите, той плесна двете въжета и извика силно:

— Дий!

Корабът внезапно се заклати. Около него се появи бяла пяна, след което от двете му страни се показаха двадесет и пет хипокампа. Дванадесет от тях бяха до левия борд, други дванадесет — до десния, и отпред имаше един водач. Те бяха завързани за кораба чрез сложна система от въжета.

Тези създания имаха глава и гърди като на чистокръвен жребец, тялото им се стесняваше в кръста, преминавайки в дълга змиевидна опашка. Предните им крайници приличаха на конските, но завършваха, както можеше да се види, не с копита, а с ципести плавници. Кожата на тези водни бегачи изглеждаше покрита с малки сребристи и много остри люспи.

Въодушевен от откритието си, Гой изплющя с въжетата втори път и изрева:

— Напред, красавци!

Морските коне раздвижиха мощните си опашки. Корабът помръдна бавно, после потегли, плавайки с все по-голяма скорост.

— Ето една система, която ми харесва! — извика Пьотр великана. — Няма гребла, с които да се морим, и не е необходимо да очакваме попътен вятър. Обожавам този кораб.

Касо се настани до брат си и разви ценните си морски карти. Навигаторът не ги беше загубил при пожара на дракара, защото винаги ги носеше със себе си, където и да ходеше.

— Браво, братле! — каза той мило.

— Не мога да повярвам, че карам впряг от двадесет и пет морски коня! — отговори Гой възбудено. — По водата дори е по-лесно да се маневрира, отколкото на сушата. Завоите се правят плавно и плуваме по-бързо, отколкото при силен вятър.

Застанал на носа на кораба, Амос вдишваше с пълни гърди богатия на йод морски въздух. Още веднъж бе успял да избърши невъзможното! След като бяха загубили всичко, с изключение на няколко оръжия и лични вещи, беоритите бяха намерили кораб,

провизии и си бяха възвърнали надеждата да стигнат до острова на Фрея. Освен това на екипажа вече не му се налагаше да гребе или да чака благоприятен вятър. Всеки можеше да си почива, докато плават. Какъв чудесен успех за младия Пазител на маските!

През целия ден хипокампитите си вършеха чудесно работата. Те теглеха кораба с такава сила и постоянство, че на залез-слънце Касо забеляза, че бяха спечелили два дни преднина спрямо първоначалните му пресмятания за плаването.

Съвсем естествено и без никой да ги направлява, морските коне приключиха деня, като спряха наред голямо поле от водорасли. Под кораба растеше гора от кафяви водорасли, каквито те много обичаха.

Беоритите се събраха, за да обсъдят как ще продължи пътешествието им.

— При този ритъм — заяви Касо — ще стигнем до Голямата бариера от мъгла след по-малко от три дни.

— Легендите разказват, че е невъзможно да се премине тази бариера! — въздъхна Юло. — Мъглата е толкова гъста, че екипажите се загубват в нея и се въртят в кръг в продължение на цели месеци. И което е по-лошо, често се случва корабите да се натъкват на рифове и да потъват на дъното.

— Сигурно има някакъв начин да се премине! — извика Банри. — Трябва на всяка цена да стигнем до острова на Фрея, съдбата на нашата раса е заложена на карта.

— Мисля, че знам как да уговоря нашето преминаване — обади се Амос. — В легендите се говори за Сивия човек. От това, което научих от „Ал-Катрум, териториите на мрака“, смятам че ще успея да го надхитря. Имам план!

Амос разказа на спътниците си своето хрумване. Те одобриха стратегията му. Продължиха да я обсъждат, докато се гощаваха с няколко омара, после се приготвиха за нощуването. Беше организирано дежурство на смени. Тази първа нощ в открито море мина спокойно и без изненади, както и няколкото дни преди пристигането на кораба до Голямата бариера от мъгла. Екипажът се възползва от тях, за да се припича на слънце, да играе на зарове и на карти, да се упражнява в бойни техники и да яде.

Гой, очарован от управлението на такъв кораб, зае поста на капитана. Така братята Азулсон съвсем естествено поеха задачата да

закарат екипажа благополучно до крайната цел на пътуването им. Банри на драго сърце отстъпи мястото си и им се добери изцяло. Тази пауза му позволи да си почине добре, за да посрещне без страх бъдещите опасности.

Амос прекара дълги часове в щателно разглеждане на сандъка и на книгата с магиите на вещицата. За съжаление не откри нищо ново. Беорф, който непрекъснато държеше под око дракона, внимаваше за всички евентуални промени в ръста му. Магията продължаваше да действа и създаването поглъщаше лакомо всички насекоми, които му предлагаше едрото момче. Дотук всичко вървеше добре.

Една вечер, когато слънцето току-що се бе скрило зад хоризонта, корабът внезапно бе обгърнат от гъста мъгла. Касо заяви, че според неговите карти Голямата бариера се намира точно отпред, само на няколко левги^[1] от тях. Гой намали темпото на хипокампите и при абсолютна тишина корабът продължи да плава много бавно.

Амос си пое дълбоко дъх, като преговаряше наум своя план. После си сложи кристалните елфически уши и направи знак на екипажа да бъде готов.

Тримачтовият плавателен съд напредваше полека в продължение на около час, без да се случи нищо странно или необичайно. Докато младият Пазител на маските се питаше дали Сивият човек наистина съществуваше, мъглата се завихри и образува точно пред кораба едно огромно лице на старец. Брадата му бе оформена от светли и блестящи валма мъгла, а кожата му — по-тъмна и сива, напомняше за небето през дъждовните есенни утрини, фини капчици, ефирни и леки, изхвърчаха от устата му, когато заговори с дрезгав и колеблив глас:

— Минаването е забранено! Моряци, връщайте се там, откъдето идвате! Намирате се пред Голямата бариера, която е под моя охрана. Според небесните закони нито едно човешко същество няма право да преминава тази граница.

— Чудесно — извика му Амос, като се насочи към носовата част на кораба, — тогава оставете ме да мина!

— Не разбра ли това, което току-що казах? — настоя Сивият човек.

— Разбрах го — отговори бързо момчето. — Казахте, че на нито едно човешко същество не е разрешено да преминава Голямата бариера. Но аз не съм човек, а елф. Погледнете ушите ми!

Тъй като кристалните уши, дадени му от Гуенфадрил, се сливаха с неговите, правейки ги по-изострени, Амос напълно приличаше на елф.

— Но... но... — заекна пазачът, като ококори мъгливите си очи, — елфите вече не съществуват на този свят. Те напуснаха земята преди векове. Как ще ми обясниш твоего присъствие тук? И защо искаш да прекосиш Голямата бариера?

— Май доста отдавна не сте напусkali поста си, стари пазачо! — възкликна с леко високомерие момчето. — Елфите се върнаха и населяват много гори по света.

— Ами... аз не го знаех — въздъхна Сивият човек. — Вярно е, че съм на този пост от доста време и че животът се променя. От много години нямам новини от останалата част на света. Винаги съм в мъгла!

— Нека да ви покажа товара си — извика самоуверено Амос.

Младият Пазител на маските отвори трюма на кораба и оттам излязоха... мечки! Беоритите бяха приели своя животински облик. Един по един членовете на екипажа изскочиха на палубата и се разпръснаха по нея.

— Елф, който превозва мечки?! — учуди се пазачът. — Това е необичайно...

— Аз съм пратеник на великия бог Один — обясни му Амос — и трябва да отида на острова на Фрея, за да ѝ предам този подарък.

— Но... но аз мислех, че Фрея и Один са във война! — смаяно възкликна Сивият човек.

— Определено сте изостанали по отношение на новините — каза присмехулно момчето. — Один и Фрея ще се женят и тези мечки са сватбен подарък. Знаете, че те са любимите създания на всемогъщия бог. Задачата ми е проста: доставям животните на острова на Фрея и се връщам у дома.

— Гарантираш ли ми, че на борда няма човешки същества? — попита пазачът, леко зашеметен от разкритията на младия Пазител на маските.

— Ами проверете лично! — отвърна момчето с нетърпелива въздишка.

— Сигурен съм поне в едно нещо — рече Сивият човек, като лицето му бавно взе да се разпръсква. — Ти наистина си елф.

Притежаваш безочието на съществата от твоята раса и грубостта на твоите предци.

Амос добре играеше ролята си. Мъглата обхвана вътрешността на кораба, като проникна и в най-малките му кътчета. След като старателно го претърси, лицето на пазача отново се върна на мястото си във въздуха.

— Много добре, няма човешки същества на кораба. Имаш право да минеш. Желая ти добър път и се надявам, че ще пристигнеш благополучно.

— Благодаря — отговори момчето, като хвана юздите на морските коне. — Хайде, дий!

Корабът се заклати леко, преди да потегли, и Сивият човек изчезна. Докато напредваха в гъстата мъгла, беоритите се спогледаха, както си бяха на четири крака, и се засмяха доволно. Амос добре беше метнал пазача на Голямата бариера.

Оттук нататък корабът плаваше във води, които никога не бяха изследвани и отбелязвани на карта. За голямо облекчение на Амос, Банри и братята Азулсон корабът не падна в бездна и екипажът не бе разкъсан от змията видофнир. Сега беоритите разполагаха с добър кораб, стомасите им бяха пълни и ги очакваха велики приключения. Изглеждаше така, сякаш нищо не можеше да ги спре.

---

[1] Морска левга — мярка за разстояние, равна на 5555 м. — Б.пр. ↑

11

МОРСКИТЕ ЗМИИ

Богът Локи кипеше от яд и гореше от желание за мъст. Дотук всичките му планове се бяха провалили. Беше го обхванало голямо разочарование от плачевния неуспех на вещицата Бая Гая. Как можа да се остави да бъде надхитрена по този начин? И то от две деца! Заслужаваше жива да я одерат. Впрочем той бе наказал подобаващо тази проклета старица, като я изпепели.

Нещата бяха взели лош обрат за Локи. Като изгори дракара на беоритите, богът си бе помислил, че с един куршум е ударил два заека. Хем се отървава от неумелата вещица, хем осъжда екипажа да изгние на острова. Великолепен план, съсипан от Амос!

Благодарение на Пазителя на маските беоритите пак се бяха измъкнали. С голямо неудоволствие Локи бе видял как келпитата се притекоха на помощ на човеко-мечките.

Оставаше да прекосят Голямата бариера от мъгла и богът, убеден че това ще е краят на експедицията им, не можа да повярва на очите си. Амос бе успял да мине там, където се бяха провалили най-добрите мореплаватели. Беше заблудил с лекота най-бдителния пазач на света.

Това вече беше прекалено. Според бога на огъня и на хаоса беоритите в никакъв случай не трябваше да стигнат до острова на Фрея. Локи имаше голяма облага от разногласията между господаря на боговете Один и богинята на плодородието. Той подготвяше блестящ удар и евентуалното помирение между боговете на доброто заплашваше да провали неговите планове.

Локи не понасяше скуката, а за него най-скучното нещо бе да гледа как дните се нижат без никаква поразия. Преди на сцената да се появи Пазителя на маските, той се забавляваше да погажда номера на другите богове или да ги излага на опасност. Караницата между Один и Фрея беше увеличила неговата мощ и сега той имаше грандиозни проекти. Никога нямаше да позволи на някакво дребно човече, на този

нищожен Пазител на маските, да попречи на намеренията му, като сдобри неговите врагове.

Трябваше да действа много бързо и да нанесе смъртоносен удар на тази експедиция. Щеше да потопи кораба на келпитата, да издави екипажа от глупави беорити и да се отърве веднъж завинаги от Амос.

Високо на своя небесен трон, Локи отскубна три косъма от главата си. Погали ги нежно, като произнесе заклинанието:

— Мои три косъма, станете три от моите деца. Малки змийчета, превърнете се в големи змии. Направете каквото трябва и не ме разочаровайте!

След тези думи той с грациозно движение пусна трите косъма. Те полетяха надолу и когато докоснаха повърхността на океана, се превърнаха в гигантски морски змии, дълги шейсет метра. Телата им бяха покрити със здрави люспи, зъбите им бяха огромни, а очите им горяха като жарава. Трите чудовища се гмурнаха в морските дълбини да пресрещнат беоритите.

Локи потри ръце от задоволство и прошепна:

— Да видим какво ще направиш срещу тях, нещожен Пазител на маските!

* * *

Бяха изминали няколко дни и сега Голямата бариера беше далече зад тях. Върху палубата екипажът още коментираше хитрината на Амос. Беоритите, които отдавна бяха възвърнали човешкия си облик, се препичаха на слънце.

Беорф и приятелят му си бяха измайсторили прости въдици и ги бяха метнали от задната страна на кораба, но още нищо не бяха уловили.

— Освен че си добър магьосник — подхвърли Беорф, за да подразни другаря си, — ти си и невероятен лъжец!

— Трябваше да кажеш актьор — уточни Амос. — В действителност аз не излъгах, а само доразкрасих истината.

Съвсем близо до тях, беоритите пригнаха да се смеят.

— Доразкрасих истината! — повтори Хелмик. — Ама и тази си я бива!

— Тишина! — внезапно нареди Банри. — Грабвайте оръжието си! Усещам някаква заплаха.

— Истина е — потвърди Рута валкирията. — Въздухът натежа. Миризма на смърт обгръща кораба.

— Там, зад нас! — извика Пьотр великана. — Карай право напред, Гой! С пълна скорост.

Гой изплющя с юздите и морските коне се понесоха с всички сила. Във водата се очертаха три силуета, които се носеха с голяма бързина към кораба.

— Какво е това? — попита разтревожено Беорф.

— Това са морски змии — отговори Хелмик, като стисна зъби. — Вече съм се сблъсквал с няколко такива, но никога с три едновременно. Чувствам, че няма да е лесно...

— Искаш да кажеш, че ще е невъзможно — изкрещя Юло.

— Не забравяйте, че трябва да им извадите очите! — напомни им Банри, като стисна здраво дръжката на секирата си. — Това е единственият начин да ги победим. Е, кой ще направи първото гмуркане?

— Аз — извика Пьотр великана, като се закатери по мачтата. — Гледайте да ги разсеете, а аз се заемам с първата.

Касо грабна лъка си и застана до брат си на мостика. Ясно беше, че хипокампите нямаше да успеят да се изплъзнат на преследвачите си. След като се бяха гмурнали на дълбоко, морските змии се издигнаха с мощен тласък на повърхността и нанесоха силен удар върху корпуса. Тримачтовият плавателен съд се олюля и всички загубиха равновесие.

Тогава до левия борт се показа една змийска глава. Влечугото разкъсваше един от морските коне. Животното се съпротивляваше, като цвилеше от паника. Гледката накара Амос да потръпне и вледени кръвта на Беорф.

От задната страна на кораба се показа втора глава. Влечугото раззина уста да захапне корпуса, но Касо пусна една стрела, която се заби право в небцето му. Единственият ефект беше, че звярът изостана малко.

Точно пред носа на кораба изскочи третата змия и така му отрязва пътя. Гой обаче направи умела маневра и корпусът само се отърка в тялото ѝ.

В този момент прокълнтя разтърсващ боен вик. Пьотр великана — получовек-полугризли — скочи от върха на мачтата и се метна върху главата на змията. За по-голяма стабилност беоритът, с голям нож между зъбите, заби ноктите си дълбоко в плътта на чудовището. То се гмурна, повличайки със себе си човеко-мечката в дълбините на океана.

Още един хипокамп бе погълнат пред очите на Амос, докато откъм задната част на кораба змията с прободено небце отново налетя.

Готов да действа, Хелмик бе имал време да измайстори една груба абордажна кука, която бе завързал в края на дълго въже. Той завъртя над главата си импровизираното оръжие, метна го към змията и успя да го увие около врата ѝ. Неговите спътници хванаха въжето и с дружни усилия го дръпнаха здраво. Главата на чудовището се стовари върху палубата, като скъса пътьом част от фалшборда.

Банри скочи върху влечугото. Секирата му разцепи въздуха и удари змията между очите. Противна черна кръв оплиска палубата. С умел замах Рута валкирията заби копието си в едното око. Болката удвои силите на чудовището и като отметна глава, то изтръгна задната мачта, като запрати Алре Секирата във водата. След това блъсна с муцуната си Хелмик, който прелетя двадесет метра, преди да тупне обратно на палубата. Тогава Банри извика:

— Два мечока в морето! Два мечока в морето!

За Амос бе време да действа. Той грабна едно копие, концентрира се няколко секунди и призова своята магическа власт над въздуха. После запрати копието срещу ослепялото с едно око чудовище. Вятърът го понесе с изключително голяма скорост и то се заби дълбоко в гърлото на змията. Беорф извика:

— Хубав удар, приятелю! Сега е мой ред. Ето една, която няма повече да яде нашите морски коне.

По примера на Пьотр великана едрото момче се хвърли от левия борд върху главата на другата змия. С рязко движение гигантското влечуго го запрати обратно на палубата. Младият беорит описа във въздуха една дълга дъга, надавайки яростен вой. Той прелетя през отбора на палубата, който водеше към трюма, изтърколи се по стълбите и се приземи с главата надолу в една каца с осолена треска. Беше извадил късмет!

Гой продължаваше да стои на мостика, но с три хипокампа по-малко на левия борд корабът се управляваше доста зле.

На кърмата Банри, Касо и Рута контролираха положението; „тяхната змия“, тежко ранена от копието на Амос, вече умираше. Касо изстрелваше стрели с лудешка бързина, като се целеше във все още здравото око на едноокото влечуго. С Хелмик и Алре във водата, битката трябваше скоро да приключи.

Пьотр, вкопчен в „своята“ змия, беше изчезнал от поглед, както и Юло.

Младият Пазител на маските се озова лице в лице с морското чудовище, което малко преди това бе запратило Беорф в трюма. Звярът се хвърли върху момчето и го захапа със страховитите си челюсти. Амос разбра, че трябваше бързо да направи нещо, за да не бъде разкъсан.

Той хвана единия зъб на змията. Познавайки болката, която може да причини един зъбобол, младият Пазител на маските насочи внезапно всичката си огнена мощ към дланите си. Зъбът на чудовището моментално изгоря, като изтръгна от гърлото му силен стон.

Освободено, момчето тупна рязко върху палубата. Като се изключат няколкото драскотини по ръцете и краката, то не беше ранено. Краткият миг, прекаран в устата на морската змия, му бе напомнил, че въпреки магическите му способности, предпазливостта бе задължителна при всички обстоятелства. Пазителите на маските не бяха непобедими. Амос знаеше, че е извадил късмет. Беше се отървал благополучно.

Вбесеното чудовище отново се хвърли към него. Момчето избегна първия му удар с муцуна, после и втория. При третото нападение то отвори устата си и подобно на дракон изхвърли огън към своя противник. Изненадано от този нов начин на защита, влечугото отстъпи малко.

Тогава Амос си спомни уроците на Сартиган. Старецът казваше, че когато си изправен пред по-голям и по-силен неприятел, е безсмислено да се опитваш да го победиш с мускулите си. Винаги, и преди всичко, трябва да го победиш с ума си. Учителят му бе обърнал внимание, че независимо от тежестта и налягането на огромната водна маса на океана, малкото безобидно мехурче винаги успява да си пробие път до повърхността.

— Мехурче! — помисли си младият Пазител на маските. — Трябва ми едно мехурче.

Докато змията отново атакуваше с раззината, готова да захапне уста, Амос грабна от палубата един кинжал, паднал по време на битката. С него той успя да одраска горната челюст на влечугото. То отстъпи, за да се приготви за ново нападение, после внезапно започна да си тресе главата по странен начин.

Благодарение на магията си момчето беше вкарало едно съвсем малко мехурче въздух в кръвта на змията. Мехурче, което контролираше и на което увеличаваше големината. Амос знаеше, че вкарването на въздух в кръвоносната система на което и да е живо същество можеше да има смъртоносни последици.

Той наду максимално мехурчето и изчака няколко секунди. Мехурчето премина по вените на влечугото и стигна до мозъка му. Морската змия потрепери, вцепени се и се строполи мъртва върху предната палуба. Тялото ѝ се изхлузи от кораба и бавно потъна в океана.

В задната част беоритите също бяха сразили своя враг. Окървавени, Банри и Рута хвърлиха останките от змията във водата. Касо извика:

— Обърни на 180 градуса, Гой! Загубихме по пътя Алре, Хелмик и Пьотр. Трябва да ги приберем.

— Много бих искал — отговори Гой, — но на левия борд липсват три коня. Ще трябва да се уравни впрягът.

— Нямаме време — изкрещя Банри. — Направи всичко по силите си и ни върни назад!

— Правя каквото мога — измърмори Гой, който бе на края на силите си и с вдървени от усилието ръце.

Корабът бавно направи забой.

— Юло! Липсва също и Юло Юлсон! — извика Рута валкирията.

— Не, тук съм — обади се беоритът, като излезе от трюма. — Когато видях, че змиите се нахвърлиха върху корпуса на кораба, си помислих, че сигурно ще е по-разумно да сляза да видя какви са пораженията. Това и направих. Всичко е наред, уверявам ви, че корпусът е в отлично състояние.

— Какъв страхливец! — изръмжа Рута.

— Аз, страхлив? — предизвикателно подхвърли Юло. — Предпазлив! Не съм страхлив, а предпазлив.

Беорф, зашеметен и покрит с осолени риби, също се показва от трюма.

— Победихме ли? — попита той, като залиташе.

— Да — отговори Амос. — За съжаление загубихме Алре, Хелмик и Пьотр.

— О, не! — извика Беорф. — Последния път, когато видях Пьотр великана, той се беше вкопчил в главата на едно от чудовищата.

— Съжалявам — обади се Банри. — Алре и Хелмик паднаха във водата. Сега се опитваме да ги намерим.

Часове наред екипажът безуспешно търси липсващите беорити. Океанът бе спокоен и корабът бавно плаваше, като описваше криволичеща линия.

Хипокампите бяха на края на силите си. Изтощени от усилията по време на битката със змиите, те спряха наред обширно пространство с водорасли. Не можеше да се направи нищо повече — корабът нямаше да мръдне оттам преди изгрев-слънце.

— Какво ще правим сега? — попита Гой.

— Ще оглеждаме хоризонта до падането на нощта — отговори Банри, обезкуражен. — После ще запалим огън в един мангал на палубата, за да може нашите другари да ни видят и да плуват към нас... като се надяваме, разбира се, че все още ще имат сили.

Според указанията на капитана, Касо запали огъня и беоритите, пребити от умора, но измъчвани от притеснение, се опитаха колкото могат да поспят. Амос и Беорф трябваше първи да поемат вахтата. Седнали едно до друго, двете момчета се загледаха към звездите.

— Знаеш ли — каза Беорф, — когато родителите ми умряха, изпитах същата болка. Разбираш ли какво искам да кажа? То е нещо като празнота вътре в мен, като дупка, която не можеш с нищо да запълниш и през която душата ми искаше да избяга и да се присъедини към тях.

— Да — отговори Амос, — разбирам много добре. Аз също почувствах силна болка при смъртта на моя баща. Изпитах я и когато Медуза се погледна в огледалото и се разпадна на прах. Какъв шок!

— Често си мисля за нея. Не мога да си я избия от главата. Сякаш, като я погледнах в очите, образът ѝ се е запечатал в мен.

Понякога я сънувам и виждам единствено лицето ѝ. Спомняш ли си я?

— Да, много добре. Тя беше мила, нежна и имаше красива усмивка.

— Чудесно описание! Все пак е странно да имаш змии вместо коса, нали?

— Ако разбираш правилно мисълта ми, момче, което се превръща в мечка, също не е нещо много обичайно.

— Дааа — отвърна Беорф, като се прозя. — Предполагам, че всички същества имат по нещо мъничко в себе си, което е специално и ги отличава от другите. О, виж, Амос, падаща звезда!

— Пожелай си нещо, приятелю!

— Искам да видя отново Медуза — каза спонтанно младият беорит.

Огрени от лунната светлина, двете момчета замълчаха.

12

ИЗГУБЕНИ В ОКЕАНА

Рано сутринта Гой събуди екипажа. Беше напълно паникьосан:

— Хипокампите! Нашите морски коне са изчезнали!

— Какво говориш, Гой? — попита Банри, като трудно отвори очи.

— Не можех да заспя и си рекох да отида и да се опитам да възстановя равновесието във впряга от морски коне. Слязох с една въжена стълба и тогава забелязах, че вече нямаме хипокампи. Нито един!

— Ето ни насадени на пачи яйца — измърмори Рута, която бе чула разговора.

Банри отиде да се увери лично в думите на Гой. И наистина, морските коне се бяха развързали от впряга и бяха отплавали. Без тях, лишен от друга двигателна сила, корабът представляваше само една проста плаваща черупка. Какво да правят?

Макар че Амос имаше власт над водата, въздуха и огъня, в дадения случай тя не можеше да му послужи за нещо особено. Той не беше достатъчно силен, за да предизвика порив на вятъра, способен да премести кораба.

Момчето опита отново да повика келпитата. За съжаление този път неговото съобщение не бе предадено и остана без отговор.

— Заклецени сме тук — констатира Банри с известно отчаяние в гласа.

— Какво ще правим? — попита нервно Юло. — Хранителните ни запаси намаляват и скоро ще свърши питейната вода.

— Не знам — призна си Банри, като сведе глава. — Някой има ли идея? Амос, твоята магия може ли да ни помогне с нещо?

— Не мисля — отговори Пазителя на маските. — Блъскам си ума, но не знам как да се измъкнем оттук. Силите ми са още ограничени. Опитах да извлека солта от морска вода, за да можем да я

пием, но не успях. Ако притежавах другите вълшебни камъни на маската на водата, сигурно щях да успея.

— Ако разбирам добре — подхвърли Юло, вече малко паникьосан, — осъдени сме да останем на този кораб и да се надяваме единствено на чудо.

— Вярвам, че сигурно ще се случи нещо добро — увери го Банри. — Преживявали сме и по-лоши неща, нали? След като потеглихме, срещнахме вещица, пълчища паяци и морски змии. Всичко това плюс Сивия човек и опожаряването на нашия дракар. Загубихме наши приятели и сега, ето ни затворници на този кораб на сред морето. Не можем да избягаме в нито една посока. Да пестим енергията си, думите си и да се предпазим от слънцето. Това ви съветвам.

— Да се настаним в трюма — предложи Рута, като взе вещите си. — Там ще бъдем на сянка.

— Много бих искал да ви съобщя, че наблизо има остров — добави Касо, — но нямам карта на този океан.

Екипажът се настани в трюма и чакането започна. На всеки час Банри се качваше на палубата, за да се вижда в хоризонта. Търсеше остров, голям риф или някаква гостоприемна суша. Нищо. Час след час нищо не се виждаше, докдето поглед стига.

* * *

Измина една седмица, без положението да се подобри. Като гледаше звездите, Касо забеляза, че корабът не бе помръднал нито на сантиметър. В океана обикновено има водни течения, които тласкат корабите насам-натам. Вълните и вятърът отнасят всички плаващи предмети, както дребните, така и едрите. Но корабът на келпитата стоеше неподвижен. Човек би казал, че някаква огромна котва го задържаше. При все това Гой и Банри се бяха гмуркали да проверят дали нещо пречеше на кораба да се движи, но не бяха открили нищо.

— Изглежда, боговете са против нас — заяви капитанът.

— Ние сме жертва на някой бог, които иска смъртта ни — продължи Касо. — Няма изход. Този кораб ще бъде нашият гроб.

— Знаех си, че трябваше да остана в Упсгран — процеди през зъби Юло. — Никога няма да видя отново моята зеленчукова градина и цветята си. Във великите легенди на този свят ще пише, че Юло Юлсон, мъжът, който уби дракона от Рамусбергет с един саблен удар, е изчезнал окаяно в морето.

— Жертва сме на машинациите на Локи и освен ако не можем да летим, всички ще умрем — въздъхна Рута валкирията.

— Освен ако не можем да летим! — извика Амос. — Ами да, защо не се сетих за това по-рано?

Момчето се спусна към сандъка на вещицата и го отвори.

— Добре. Ще се опитам да ви обясня идеята си по най-добрия начин. Първо, в този сандък има куп отвари и прахчета, масла и странни смеси. Естествено аз не знам как се приготвят, но с помощта на книгата с магии несъмнено ще мога да ги използвам. Доказателство за това е драконът, който смалих и който продължава да си стои в бурканчето. В тази книга има едно заклинание, с което Бая Гая се е превърнала в гарван.

— Дотук следим мисълта ти — каза Банри. — Продължавай!

— Тази стъкленичка — поднови обяснението си Пазителя на маските, — изглежда, съдържа еликсира за преобразяване. Останали са две глътки. Предлагам да смаля сандъка на вещицата. После аз и Беорф ще се превърнем в гарвани. Вие ще закачите сандъчето като медальон на шията ми и двамата ще се издигнем във въздуха, за да потърсим острова на Фрея. Като стигнем там, ще намерим помощ и ще се върнем. Това е единственото решение.

— По-добре да опитаме това, отколкото да умрем от глад и жажда на този кораб — отговори Банри.

— Може би пак ще умрем — добави Рута, — но поне ще напуснем живота с надежда в сърцата си. Истинските воители се хранят с надежда, а не с примирение.

Юло и братята Азулсон изказаха одобрението си.

— В такъв случай да не губим време! — възкликна Амос, като отвори книгата с магии. — Добре, започвам от теб, Беорф. Вземи тази стъкленичка и изпий една глътка... не повече. А, да, сложи дракона в сандъка, ще го вземем с нас, защото ние носим отговорност за него. Ще сложим и личните си вещи.

Беорф се приближи и взе стъкленичката. Той я поднесе към носа си и направи гримаса на отвращение.

— Тази миризма наистина е противна. Човек би казал, че е от овчи изпражнения, примесени с развалени яйца.

— Пий, Беорф — нареди му меко Пазителя на маските, — това е единственото решение.

— Добре, добре — съгласи се едрото момче, като си стисна носа. — Не се притеснявай, няма да изпия повече от глътка.

Беорф отпи, тръсна силно глава, като възкликна с погнуса. Амос погледна в книгата и изрече със силен и ясен глас:

— Васлимас мас корбо, мас мас коите, валимас и жул!

Едрото момче бе разтърсено от спазми, свлече се на земята и веднага се превърна в гарван. Краката и цялото тяло на птицата бяха покрити с козина. Само на крилата имаше пера. Амос отдаде това странно явление на факта, че приятелят му беше беорит и че сместта не е била създадена за неговата раса. Той научи няколко заклинания наизуст и сложи книгата с магиите в сандъка. После момчето го посипа с бял прах и изрече:

— Атон на бар оуф, оуг игнакар килк!

Сандъкът моментално се смали колкото медальон. Пазителя на маските набързо изпи последната глътка от стъкленичката и произнесе:

— Васлимас мас корбо, мас мас коите, валимас и жул!

Почувства силни болки по цялото тяло и след миг се превърна в птица. Момчето имаше чувството, че всичките му кости се счупиха на хиляди парченца. Когато носът му се преобрази в човка, а черепът му промени формата си, усети непоносима горещина, сякаш го изгаряха жив. Беоритите завързаха медальона на шията му и занесоха двамата пернати приятели на палубата. Гой държеше Амос, а Банри носеше Беорф. Едрото момче грачеше паникьосано. То се опитваше да каже на сънародниците си:

— Не ме хвърляйте във въздуха! Не знам да летя. Трябва да свикна с крилата си. Не ме хвърляйте във въздуха!

Разбираше го само Амос, който му отвърна:

— Разтвори крилата си, Беорф, и всичко ще е наред.

— Всичко ще е наред? — нервирано повтори едрото момче. — Ти имаш пера, а аз козина! Познаваш ли много космати животни, които

могат да летят?

— Крилата ти са покрити с пера — каза Амос, като се опитваше да успокои приятеля си. — Трябва да махаш с ръце... искам да кажа с крила.

Беоритите тържествено се отправиха към предната част на кораба и с театрален жест хвърлиха двете птици зад борда. Амос разпери крила и започна силно да ги размахва. Почувства как въздушните течения го подеха и разбра, че не е необходимо да се изморява много, за да се задържи във въздуха. Всичко бе въпрос на равновесие.

Колкото до Беорф, той също разпери крила и планира няколко метра, преди да забие глава в океана. Трябваше да удвои усилията си, за да се измъкне от това лошо положение. Като махаше яростно с крила, той успя горе-долу да се измъкне от водата. На кораба беоритите му подвикваха окуражително. Те изръкопляскаха бурно, когато косматата птица най-после се отдели от морската повърхност и бавно взе да се издига във въздуха. Амос планира и се спусна да се присъедини към своя приятел.

— Добре ли си, Беорф? — изграка младият Пазител на маските.

— Да. Водата е хубава.

— Забрави ли, че сме птици, а не риби? — присмехулно му подхвърли Амос.

— Много смешно — отвърна Беорф, леко засегнат. — Наистина много смешно!

— Хайде, Беорф, да се издигнем по-високо, за да видим дали няма да зърнем някой остров.

— Мини напред, аз ще те следвам.

Двата гарвана се издигнаха чак до облаците.

— Погледни! — извика Беорф. — Виждам нещо ей там.

— Къде? — попита Амос, като погледна към водната повърхност.

— Не в океана. Ей там, напред.

— О, не!

— Какво е това? — попита Беорф, който не различаваше добре формата на летящото животно. — То се спуска към нас. Не е ли така?

— Определено е така, някой наистина иска да ни причини зло. Животното, което лети към нас, е грифон.

— Грифон?

— Да, спомням си, че четох описанието на това животно в „Ал-Катрум, териториите на мрака“. Задната половина на тялото му е като на лъв. Има голяма опашка и дълги остри нокти на задните крака, докато предната част на тялото му, главата, ноктите на предните му крайници и крилата са като на орел. Очевидно притежава необикновена сила и може да вдигне от земята цял кон. Живее в планини, пещери и крайбрежни скали.

— Което ще рече, че сушата не е далече.

— Първо трябва да се отървем от него — отвърна Амос, — защото той определено се е насочил към нас и мисля, че намерението му е да ни изгълта за закуска.

— Странно, бях чувал, че грифоните били мили животни — възкликна Беорф, летейки с пълна скорост.

— Празни приказки за деца. В крайна сметка ще можеш лично да установиш благия му характер и добрите му обноски. Внимавай! Ето го!

Грифонът нададе пронизителен крясък, който ги накара да потреперят. Беше малко по-голям от кон и летеше с лекотата на грабливите птици. Перата му — тъмносини на главата, черни на гърба, червени на гърдите и бели на огромните му крила, му придаваха необикновен облик. Грифонът имаше и дълги, щръкнали и заострени уши, които напомняха на тези на магаре или на заек. Задната част на тялото му бе покрита със златиста козина.

— Беорф — извика Амос, — нали преди малко ме попита дали познавам някое космато животно, способно да лети? Ами ето ти едно. Искаш ли да те представя на него?

— Не, благодаря — изрева Беорф. — Много мило от твоя страна, но нямам нужда от приятел като него.

Грифонът прелетя точно над Беорф, като се опита да го хване с човката си. Беоритът запази самообладание и пикира рязко към морето. По този начин той избегна смъртоносната атака.

Като продължи пътя си, животното връхлетя Амос и го сграбчи с ноктите на десния си крак. Момчето почувства огромен натиск, от който му секна дъхът. Свидетел на сцената, Беорф се спусна върху грифона и заби човката си в тила му. Този ответен удар разяри чудовището, което само с едно движение се преобърна и сграбчи

беорита с ноктите на другия си крак. Сега и Беорф беше негов пленник.

— Какво ще правим? — изграка той, поглеждайки към Амос.

— Не... не знам — отговори на пресекулки Пазителя на маските, който се задушаваше. — Мис... мисля, че ще ни отнесе в леговището си, за да... за да ни разкъса.

— Имаш ли някакъв план?

— Мисля по въпроса. Правя само това.

13

ЛЕГОВИЩЕТО НА ГРИФОНА

Пленници на грифона, Амос и Беорф летяха доста време, преди да зърнат в далечината малък остров. Този къс земя, плуващ като тапа в океана, беше образуван от стръмни червеникави скали. Беше истински рай за птиците. Имаше хиляди, които летяха тук и там, ловяха риба в морето и гнездяха на самите скални стени.

Платовидната част на острова бе покрита с висока яркозелена трева. В средата Амос забеляза дузина мегалити, разположени в кръг. Десетки диви коне препусаха на воля из ливадите.

„Трябва да е тук — помисли си младият Пазител на маските. — Със сигурност пристигаме на острова на Фрея. Този грифон несъмнено е пазачът на тези места. Разполага със стада коне, за да се храни, хиляди птици, които да му правят компания, и идеално място, за да наблюдава хоризонта и да съзира идващите чужденци.“

При пристигането на грифона и неговите пленници всички птици се разлетяха, за да му направят път. Животното се спусна стремително към стръмните крайбрежни скали и влетя в една голяма дупка. Беше пещера, неговото леговище.

Чудовището пусна небрежно двата гарвана в дъното на бърлогата си. Амос и Беорф се приземиха с главата надолу върху купчина конски кости.

— Някакъв план — извика беоритът, — бързо се нуждаем от някакъв план!

— Да започнем с изненадата — предложи Амос, който изговори два пъти едно магическо заклинание от книгата на вещицата.

Изведнъж грифонът видя как плячката му се преобрази в две момчета. Разтревожен и изненадан, той леко отстъпи. После изрева заплашително и се приготви за нападение.

— Браво, Амос! — похвали го подигравателно Беорф. — Вече е готов за бой. Ще нападаме ли?

— Не — отговори младият Пазител на маските. — Мислех си по-скоро да предложим малко гимнастика на един малък дракон. Пригответи се да счупиш бурканчето.

Амос свали медальона си и произнесе още едно заклинание. Сандъкът възвърна естествената си големина. Беорф го отвори бързо, грабна бурканчето, в което бе затворен драконът, и го удари в земята. Докато стъклото се разлетя на парчета, Пазителя на маските повтори последното заклинание.

Грифонът се стъписа, виждайки под носа му да изниква млад и агресивен дракон.

Двата звяра се изгледаха диво. Въпреки много по-внушителния си ръст, грифонът сериозно се съмняваше в шансовете си да излезе победител. Драконът, макар и млад, притежаваше изключителна сила и ярост. Той не познаваше страха и носеше в себе си инстинкта да убива.

Впрочем точно драконът нападна пръв. С един скок той се хвърли върху противника си и го захапа силно за рамото. От раната на грифона бликна пурпурна кръв. Като си послужи с лъвските си задни лапи, той отвърна на удара и раздра люспестата броня на корема на дракона.

Древният изрева яростно и захапа грифона за шията. Ноктите на хвъркатото чудовище се забиха в раната на огнедишация му противник, като се опитваха да стигнат сърцето му.

Амос и Беорф гледаха двубоя, без да помръднат. С опрени на стената на пещерата гърбове, с крака наред купчината кости, те чакаха следващите събития. Младият Пазител на маските можеше да се намеси със своята магия, но в подкрепа на кого? По всичко личеше, че победителят в тази битка после щеше да се обърне срещу него и Беорф. Най-мъдрото решение бе да чакат търпеливо. Във всеки случай не му бе останал никакъв прах, за да смали каквото и да било. Трябваше да измисли нещо друго, за да се отърве от победителя.

Двата звяра си размениха множество удари с нокти и си нанесоха много рани.

— Те се убиват взаимно! — извика Беорф. — Какъв ужас!

— Не знам как ще завърши всичко това — отговори Амос. — Ако трябва да се бием и ние, магията ми вече е готова. Ще чакаш моя знак, преди да нападнеш. Съгласен?

— Дадено — потвърди беоритът. — Нямам желание да бъда опечен от твоите огнени кълбета.

Противниците започнаха да се уморяват. Те кървяха обилно и победата не бе сигурна нито за единия, нито за другия. Побеснели, чудовищата се удряха, хапеха и дращеха. Пещерата кънтеше от техния яростен рев.

Внезапно, с едно върховно усилие, малкият дракон халоса силно противника си с острата си опашка и му раздра гърдите. Чудовището с орлова глава залитна и се свлече на земята. Беше засегнат белият му дроб.

Проснат на пода, грифонът хриптеше и кашляше, после затвори очи и издъхна, издавайки дълъг сърцераздирателен стон. Жестоко ранен, огнедишащият звяр дори не забеляза момчетата, сви се на топка и легна върху костите. Той облиза внимателно раните си и потъна в дълбок сън. Беше победил, но на каква цена!

— Какво ще правим? — попита шепнешком Беорф, за да не събуди дракона.

— Да отидем до входа на пещерата — предложи Амос, като направи знак на приятеля си да не вдига шум.

Драконът захърка. В действителност двете момчета можеха да го замерват с камъни, да говорят високо или да пеят с пълно гърло, той нямаше да помръдне. Звярът бе на границата между живота и смъртта. Раните му бяха дълбоки, а неукрепналият му организъм не му позволяваше още да премине през всички етапи на евентуалното възстановяване. Животът му изтичаше като пролетен поток, който пресъхва с настъпването на лятото.

Застанали на входа, Амос и Беорф преценяха положението. Намираха се в пещера, издълбана в средата на стръмна скала. Сто метра ги деляха от морето, което се плискаше долу. За да стигнат пък до покритото със зелена трева плато, трябваше да изкатерят шейсет метра.

— Точно сега ни е необходимо да бъдем птици! — извика Беорф. — Нямаш ли още от отвратителната отвара в стъкленичката?

— Бях сигурен, че ще ти хареса — отговори закачливо Амос. — Мисля, че нямаме избор. Или ще скочим, или ще се катерим.

— Избирам второто решение — заяви беоритът, като потри ръце. — Ноктите ми със сигурност ще ми бъдат от помощ.

Той събу обувките си, завърза връзките им и си ги закачи на врата. Превърна краката и ръцете си в мечешки лапи и като се вкопчи здраво в скалата, каза на приятеля си:

— Следвай ме като сянка. Поставай ръцете и краката си на същите места като мен. Аз ще намирам по-лек път, за да улесня катеренето ти. Ако за нещастие загубиш равновесие, хвани се за задния ми крак. Уверявам те, че със здраво забитите си в камъка нокти, няма да бъда повлечен от теб.

— Този път ти командваш. Да бъдем предпазливи.

В началото изкачването на скалата беше доста лесно. Беорф избираше най-дълбоките вдлъбнатини и най-достъпните места за минаване. За по-безопасно момчетата се катереха със скоростта на охлюви.

Беоритът се вкопчваше здраво в скалата, като винаги проверяваше стабилността на мястото, където се е хванал. Амос трудно следваше другаря си. Той се опитваше да се съсредоточи върху това, което правеше, и да не гледа надолу, но то бе по-силно от него. След всяко движение виждаше вълните, които се разбиваха в подножието на скалите, и гледката го зашеметяваше. По-слаби от тези на Беорф, ръцете и краката му бързо се умориха. Момчето разбра, че никога няма да стигне до върха на скалата.

— Не мога повече да се катеря, Беорф — извика то. — Ръцете ми треперят, а глезените ми са смазани от умора. Изкачили сме едва десет метра, а вече не съм в състояние да те следвам. Слизам. Ще намеря друго решение.

— Не! — заповяда му Беорф. — Тази скала е много опасна за катерене, но ще е смъртоносна за теб, ако се спускаш. Ръката или кракът ти ще се подхлъзнат на някоя нестабилна опора и ще се сгромолясаш с главата надолу.

— Тогава съм се насадил на пачи яйца — въздъхна Амос. — Твой ред е да ми предложиш план за действие.

— Хвани се за крака ми и се покатери на гърба ми. Чувствам се достатъчно здрав, за да те нося.

— Ти си напълно полудял! Никога не ще успееш да качиш и двама ни.

— Не подценявай силата на един беорит, Амос — извика уверено едрото момче. — Хайде! Качвай се!

Пазителя на маските се хвана за крака на приятеля си и с усилие се качи на гърба му. Вятърът бе много силен и тази опасна маневра едва не се провали. С допълнителната тежест на гърба си, Беорф взе обилно да се поти. Тогава си спомни за една история на учителя Сартиган, в която се казваше, че двама истински приятели са така свързани един с друг, че често споделят една и съща съдба.

„Веднъж — бе започнал разказа си той — една жаба, която се чувствала много самотна, срещнала една много симпатична мишка. Двете дълго си говорили и решили да се видят отново на другия ден. После се срещнали и на по-следващия и скоро започнали да се виждат всеки ден. Тъй като вече били много добри приятелки, жабата предложила никога да не се разделят. Тя подаде на мишката едно въженце и я помолила да го завърже за крака ѝ. После забързала другия му край за крака на мишката. Така двете приятелки заживели заедно и никога не се разделяли.

Докато си летяла, една гладна сива врана забелязала апетитната жаба, спуснала се, грабнала я в човката си и излетяла. Забързаната мишка също полетяла и така двете приятелки намерили смъртта си в корема на враната. Трябва винаги да знаем — бе завършил Сартиган — докъде сме готови да споделим съдбата на нашите приятели и в кой момент е по-разумно да срежем въжетото на приятелството.“

Беорф излагаше на риск живота си, за да спаси своя другар. Спомняйки си историята на Сартиган, той си зададе въпроса: „Готов ли съм да умра тук с Амос?“ И без колебание си отговори: „Да“. Връзките, които свързваха двете момчета сега, бяха по-здрави от смъртта.

Едрото момче стисна зъби и продължи да се катери. Със сила и мъжество той изкачи бързо няколко метра, после спря да си поеме дъх. Амос го попита:

— Сартиган разказа ли ти историята за мишката и жабата?

— Да... да, аз я... аз я знам — отговори задъханият Беорф. —
Защо ме питаш за нея?

— Ако почувствам, че не можеш да продължиш, ще се хвърля долу — призна му съвсем сериозно Амос. — Отказвам да постъпя като жабата и да повлека и теб към смъртта.

— Разбирам — отвърна беоритът. — Но моля те, нека да ти докажа, че и аз мога да спася живота ти. Ти ме освободи от онази

клетка в Брател велики. Длъжник съм ти. Дръж се, качваме се!

Беорф събра всичките си сили и се закатери по скалата. Краката му следваха ръцете в отличен синхрон. Той контролираше дишането си, тялото си и чувствата си. Нямахше съмнение, че щеше да успее.

Двете момчета стигнаха живи и здрави до върха на крайбрежната скала, обрасъл с висока зелена трева. Изтощен и останал без дъх, беоритът се отпусна по гръб. Сърцето му биеше лудо. Чувстваше краката и ръцете си меки като памук. Като се загледа в облаците, които минаваха пред очите му, той каза усмихнато:

— Доста си тежък, Амос, трябва да се подложиш на диета!

— Точно така — отвърна момчето със смях. — Може би трябва да пестиш думите си и да си починеш... този път по изключение го заслужаваш!

— Ако не бях толкова уморен — заплаши го шеговито беоритът, — щях хубаво да те напердаша за това, което каза.

— Колко сте агресивни вие, беоритите! — присмехулно рече Амос. — Истински зверове!

Двете момчета избухнаха в сърдечен смях и си дадоха дълга почивка.

14

ПОСЛЕДНОТО ПЪТУВАНЕ

От своя кораб Банри, Рута, Юло и братята Азулсон бяха видели как отлетяха двата гарвана. Бяха ги гледали как се издигат в небето и изчезват в облаците.

Когато се връщаха да се разположат в трюма, забелязаха един сив вълк, който седеше спокойно на носа на кораба. С гръб към тях, животното се вираше в хоризонта. Изненадани, членовете на екипажа грабнаха мечовете и бойните си брадви. Сивият вълк се обърна към тях и каза с мелодичния си и дълбок глас:

— Оставете ги. Вашите оръжия не могат да ми навредят, аз съм безсмъртен.

— Говорещ вълк?! — възкликна учудено Юло. — Ама че работа!

— Какво? Вълците да не говорят? За първи път чувам това — подигравателно каза звярът. — Глупав си колкото и изглеждаш. Вижда се, че стомахът ти е много по-развит от мозъка ти.

— Кой си ти? — попита рязко Банри, като направи крачка напред.

— Хм. Ето го и Банри — безстрашния и безукорния воин! — заяви вълкът. — Водачът, който излиза напред, за да защити хората си. Какъв пример за самоотверженост и за любов към ближния.

— Не отговори на въпроса ми — настоя капитанът. — Кой си ти?

— Аз съм превъплъщението на бог Локи — представи се вълкът с лек реверанс.

— Какво и на кого? — попита Гой, като се почеса по главата.

— За да ви стане по-ясно — поде сивият звяр, — аз съм вестоносецът на бог Локи. Аз съм неговият пратеник или, ако предпочитате, неговият представител на земята. Така по-ясно ли е, скъпи Гой? Ако искаш, мога да повтора всичко, като използвам думи с по-малко от три срички. Локи е бог, един много велик бог и той говори чрез мен.

— И какво иска Локи от нас? — попита Банри. — Какво желае най-злият и най-глупавият от боговете? На какво дължим честта на твоето жалко посещение? Идваш да сееш раздори? Набираш последователи? Говори, преди смъртоносната ми ръка да сграбчи безсмъртното ти гърло и да те превърне в сноп косми!

— Личи си, че си син на Один — извика пратеникът с лека усмивка. — Дойдох да ви предлага една сделка. Аз ще ви отърва от бедата, в която сте попаднали, вие ще се приберете у дома и ще забравим тази авантюра. В замяна ще ми се закълнете, че никога повече няма да се опитвате да стигнете до острова на Фрея. Съгласни ли сте?

Изненадани, беоритите се спогледаха. Вълкът току-що бе потвърдил съмненията им. Всичките им беди бяха дело на Локи. Сега всичко им стана съвсем ясно. Вещицата, опожареният кораб, морските змии и задържането им наскред океана. Бог Локи стоеше зад всичко това!

— И защо да приемаме твоето предложение? — попита недоверчиво Рута.

— За да живеете — отговори спокойно вълкът. — Това е вашият единствен шанс да преживеете това приключение. Ако приемете, ще видите отново вашето село, семействата си и ще подновите предишния си живот. Ако откажете, ще потопя този кораб. Знам, че беоритите са добри плувци, но вие сте твърде далече от брега, за да можете да го стигнете. Изненадахте силно Локи, като убихте неговите три морски змии.

— Ние сме синове на Один! — извика Гой.

— И не се страхуваме от никаква опасност или противник! — добави Касо.

Вълкът обиколи групата.

— Проблемът при вас, беоритите, е в това, че смелостта ви заслепява. Вашата раса скоро ще изчезне, неизбежно е! Много сте глупави, за да оцелеете.

— Можеш да ни убиеш, ако така ти е угодно — отговори гордо Банри, — но нашата раса има още една възможност да пребъде.

— Сигурно говориш за Амос Дарагон и неговия неизменен приятел Беорф Бромансон — подхвърли пратеникът и се изсмя. В кораба се възцари гробовна тишина. — В този момент те са мъртви —

продължи вълкът. — Не знам как, чрез каква магия или отвара, те успяха да се превърнат в гарвани, но моят господар Локи ги откри. Те бяха разкъсани на острова на Фрея, на няколко крачки от целта. Жалко, нали? Пазителят на светилището на богинята, един свиреп грифон, се зае да ги направи на парчета. Така че вече няма никаква надежда за расата на беоритите, нито за този екипаж. Никога не трябва да играете в двора на боговете, това не е лъжица за вашите уста, нищожни смъртни. Е, интересува ли ви моето предложение?

— Ти лъжеш! — извика Банри. — Амос е по-умен от Локи, а Беорф притежава смелостта на Бромансонови. Той е пряк наследник на първия от човеко-мечките, създадени от Один. Във вените му тече благородна кръв и името му е велико. Те не са се провалили.

— Още веднъж ви предлагам помощта си — настоя вълкът.

— Затвори си мръсната уста и потапяй кораба! — изкрещя Юло Юлсон. — През целия си живот съм се боял да не пострадам, да не умра, изпитвал съм страх от приключенията. Аз нямам благородно потекло. И все пак днес открих каква е душата ми. Аз съм беорит, а беоритите не отстъпват. Беоритите не се купуват и те не уважават онези, които ги презират. Заедно се бихме и заедно ще умрем.

— Мисля, че получи отговор на въпроса си — каза спокойно Банри. — Няма да се върнем с набедени глави. Няма да живеем с провала и с угризенията си. Предприехме това пътуване поради една-единствена причина: искахме да говорим с кралицата на земята и небесата Фрея и да я помолим да вдигне проклятието, което тегне над нашата раса. Искахме да защитим нашата кауза и да измолим нейната милост. Преодоляхме всички препятствия и не се страхуваме... дори и от смъртта.

— Всичко щеше да е толкова просто, ако благоразумно си бяхте стояли вкъщи — рече вълкът.

— Юло ти заповяда да мълчиш — продължи Банри. — Не искаме да чуем нито дума повече от твоята мръсна муцуна, защото искаме да умрем с чисти уши. Прави това, което имаш да правиш, и изчезвай!

Всички членове на екипажа като един сложиха дясната си ръка върху сърцето. В един глас те изрецитираха следните думи:

Благодаря ти, Один, за моето нещастие и моето щастие.

Благодаря ти за пролятата пот и за плодовете на моя труд.

Благодаря ти за моите храбри врагове и моите верни другари.

Днес аз идвам при теб.

Направи ми място на масата си — тази вечер ще пируваме заедно.

После беоритите образуваха кръг на палубата и си благодариха един на друг за приятелството и верността. Те вдигнаха ръце към небето и нададоха бойния си вик, който накара да потрепери морето и небето. Така те предупреждаваха Один за своето пристигане в Асгард.

Ввълкът изчезна и корабът веднага потъна, отнасяйки със себе си екипажа на беоритите в дълбините на океана.

ЗАВРЪЩАНЕТО НА КРАЛИЦАТА

Жителите на Упсгран не вярваха на очите си. Една група от около четиридесет мъже с черна кожа пристигна на централния площад на селото. Телата им бяха покрити с великолепни бойни символи в ярки цветове, те носеха множество златни бижута и скъпоценни камъни, а някои от тях — кости от животни в носовете и ушите си. Дрехите им бяха изработени от кожата на екзотични зверове, от птичи пера и твърди крилца от насекоми. Бяха с бръснати глави, а зъбите им бяха изпилени и остри като на акула.

От групата се отдели чернокожа девойка. Косите ѝ бяха вдигнати в огромен кок. Голямо парче тъмночервен плат бе увито около тялото ѝ като индийска рокля и бе накичена с впечатляващо количество разноцветни бижута: гердани, пръстени и амулети с всякакви размери. За едно едва единадесетгодишно момиче това облекло изглеждаше малко екстравагантно.

Девойката поздрави учтиво насъбралото се множество и каза на чист северен език:

— Добър ден, казвам се Лолия и търся двама мои приятели. Става дума за Амос Дарагон и Беорф Бромансон. Те минали ли са оттук? Моля ви, кажете ми, защото е много важно.

— Тъъ... ами... — промълви дебелата съдържателна на гостилницата. — Познаваме ги много добре. Те живеят тук от няколко месеца, но отплаваха преди седмици и не знаем кога ще се върнат.

— Наистина ли? Изобщо не знаете кога ще си дойдат? — попита развълнувано момичето.

— Не — отговори пак гостилничарката. — Тръгнаха към острова на Фрея, за да уредят... Да кажем, че заминаха с много важна мисия, която би могла да спаси нашето село. А вие какво искате от тях?

— Дойдох да се присъединя към тях — рече Лолия. — Преди известно време тримата преживяхме едно невероятно приключение, в което Амос ми спаси живота. Върнах се в моята далечна родина с

увереността, че всичко е приключило. Аз съм кралица на народа на догоните и смятах, че животът ми ще протече спокойно в служба на моите поданици. Вярвах, че се връщам в своята страна, за да управлявам предано догоните до смъртта си.

— И какво се случи? — попита един стар беорит от тълпата, който много обичаше да слуша истории.

— Започнах да получавам видения — продължи Лолия. — Сънища, в които се виждах изсушена и мумифицирана жива. Народът ми ме убиваше, като ме хулеше и обвиняваше, че не съм последвала сърцето си. Разбрах, че пътят ми не е с догоните, а да помогна на Амос Дарагон да изпълни мисията си. Притежавам дарба, знание, което трябва да поставя в услуга на Амос. А и това съобщение...

Гостилничарката пристъпи до девойката и я прекъсна:

— Ако искате, да отидем всички в гостилницата. Там ще чуем останалата част от историята, като хапваме и пийваме. Какво мислиш за това, малка Йоя?

— Лолия — поправи я момичето. — Съгласна съм, но първо трябва да отпратя свитата си.

Младата кралица каза няколко думи и отрядът догони се обърна кръгом. Мъжете оставиха на земята личните вещи на Лолия и напуснаха селото, като не след дълго се скриха в гората.

— Можеха да останат — каза малко разочаровано дебелият гостилничарка. — Те също бяха поканени.

— Така е по-добре — отговори девойката. — Аз отказах да бъда кралица на догоните и отстъпих всичките си правомощия и привилегии на по-малката ми сестра. Кралството ни трябва да бъде преустроено, а тези мъже са най-доблестните воители на моя народ. Те горят от нетърпение да се върнат, за да поемат отново задълженията си и да защитават сестра ми, новата им кралица. Воините искаха да тръгнат, колкото се може по-бързо, и аз удовлетворих желанието им.

Цялото село се събра в гостилницата. От известно време животът се бе раздвижил в Упсгран и на жителите му това взе да им харесва.

Лолия продължи разказа си:

— Както ви казах, получих съобщение...

— Точно така — обади се гостилничарката, — едно тайнствено съобщение.

— На сън видях Фрила, майката на Амос.

Сред множеството се възцари дълбока тишина. Дори мухите спряха да летят. След известно време дебелият стопанка попита:

— Знаеш ли, че майка му беше отвлечена от гоблините, които са една гадна и жестока раса? Те дори я продадоха в робство.

— Да, така ми каза и тя в моя сън. Освен това ми разкри мястото, където е затворена. То се нарича Вавилон. Тя работи там на строежа на най-голямата кула в света. Спомена ми също и за някакъв мъж на име Сартиган.

— Сартиган! — възкликна в един глас тълпата.

— Познаваме го — обади се гостилничарката. — Той е учител на Амос и Беорф. Един странен човек, който винаги ходи облечен в оранжева роба и има много дълга брада, която увива около врата си като шал.

— Е, добре, сега той е затворник и работи също като роб — разкри им Лолия. — В съня ми Фрила ми обясни, че Сартиган бил тръгнал да я издирва. Тъй като Амос бил решил да отиде на острова на Фрея, не искал да му споменава за това, за да не му вдъхва напразни надежди и да не го разсейва. За стария учител това бил идеалният момент да поразпита търговците на роби от Изтока. Само че имал нещастие да бъде заловен. Ето защо аз напуснах моя народ и реших да се присъединя към Амос в неговата мисия на Пазител на маските. Знам, че мога да му бъда полезна, и поставям уменията си на негово разположение.

— Гледай ти! — възкликна гостилничарката. — Старият Сартиган се е насадил на пачи яйца! За съжаление няма начин да стигнеш при Амос. Трябва да се въоръжиш с търпение.

— Може ли да се настаня в дома на Сартиган, докато чакам пристигането на Амос? — попита Лолия.

— Мисля, че той няма да има нищо против — рече дебелият жена.

Младата кралица благодари на гостилничарката, както и на другите беорити от Упсгран. Селяните я съпроводиха в гората до колибата на Сартиган, като ѝ помогнаха да занесе чантите с личните си вещи, после я оставиха сама.

Колибата беше много скромна и доста малка. В нея нямаше почти никакви мебели. Дървените стени бяха боядисани с вар и блестяха с безукорна белота. Няколко малки килимчета върху дъсчения

под, голямото огнище и десетина гърнета, пълни с чаени листенца, представляваха цялата покъщнина.

Лолия извади от багажа си свещи и ги постави в кръг на земята. После свали всичките си украшения и застана права в средата на кръга. Девојката произнесе няколко думи и започна бавно да танцува. Този ритуал продължи няколко минути.

Това, което не бе казала на беоритите, беше, че в съня си бе видяла и раждането на един дракон. Тя знаеше, че животното бе в опасност и щеше да умре. Амос трябваше да го отведе със себе си, това бе от първостепенно значение. Лолия притежаваше силно предчувствие и знаеше, че Древният ще играе важна роля в новото равновесие на света. Не трябваше да умира. Пазителя на маските трябваше да излекува раните му и да го доведе в Упсгран. Младата догонка знаеше, че в живота няма случайности и че съдбата на Амос зависеше по необясним начин от този дракон. Неговото далечно бъдеще беше свързано с огнедишация звяр.

През следващите три дни Лолия подновяваше ритуала на всеки час.

16

ФРЕЯ

След като си починаха добре, двамата приятели станаха и се отправиха към вътрешността на острова.

— По време на нашето пътуване в ноктите на грифона — каза Амос — видях ей там, в далечината, някакви долмени.

— Как може човек да разговаря с боговете? — попита Беорф, малко разтревожен.

— Чудесен въпрос. Нямам ни най-малка представа.

— Добре — въздъхна младият беорит, — ще постъпим както винаги. Ще импровизираме.

Като повървяха един час, двете момчета видяха в далечината долмените.

Тогава пред тях внезапно изникнаха дванадесет русокоси жени. Дългите им гъсти коси бяха сплетени на плитки, стигащи до средата на гърба. Кожата им беше много бяла, устните — яркочервени, а от очите им струеше синкаво сияние. Облечени с почти прозрачни воали, те създаваха усещането, че летят.

Това бяха Бризингите, пазителките на колието на Фрея Бризингамен. Дванадесетте жени заговориха в един глас, който бе много мелодичен:

— Щастливи сме да ви посрещнем. Нашите сестри от Рамусбергет много са ни говорили за вас. Амос Дарагон и Беорф Бромансон, бъдете добре дошли на острова на Фрея.

— Много благодаря — отговори Амос, като кимна вежливо. — Пътуването ни съвсем не беше леко, но най-накрая сме тук. Благодарение на Бризингите узнахме, че това място съществува и...

— И благодарение на Бризингите ще имате среща с богинята Фрея — продължиха думите му жените в един глас. — Малцина смъртни са имали този шанс, надяваме се, че си давате сметка за това. Ние подготвихме богинята за вашето искане. Трябва да ви кажем, че отначало Фрея изпадна в ужасен гняв, когато ѝ съобщихме, че пред нея

ще се явят беорити. Но тя следеше с голямо внимание вашето пътуване към острова й и вие я впечатлихте силно.

— О, да! — възкликна Беорф. — Натъкнахме се на много препятствия.

— Е, вие излязохте победители във всички изпитания. Без да знаете, хвърлихте нова светлина върху конфликта между Фрея и Один. Направихте много повече, отколкото можете да си представите. Не можем да ви обясним в подробности тези неща, те са дела на боговете. Обаче бъдете сигурни във вниманието и уважението на Фрея.

Това, което Амос и Беорф никога не узнаха, бе, че тяхното пътуване беше следено отблизо и от Один. Всемогъщият бог беше обвинил Фрея за кражбата на колието Бризингамен, защото джуджетата Алфриг, Двалин, Берлинг и Грер бяха отишли при него да му се оплачат. В действителност тези четири необикновени бижутери бяха дали от сърце великолепното колие на Фрея с цялото си възхищение. Те го бяха изработили специално за нея, желаяйки богинята да бъде още по-красива и по-блестяща от самото слънце. Всъщност Локи, дегизиран последователно като всяко едно от джуджетата, беше отишъл при Один, за да му каже, че богинята си е присвоила колието с измама. По този начин той бе искал да всее раздор между боговете, за да се възползва от евентуалната им вражда. И планът му бе подействал!

Тогава Один строго бе сгълчал богинята, като й бе заповядал да върне колието на собствениците му. Фрея бе сметнала, че Один ревнува заради красотата й и че всъщност иска да даде бижутото на друга богиня. Бяха последвали години на войни и проклятието на Фрея бе паднало върху народа на човеко-мечките.

Докато следеше пътешествието на беоритите, Один бързо бе забелязал, че Локи се противопоставяше на тяхното търсене. Заинтригуван, всемогъщият бог бе направил разследване и бе разкрил цялата истина. Локи кроеше преврат в Асгард и Один първи трябваше да плати за това. Той се бе хванал на хитростта на Локи. Сега всичко бе ясно.

— А как трябва да говорим с Фрея? — попита Амос Бризингите.

— Тя ще говори с вас, когато бъде готова — отговориха ефирните създания. — Никой не може да заповядва на боговете, те са

тези, които решават кога ще бъдат денят и часът на тяхното посещение. Разположете се ей там, в средата на долмените, и чакайте.

— Само това ли трябва да направим? — попита Беорф, доволен, че ще може малко да си почине.

— Да. Достатъчно е да бъдете търпеливи. Успех!

Амос и Беорф заобиколиха огромните мегалити и застанаха в средата на светилището.

В този момент Амос усети силен електрически удар, който го запрати на земята. Последва го втори, трети. Бризингите изкрещяха на Беорф:

— Махни го оттам! Отнеси го далече от мегалитите! Богинята не иска да го вижда. Той не е добре дошъл.

Беорф вдигна приятеля си на ръце и веднага изпълни съвета им. После попита ефирните жени:

— Но защо не иска да види Амос? Той не е лош и благодарение на него пристигнахме на този остров.

— Защото е Пазител на маските — заявиха Бризингите. — Той не е на страната нито на доброто, нито на злото и застава между боговете. А те не понасят някой смъртен да не избере тяхната страна. Амос бе избран сред най-добрите хора и земни същества да възстанови равновесието в света. Фрея не обича хората, дошли да я поучават.

— Можехте да ни го кажете по-рано — извика недоволено младият беорит. — Той можеше да умре!

— Можехме да го кажем, но богинята ни беше заповядала да си мълчим. Тя искаше да накаже Пазителя на маските. Просто бе неин каприз.

Амос отбори очи, разтърси глава и каза на приятеля си:

— Уоу! Сънувал ли съм, или наистина три пъти бях ударен от светкавица?

— За малко да се опечеш като пиле — отговори Беорф. — Съжалявам, но току-що ми съобщиха, че богинята не те харесва много. Съветвам те да останеш тук, напълно спокоен, и да не мърдаш.

— Разумен съвет — заключи Амос, като се подсмихна. — Бъди сигурен, няма да мръдна от мястото си.

Едрото момче се върна в средата на мегалитите и зачака. Седнал в тревата малко по-далече, Амос внезапно бе осенен от една мисъл. Бе твърдо убеден, че трябва на всяка цена да отведе дракона в Упсгран.

Тази мисъл се въртя в ума му дълго време, после изчезна. Защо му бе хрумнало това? Момчето нямаше никаква представа. Нещо много по-силно от него го бе завладяло напълно. В действителност беше много глупаво да се обременява с дракона.

Първо, животното сега се намираще в една напълно недостъпна пещера, разположена в средата на стръмна скала. Второ, то беше почти мъртво и следователно почти безопасно. Ако по някаква случайност огнедишацият звяр оздравееше от раните си, островът щеше да си има нов пазач, по-страшен и кръвожаден от грифона. Богинята Фрея сигурно щеше да бъде очарована от него.

Трето, Амос бе смятал, че ще е добре да донесе яйцето на дракона от Рамусбергет, но Сартиган го бе упрекнал за това. Не можеше да става и дума сега да му заведе едно животно от плът и кръв.

Обаче чувството, че трябва да отведе дракона, се завръщаше постоянно в ума на момчето.

Беорф търпеливо чакаше богинята да благоволи да говори с него. Той остана прав в средата на светилището до падането на нощта. Когато луната и звездите се показаха, реши да легне на земята. Беоритът беше отчаян. Мразеше да стои на едно място, без да прави нищо. „Поне, ако заспя, времето ще мине по-бързо“ — каза си той, като изпъна тяло.

Легнал по гръб, Беорф гледаше звездите и съзвездията. За да се позабавлява, той се опита да свърже всяка светеща точка с въображаема линия, за да образува картини. По този начин едрото момче си нарисова една колесница, сабя и почти успя да види човешко лице. Профилът бе на жена с леко остър нос. Беорф внезапно изпита чувството, че звездите са сменили местата си. Той разтърка очи и видя, че жената от неговата рисунка сега беше обърната към него. Наистина ставаше дума за лицето на много красива жена, съставено единствено от звездите и космическата светлина. Тя носеше бойна каска, украсена с два къси рога. Косите ѝ блестяха в хиляди сияния и се губеха зад нея в дълбините на нощния мрак. Тя прошепна:

— Аз съм Фрея, млади беорите. Ти измина целия този път, за да говориш с мен, е, говори, слушам те. Доста се забавих и те моля да ме извиниш за това. Искан да бъда хубава за нашата първа среща.

Беорф се ощипа. Не, не сънуваше! Трябваше да каже нещо, и то веднага! Със стиснато гърло и изпотени длани, момчето промълви:

— Не... не, аз съм... всичко е наред.

— Кое е наред? — попита богинята. — Обикновено хората, които се обръщат с молба към мен, са по-добре подготвени.

— Аз съм... Искам да кажа подготвен... не съм човек. Аз не съм човек, а беорит. Но вие го знаете вече, нали? Да... очевидно е. Тук съм заради... Това, за което съм дошъл да ви помоля, е да спрете вашата игричка. Не! Не вашата игричка, а... вашето проклятие, защото... защото... защото това не е хубаво.

Богинята избухна в звънлив и нежен смях.

— Один ви е дал смелост и сила, жар в битката и честно сърце, но не е бил много щедър по отношение на красноречието и общуването.

— Не... в действителност... ние, беоритите, говорим добре, но не много често с богове, така че... това е малко... как да кажа? Малко повече... хъ... уф, имате право, ние сме жалки оратори. Във всеки случай... когато сме под напрежение.

— Ти си много мил, Беорф Бромансон — направи му комплимент Фрея, — и твоята постъпка ме трогва. Рисува живота си, за да дойдеш да измолиш милостта ми към твоята раса. Пътуването ти промени много неща. Один дойде да ми се извини и поиска ръката ми. Аз приех.

— Уоу! — възкликна Беорф. — Това наистина е супер!

— Да, наистина е супер — повтори богинята през смях. — Знаеш ли какво означава това?

— Това означава, че в Асгард, в селението на боговете, ще има голямо тържество. Честването ще бъде отбелязано със стотици северни сияния и с дъжд от падащи звезди.

— Между другото — продължи богинята — това означава също, че беоритите, които са творения на Один, сега имат привилегировано място в моето сърце. Вече отмених проклятието си. Твоята раса е свободна да се възпроизвежда и да се разпространява на Земята.

— Много благодаря. Вие наистина сте очарователна. Радвам се, че това пътуване послужи за нещо.

— Твоето пътуване послужи за добро — потвърди Фрея. — В замяна аз няма да те оставя да си тръгнеш ей така.

— Няма ли? — учуди се едрото момче. — Какво съм направил, за да предизвикам гнева ви?

— Моят гняв! Ама не, аз не съм ядосана. Искам да направя нещо за теб. Случва се боговете, които са особено доволни от своите поклонници, да им оказват милост, която смъртните наричат чудо.

— Ще направите чудо за мен? — попита Беорф, зяпнал от изненада.

— Да. Благодарение на теб бе сложен край на битките ми с Один, благодарение на теб всемогъщият бог разкри заговор, който се е плетял зад гърба му, благодарение на теб аз скоро ще се омъжа и пак благодарение на теб ще мога да нося без срам и огорчение колието Бризингамен в големия ден.

— Това е също благодарение на Амос Дарагон — уточни едрото момче.

— Да, имаш право, но вече си разбрал, че не искам да говоря за него. Ако смятам добре, това прави четири добри дела. Ще бъдеш възнаграден за тях, млади и храбри беорите. Подарявам ти Хейндал, големия вълшебен щит, който ще те пази от неприятелите ти. Ще получиш също и Мьолнир — копие на вълшебния чук на Тор. Ще можеш да хвърляш това оръжие срещу враговете си и то винаги ще се връща в ръцете ти.

— Уф! — възкликна Беорф. — Сънувам.

— Почакай, не съм свършила. Толкова съм ти признателна, че ти предлагам пътуването ти към дома да стане на Скидбладнир — дракара на боговете. По този начин ти и приятелите ти ще се върнете безпрепятствено в Упсгран. Така ще избегнете евентуални проблеми от страна на Локи. Ние го държим под око, но никога не се знае.

— Благодаря за всичко, наистина...

— Остави ме да свърша, преди да ми благодариш. А сега — чудото! Спомняш ли си, че наскоро видя една падаща звезда да пресича небето?

— Да. Бях на кораба на келпитата с Амос и той ми каза да си пожелаея нещо.

— Какво си пожела?

— Пожелах си да видя отново Медуза! — извика Беорф с ококорени очи и разтуптяно сърце.

— Е, добре, това е моята последна награда — завърши Фрея. — Ще видиш отново твоята приятелка от плът и кръв. Бъди достоен за подаръците, които ти направих, и се моли за моето щастие с Один. Двамата с него ще те наглеждаме. А сега се събуди!

Беорф отвори очи под лъчите на утринното слънце.

— А, не! — изрева той. — Това е било сън!

Тупвайки с ръце по земята от разочарование, беоритът напипа някакво оръжие, сложено до него. Той обърна глава и видя един великолепен боен чук. Беше дълъг около шейсет сантиметра и главата му бе украсена с двуглав орел. Дъбовата му дръжка беше покрита с резбовани рунически знаци.

Беоритът се извърна и забеляза щита, който блестеше на слънцето. Беше обкован със злато и носеше герб на ревяща мечка. Момчето се оципа още веднъж. Вече не беше сигурно, че е сънувало.

Когато седна обаче, го очакваше най-голямата изненада. В краката му леко помръдваше някакво тяло, обвито в голямо наметало. Не, не сънуваше, това наистина бе Медуза!

ЗАВРЪЩАНЕТО НА ГОРГОНАТА

Беорф изрева с пълно гърло:

— Амос! Ела тук, Амос!

Младият Пазител на маските спеше недалеч оттам. Вечерта той бе потънал в дрямка и бе прекарал нощта в тревата. Мокър от росата, Амос вдигна глава и се огледа. В средата на мегалитите приятелят му танцуваше и подскачаше.

— Какво ти става, Беорф? Защо си толкова развълнуван? — попита той едрото момче.

— Защото се случи чудо! — извика възторжено беоритът. — Това е чудо. Тя е тук! Тя се върна! Медуза е тук! Точно тук!

„Гледай го ти — помисли си Амос, като бавно се надигна, — пак си прави някоя лоша шега с мен“.

— Ела! Ела бързо! — настоя Беорф.

— Май си забравил, че аз не съм добре дошъл в този кръг, така че ако не те притеснявам много, предпочитам да си остана тук.

— Идвам! Идвам!

Чак тогава Амос забеляза, че приятелят му носеше под мишница един великолепен щит, а в колана му бе затъкнато ново оръжие.

Освен това Беорф бе помогнал на „някой“ до него да се изправи и сега вървеше, като го държеше за ръка. Двамата приближаваха бавно към Пазителя на маските. Непознатият изглеждаше... девойка със зелена кожа и...

— Медуза! — изкрещя Амос. — Но това е невъзможно! Медуза! Боже, аз сънувам!

— Не, не сънуваш, Амос, това наистина е тя — потвърди Беорф, като помогна на девойката да седне извън светилището.

— Амос? Беорф? — попита горгоната, зашеметена. — Вие ли сте? Какво правя тук? Излязохме ли от замъка на Кармакас? А Брател велики? Огледало! Спомням си едно огледало...

— Това е невероятно! — извика Амос. — А ти, Беорф, сега имаш щит и боен чук? А Медуза, но как...?

— Изобщо не разбирам какво става с мен и имам страхотно главоболие — каза Медуза, като си разтриваше слепоочията.

— Обясни ми, Беорф, защото съм в пълно неведение — помоли Пазителя на маските.

— Да, разкажи ни — повтори младата горгона. — Бях в замъка на един магьосник нага и ето ме седнала в мократа трева наред някакво непознато поле, където чувам непрестанното чуруликане на птици...

— Е, добре — започна Беорф, — нека ви разкажа една необикновена история, за която ще ми завидите.

Едрото момче започна разказа си с появата на лицето сред звездите. После им предаде накратко разговора си с богинята Фрея, като грижливо избягваше да спомене за своето пелтечене от нерви. Той съобщи на приятелите си за предстоящата сватба на Один и Фрея, а след това и за подаръците: чука, щита, дракара и прераждането на Медуза. На това място се намеси младата горгона:

— Спомена за падаща звезда и твоето желание аз да се преродя? Ако разбирам добре казаното от теб, аз съм била мъртва! Така ли е?

— Беше на прах — отговори Амос. — В Брател велики ти видя отражението си в огледалото на Жюно. Беше му го откраднала, спомняш ли си?

— Да, сега си спомням — каза горгоната. — Кармакас ме беше принудил да превърна Беорф в каменна статуя. А това беше единственият начин да разваля магията. В онзи момент избрах да жертвам живота си, за да спася неговия. А къде се намираме сега?

— Доста далече от Брател велики! — възкликна Беорф. — Ние сме на острова на Фрея, наред нищото.

— И това си е живата истина — добави Амос през смях.

— Бих искала да ми обясниш нещо, Беорф — рече Медуза, като криеше очите си под качулката. — Ти си пожелал да ме видиш отново, макар че те превърнах в камък? Аз те предадох, а ти... ти въпреки това си продължил да мислиш за мен?

— Това е приятелството, Медуза — отговори беоритът. — Понякога трябва да умееш да прощаваш.

— Какво се случи след моята смърт? — поинтересува се горгоната.

Двете момчета избухнаха в звънлив смях.

— Наистина ли? — учуди се Медуза. — Случили са се много неща?

— Много повече, отколкото можеш да си представиш! — извика младият Пазител на маските.

— Амос дори се влюби в една сирена — продължи Беорф. — Тя го нарече два-три пъти „хубаво момче“ и хоп! — ето ти го влюбен!

— А пък Беорф — включи се в играта Амос — не може да издържи дори половин ден на диета, без да стане агресивен.

— Впрочем аз съм гладен! — извика весело едрото момче.

— Хайде — рече със заповеден тон Медуза, — разкажете ми всичко. Изгарям от нетърпение да науча всичко, което съм пропуснала.

Момчетата ѝ разказаха в подробности своите приключения. Те споменаха за завръщането на Йон Пречистващия, за Лолия, за червенокапците, за пътуването им до Рамусбергет и драконовото яйце. Казаха ѝ и за проклятието, което тегнеше над беоритите, за Упсгран, Сартиган и магическите маски на Амос. Не бяха пропуснати и феите от гората Тарказис, Жюно, изчезването на Фрила, смъртта на Урбан. Накрая Медуза възкликна:

— И вие извършихте всички тези неща за една година? Това е направо невероятно!

В този момент на Амос изведнъж му призля. Пазителя на маските избяга настрани и повърна.

— Какво ти има? — попита Беорф.

— Добре ли си? — загрижи се и Медуза.

— Не, никак не съм добре. Нещо стяга душата и сърцето ми. Някакво вътрешно предчувствие ми подсказва, че трябва да се върна в пещерата, да помогна на дракона и да го заведа в Упсгран, но не знам защо. Колкото повече отхвърлям тази мисъл, казвайки си, че е напълно нелепа, толкова повече ме боли сърцето. Все пак е невероятно! Това животното е опасно и много агресивно. Сартиган имаше право: драконите са свирепи същества, създадени да властват и да сеят смърт.

— Имам идея — подхвърли горгоната. — Да се върнем да видим този прословут звяр и ако той ни създава неприятности, аз ще го

погледна в очите и ще го превърна в камък. Не е зле, нали? Тук съм, за да използвате моите способности и да пазя гърба ви.

— Чудесна идея — съгласи се Амос. — Така съвестта ми ще е чиста. Хем ще се уверим дали предчувствието ми е основателно или не.

— Има само един малък проблем — намеси се Беорф. — Как ще слезем дотам? Напомням ти, че пещерата се намира по средата на стръмната скала и спускането по нея без въже ще си е чисто самоубийство.

— О, аз мога да ви предложа решение на този проблем! — извика Медуза. — Не забравяйте, че имам крила под широкото си наметало. Аз естествено не знам да летя, но мога да... планирам. Никога не бих могла да летя в небето като птица, но лесно мога да скоча от някоя скала и да контролирам спускането си с помощта на въздушните течения. А ако случайно няма вятър, Амос винаги може да ми изпрати малко, нали?

— Разбира се, Медуза — отговори Пазителя на маските, впечатлен, — време е да се върнеш в нашите редици.

— Съгласен съм — извика Беорф, широко усмихнат.

— Тогава да не стоим тук, а да вървим — рече горгоната. — Имам да наваксам милион приключения.

* * *

Тримата приятели се отправиха към крайбрежната скала. Духаше силен вятър и стотици големи бели птици с жълти глави кръжаха из въздуха.

— Има достатъчно вятър за мен — увери ги Медуза. — Ако искате, аз ще скоча и с помощта на въздушните течения ще се насоча към пещерата. Щом вляза, ще преценя ситуацията и ще ви дам знак. Така добре ли е?

— Отлично — отвърна Амос. — Аз ще бъда в готовност, ако вятърът отслабне.

— А аз... — обади се беоритът, — аз ще стискам палци.

Горгоната се обърна към бездната и си свали наметалото. Пред очите на момчетата се разгърнаха две големи крила. Косите-змии на

тяхната приятелка се заизвиваха на всички страни от вятъра. Тъй като Медуза винаги носеше качулка на главата си, за да прикрива очите си, Амос и Беорф за първи път съзерцаваха косите ѝ. Те бяха много впечатлени от непрекъснатото движение на змиите. Под ярката светлина на ранния следобед златистите коси се извиваха, образувайки живи букли, блестящи като злато. Тази гледка, прекрасна и едновременно с това ужасяваща, парализира за няколко секунди Пазителя на маските и човеко-мечока.

— Тръгвам — извика горгоната.

Тя разпери големите си крила и се хвърли от ръба на скалата. После умело стабилизира тялото си спрямо вятъра. Медуза умееше да изпреварва възходящите въздушни течения и резките им обрати.

Горгоната бързо забеляза отвора на пещерата. След няколко маневри за приближаване тя стъпи в леговището на грифона. Медуза с лекота се мушна през отвора, като бързо прибра крилата си.

„Мисията е успешна — помисли си тя. — Сега остава да разбере дали драконът е още тук“.

Горгоната прекрачи безжизненото тяло на грифона и се насочи към дъното на пещерата. Вниманието ѝ бе привлечено от силно хъркане. Звярът бе там, скрит сред конските кости. Тялото му бе покрито с петна съсирена кръв и големи отворени рани. Дишането му беше неравномерно. Тялото му се разтърсваше от чести спазми. С едно върховно усилие драконът полуотвори едното си око и отново изпадна в безсъзнание.

— Хъм... Състоянието ти е много лошо — прошепна Медуза и се наведе над животното.

Погали го леко по главата, после отиде до отбора на пещерата, за да даде знак на приятелите си, че всичко е наред. Амос и Беорф се тревожеха и този знак ги поуспокои.

— А сега как да те отнеса горе? — попита горгоната, като се почеса по главата.

Тя се огледа наоколо и видя един голям дървен сандък. Прецени набързо ръста на дракона и я осени идея. Медуза извади от сандъка всички шишенца с отвари и еликсири. Запази само книгата с магическите заклинания и стъкленницата с човешкото сърце, тъй като реши, че са твърде важни, за да бъдат захвърлени.

След това горгоната хвана дракона под предните крайници и го завлече до сандъка. Животното, отпуснато и безжизнено, не оказва никаква съпротива. Макар и ненавършило един месец, то все пак беше доста тежко и Медуза се поозори, докато го напъха, свито на топка, в сандъка на Бая Гая. На дракончето не изглеждаше да му е много удобно, но това бе най-доброто, което можеше да се направи. То продължи да хрипти, все така в безсъзнание, когато тя заключи сандъка.

„Сега — каза си младата горгона — е твой ред, Амос. Надявам се, че концентрацията ти се е подобрила“.

Тя издърпа сандъка до входа на пещерата и хвана здраво страничните му дръжки. Тогава от косата ѝ се отделиха две златисти змии, плъзнаха се върху ръцете ѝ и се увиха около тях. Действайки като въжета, те щяха да ѝ попречат да изпусне сандъка, докато лети.

Медуза го повдигна трудно, разпери крила и се хвърли в бездната. Тъй като бе твърде тежка, тя полетя бързо към подножието на скалата. Паникьосана, горгоната се опита да улови колкото се може повече вятър с крилата си, за да се издигне. Невъзможно! Сега беше много тежка. Загубвайки равновесие, тя вече не можеше да управлява спускането си.

Амос разбра, че трябва бързо да направи нещо, за да спаси приятелката си. Той затвори очи и вдигна със замах ръцете си към небето. От морето се надигна силна вихрушка, изду крилата на горгоната и рязко я вдигна нагоре.

Медуза направи светкавично изкачване. То бе толкова внезапно, че ѝ прилоша. Пазителя на маските поднови движенията си и горгоната набра още височина. Така след всеки пристъп на вятъра тя почти се изравни с върха на скалата.

Амос я поддържаше във въздуха, но Медуза не можеше да направи маневра, за да се приземи. Ненадейните вихрушки, предизвикани от Амос, тежестта на сандъка и духащият вятър я дестабилизираха и ѝ пречеха да контролира крилата си.

Тогава Беорф грабна наметалото на своята приятелка, забърза качулката за главата на бойния си чук и си помисли: „Фрея ми каза, че това оръжие винаги ще се връща в ръцете ми. Е, добре, сега е моментът да проверя дали това е истина“.

Едрото момче хвърли чука към Медуза и ѝ извика:

— Хвани наметалото!

Оръжието леко докосна горгоната. Тогава всичките змии от косите ѝ се протегнаха и стотици малки уста ухапаха наметалото. По своите магически закони чукът на Беорф описа кръг във въздуха и се върна обратно при своя господар, влачейки Медуза за косата.

Тя падна надолу с главата върху тревата, праметна се, изпусна сандъка и се просна по гръб с крака във въздуха. Беше жива и здрава.

— Как си, Медуза? — попита Амос, като се приближи до нея.

— Стой там! — извика горгоната. — Не се приближавай! Нямам нищо пред очите си и не искам да рискувам погледите ни да се срещнат. Помоли Беорф да ми донесе наметалото с качулката.

— Заповядай — каза младият беорит, като ѝ подаде дрехата. — Този чук наистина действа. Невероятно! Видя ли, Амос, той се върна право в ръката ми!

— Това е чудесно! — възкликна Пазителя на маските. — Имаш невероятни рефлексии и хрумването ти бе великолепно. Без теб Медуза още щеше да се рее във въздуха.

— Ние сме страхотен екип — заключи Беорф, като помогна на горгоната да се изправи.

— Така е — потвърди Медуза, като си сложи наметалото. — Вече си мислех, че ще падна в морето в подножието на скалата. Благодаря и на двама ви. Сега да видим дракона. Той е в сандъка и ще е цяло чудо, ако е оцелял при това приземяване.

За щастие малкият дракон беше още жив. Свит на топка, той дишаше едва-едва. По всичко си личеше, че няма да живее още дълго.

— Добре — обади се Амос, — сега трябва да напуснем този остров по най-бързия начин и да отидем да помогнем на беоритите в морето. Кажете ми, Беорф, нали Фрея ти беше обещала, че можем да се върнем в Упсгран с дракара на боговете Скидбладнир? Ако е така, питам се къде ли може да е този кораб!

Едрото момче се усмихна мило, хвана Амос за брадичката и му обърна леко главата към средата на острова.

— Той е там.

СКИДБЛАДНИР

Корабът на боговете беше там, току пред очите им, като кацнал върху зелената трева. Той блестеше под лъчите на слънцето. Солидният му корпус беше кървавочервен, със сребърни и златни орнаменти, а инкрустираните скъпоценни камъни и скулптурите, посветени на велики воители, му придаваха още по-величествен вид. Искрящо бялото му платно бе обточено с две ленти с рунически надписи. Огромни щитове, изковани от майсторските ръце на джуджетата, пресъздаваха най-славните битки на викингите. На носа му издяланата от дърво драконова глава внезапно оживя пред младежите, които се приближаваха:

— Добър ден, аз съм Скидбладнир и трябва да ви откарам до континента. Качвайте се на борда, където сте добре дошли.

От десния борд бавно се спусна стълба. Беорф прошепна, докато се катереше към палубата:

— Надявам се, че има нещо за ядене на това корабче. Вече наистина започнах да огладнявам.

— Има всичко, което един беорит може да пожелае да си похапне — отговори фигурата на носа. — На долната палуба е наредена богатата трапеза. Има плодове, месо, зеленчуци и сладкиши. Заповядайте, вземете си.

— Тъъ... благодаря — заекна едрото момче, леко притеснено.

— А има ли хлебарки и бели червеи? — попита горгоната през смях.

— Да — потвърди дървената драконова глава. — Аз се приспособявам към вкусовете на моите пасажери и ще намерите на трапезата всичките си предпочитани ястия. Северните богове се стараят да задоволят желанията на пътниците, които получават привилегията да се возят на Скидбладнир.

— Супер! — извика Амос. — Със сигурност пътуването ще е превъзходно!

— Да кача ли сандъка? — попита фигурата на носа.

— Да, ако обичате — отвърна Амос.

Драконовата глава отвори уста и захапа сандъка с дървените си зъби. След това внимателно го постави на палубата.

— На борда на Скидбладнир — обясни тя — вие сте извън времето. Един час на него представлява една секунда в света на хората. Ето защо този дракар е толкова бърз. Отплаваме за Упсгран, нали?

— Да — потвърди Пазителя на маските, — но преди това по пътя трябва да вземем едни приятели. Те са затворници на един тримачтов кораб, изоставен на произвола на съдбата. Освен това бих искал да потърсим в морето трима воители, всъщност трима беорити.

— Вашите приятели вече не са там — отговори фигурата на носа. — Не са ли ви казали?

— Как така не са вече там? — извика разтревожено Беорф. — Къде са тогава? Ще отидем да ги потърсим там, където са заседнали, и точка!

— Не разбираш, млади беорити — продължи дървеният дракон. — Аз лично ги отведох в селенията на боговете Асгард. Пьотр великана сам срази една ужасна морска змия. За съжаление той умря от многобройните си рани. Хелмик Ненаситния и Алре Секирата бяха удавени от мерените. Тези морски създания, извикани от Локи, си отмъстиха на двамата храбреци. Беоритите не са много ловки при битка във водата и въпреки огромните усилия, които положиха, бяха жестоко убити. Рута валкирията, Юло Юлсон, Голямата уста, Банри и братята Азулсон на свой ред бяха хвърлени на дъното на океана и изоставени в ръцете на мерените. Смъртта им беше бърза и не се мъчиха. Те също направиха всичко по силите си да се защитят, да отвръщат на всеки удар, но без успех. Съдбата на беоритите беше предрешена от бог Локи. Не искам да съм на негово място, когато Один го залови, защото може би ще бъде наказан.

Като чува какво се е случило на приятелите им, Амос и Беорф избухнаха в сълзи.

— Може би ще бъде наказан? — изрева яростно Пазителя на маските. — Боговете нищо не разбират. Ние сме само едни пионки за тях. Фигурки от някаква игра, които местят, както им скимне. Двамата с Беорф загубихме истински приятели. Хора, които обичахме от цялото

си сърце. Локи нарочно предизвика смъртта на осем души и може би ще бъде наказан.

— Но осем души са нищо! — възкликна Скидбладнир. — Много повече са умрели, сражавайки се за своите богове. Религиозните войни са отнели живота на милиони хора. Защо трябва боговете да наказват сурово Локи? За осем смъртни?

— Ето какво сме ние за тях! — възмутено каза Амос. — Смъртни! Прости смъртни създания без бъдеще, чиято съдба зависи от тяхната милост? Само това ли сме ние?

— Да — потвърди фигурата на носа. — Вие сте като насекоми пред божествата на този свят. Вие сте малки войници на боговете и те се противопоставят едни на други чрез вас. Земята е едно огромно бойно поле, населено със странни същества. Всеки ден вие се биете помежду си, убивате ближния си в името на боговете. Ти самият не уби ли гоблини? Един дракон? А Беорф не елиминира ли множество горгони в Брател велики?

— Ние само се защитавахме! — възрази едрото момче. — Отговорихме на агресията със сила, защото нямахме избор.

— Винаги има избор — увери го дървената драконова глава с покровителствен тон.

— Е, добре — обади се Амос, — ако е вярно, че винаги имаме избор, аз направих моя. Слизам от този кораб. Нямам нужда от боговете и техния морал, нито от техните проповеди и благоразположението им. Аз съм човек и избирам да поема изцяло в свои ръце съдбата си и нищо да не очаквам от някакво божество. Моята мисия е да възстановя равновесието на света и поради тази причина не искам да се възползвам от благоволенieto на Фрея, нито от това на Один. Не искам нищо от боговете на доброто, както и не желая никаква милост от тези на злото. Възстановяването на равновесието изисква от мен да воювам с боговете, за да осигуря на всички същества на земята един свят по тяхно подобие, а не оформен по нечия божествена воля.

— Ти богохулстваш — възмути се Скидбладнир. — Трябва да избереш нечия страна, не можеш да останеш неутрален, не можеш да живееш без водач, не можеш да избираш... Ти си само един човек! Остани или...

— Или какво? — изкрещя Амос. — Опитай се да ме задържиш на борда и ще видиш как един обикновен смъртен е способен да те подпали с едно щракване на пръстите. Никога повече не ме заплашвай, иначе ще си понесеш последствията. Предполагам, че щом животът на осем беорита, на осем от моите приятели, не струва нищо, съществуването на Скидбладнир също няма кой знае какво значение за боговете. Вероятно и ти си толкова лесно заменим колкото и един човек, един гном или една фея. Слизам... и не се опитвай да ме предизвикваш!

Амос напусна кораба с бърза крачка и ядосано закрачи към крайбрежните скали. Фигурата на носа наведе глава и не направи нищо да го задържи.

Докато вървеше, в главата на Амос продължаваха да звучат песните на Банри, а пред очите му изникваше образът на Юло. Спомняше си за енергичността на Хелмик, за пререканията на Гой и Касо, за нежността на Рута, за смелостта на Пьотр и Алре, като си представяше, че смъртта ги бе събрала всичките на едно вечно пиршество.

Очите му се изпълниха със сълзи и мъката сви сърцето му. Беше загубил приятели, хора, които го бяха приели като един от своите и които наистина го обичаха.

— Аз също слизам — заяви непоколебимо Медуза. — Фрея ме върна към живота и съм ѝ благодарна за това. Обаче и аз няма да се подчиня на волята на боговете. Горгонските божества никога не са ни учили на приятелство. Не някой друг, а Амос и Беорф ме направиха подобра. Аз нищо не дължа на боговете, имам дълг към тези, които ме извисяват и които ме уважават... макар и да съм различна. Не смей да ме задържаш. Може да се изкуша да ти покажа очите си. Погледът ми е много... много вкаменяващ.

Младата горгона слезе гордо от кораба, с изпънат гръб и високо вдигната глава. Тогава Скидбладнир се обърна към Беорф със съзаклятнически тон:

— Е, да те отведе ли у дома, млади беорите? Да тръгваме, сине на Один!

— Не съм син на Один — отвърна неприязнено едрото момче. — Аз съм син на Еван и Хана Бромансон.

Беорф запрати на земята чука и щита на Фрея.

— Отнеси това на богинята, не ги искам вече. Току-що разбрах доста неща. Моят народ притежава една добродетел, която се нарича гордост. Заради някаква си история с колие ние понесохме едно проклятие, което заплаши съществуването на нашата раса. Обикновено недоразумение между боговете предизвика смъртта на моите родители, на приятелите ми и заплаши бъдещето на стотици беорити. И всичко това заради някакво глупаво бижу. Кажете на Фрея, че един Бромансон не се купува с магически дрънкулки. Дойдох да защита каузата на моята раса и никога няма да забравя, че заради Один и неговата бъдеща съпруга загубих хората, които обичах от цялото си сърце. Няма да се бия за една богиня, нито за доброто, нито за злото. Ще се бия редом с моите приятели, за да освободя света от влиянието на боговете. Предпочитам да умра от глад, отколкото да предприема едно приятно пътешествие с кораба на моите врагове.

Едрото момче изостави щита и вълшебния си чук. Те не му трябваха. Истинските беорити се сражаваха с ноктите, зъбите и смелостта си, а тези три неща той вече притежаваше. Беорф вдигна сандъка с дракона и слезе да се присъедини към приятелите си.

Зад него дракарът на боговете Скидбладнир постепенно изчезна.

Тримата младежи стояха рамо до рамо с развети от вятъра коси и гледаха океана. Водната шир се простираше пред тях, докдето поглед стига. След дълго мълчание и съзерцание Беорф подхвърли:

— Дааа... Наистина сме попаднали в голяма каша.

Амос и Медуза избухнаха в смях.

— Наистина! — поде Амос весело. — Бих казал, че сме затънали до шия.

— А може би и малко повече — добави горгоната, като се пляскаше по бедрата.

— А отгоре на всичко аз съм гладен — заяви много сериозно младият беорит.

— Невероятно! — възкликна Пазителя на маските, като се държеше за корема. — Намираме се наред нищото, на хиляди километри от нашата земя, току-що настроихме срещу себе си всички богове, загубихме приятели, изпуснахме единствения си шанс да се върнем в Упсгран, а Беорф е гладен!

— Още една причина да огладнееш — отговори беоритът. — Когато си изправен срещу всички богове, това изостря апетита.

— Знам чудесна рецепта за супа със земни червеи — извика Медуза.

— Е, точно това — рече Беорф — никак не ми се яде.

— Тогава нека да ви поканя на вечеррря — обади се енергично едно ясно гласче зад тях.

Тримата приятели се обърнаха. Едно човече, малко по-високо от метър, с рижа брада и коса, стоеше в тревата и пушеше дълга бяла извита лула. Половината му зъби бяха напълно изгнили, от заострените му уши стърчаха няколко косъма, а коремът му бе доста голям. Преманата на това странно привидение се състоеше от дълго зелено палто, покрито с дупки и кръпки, големи дървени обувки, широк кожен колан и кръгла шапка.

— Добъррр ден, казвам се Флаг Маррртан Мак Хеклагррроен, а обитателите на този остррров ви дължат стрррашно много. Наррричайте ме Флаг.

— Добър ден, Флаг. Аз се казвам Амос, а това са Беорф и Медуза — отговори весело Пазителя на маските. — Защо казваш, че ни дължите много?

— Хайде пррреди това да хапнем — предложи флаг. — Ррразговорът не върррви добррре на пррразен стомах. Трррябва да възстановите силите си. Имайте ми доверррие, вие сте в добррри ррръце. Наррродът на луррриканите е мирррен и дррружелюбен.

— Следваме ви — извика Беорф, като потърка корема си. — Стомахът ми вие от глад.

Като вдигнаха сандъка на Бая Гая, тримата приятели последваха странния дребосък. Амос съжаляваше, че вече не може да смали обемистия сандък, в който бе затворен драконът. Наоколо препускаха диви коне, като избягваха да се приближават твърде много до малката група. Амос, Беорф и Медуза вървяха с мъка около двадесет минути през високата трева, преди флаг да спре и да повдигне един капак на земята.

— Тук е, моля, слезте! — заяви луриканът.

Този капак беше скрит в тревата в западния край на острова. Амос се запита как малкото рижо човече го намери толкова лесно. Нямаше никакви ориентири, нито указания, никаква маркировка, камък или какъвто и да било знак. Тайната врата беше толкова добре скрита, че беше незабележима.

— Оставете сандъка тук — предложи Флаг. — Няколко пррриятели ще дойдат да го вземат. Ние знаем какво съдъррржа той и ще се погрррижим добррре за него.

— Шпионирали ли сте ни? — попита любопитно Пазителя на маските.

— До известна степен, да. От вашето пррристигане в ноктите на грррифона до отказа ви да пътувате със Скидбладниррр. Сега влезте в прррохода и си пазете главите.

Дълъг тесен и тъмен тунел се спускаше в дълбините на земята. Младежите поеха по него, като предпазливо слизаха по стръмното стълбище, издълбано в пръстта. Луриканът затвори капака зад тях.

След безкрайно спускане в пълен мрак Амос пръв излезе в една силно осветена пещера. Той закри с ръце очите си, за да ги предпази от ярката светлина. Мястото се огласи от невероятен шум. Това бяха аплодисменти. Грандиозни овации от стотици развълнувани лурикани посрещнаха тримата приятели.

19

МАШИНАТА НА ЛУРИКАНИТЕ

Навсякъде имаше лурикани. Стотици малки рижи човечета с бради, пушеци лули, всяко от които бе придружено от своята жена с права коса и децата си, които крещяха пронизително. Пещерата беше оформена като гигантски амфитеатър. Виждаха се ложи, издялани в скалата, обширен партер и огромен балкон. Всички места бяха заети: нямаше къде да падне и игла.

Чрез изобретателна система от огледала външната слънчева светлина се отразяваше в пещерата. Ослепителните сияния заслепиха Беорф и Медуза, флаг бързо заобиколи младежите и излезе на сцената.

— Скъпи лурррикани! — извика силно той.

Проявите на радост бавно стихнаха.

— Скъпи лурррикани! — повтори Флаг с по-властен глас. — Знаем, че за един лурррикан не е лесно да мълчи, но...

— Шшшът! — извикаха множество гласове сред публиката. — Шшшът!

— Благодаря — рече Флаг, като запали отново лулата си. — Държа да ви представя нашите спасители.

Тълпата отново се развихри. Викове, подсвирвания и аплодисменти избухнаха от всички страни, Флаг пак трябваше да успокоява екзалтираните лурикани.

— Замълчете! Достатъчно! Тишина! Оставете ме да говоря!

Нищо не можеше да се направи, зрителите бяха неукротими. В продължение на дълги минути Флаг правеше опити да вземе думата, но напразно. Тогава дребосъкът почервения от яд и започна да се разпалва, като обиждаше тълпата. Той размахваше ръце и крещеше до премаляване, подскачайки на едно място.

Този нов спектакъл възпламени още повече залата. Зрителите се смееха със сълзи, като гледаха техния старейшина Флаг Мартан Мак Хеклагроен да танцува като навит с пружина палячо. Мнозина засвириха и запяха като съпровод. Най-накрая, възмутен и извън себе

си от яд, Флаг се обърна, смъкна панталона си и показа задника си на публиката. Вълна от радостни викове и истерични крясъци разтърси острова. Хеклагроен вдигна панталона си, запрати дървените си обувки в тълпата и извика на тримата си спътници:

— Те са непоносими. Елате с мен!

Тримата приятели се изправиха и последваха Флаг в друг тунел, който бе осветен от малки лампички, поставени на стените. Амос бързо съобрази, че под земята целият остров представляваше лабиринт от коридори, галерии и тесни проходи. Десетки стълбища водеха нагоре или надолу почти навсякъде. Флаг ги водеше с лекота в тази плетеница от криволичещи пътища. След неколкominутно вървене групата влезе в една голяма стая. Удобни възглавници покриваха пода около една маса, отрупана с ястия. Без да чака покана да седне, Беорф се нахвърли на храната.

— Последвайте примера му — каза луриканът, все още леко раздражен от поведението на своите сънародници. — Аз ще ви правя компания.

— Благодаря — отговори Амос. — Много сме ви признателни.

— Мммда — потвърди беоритът, захапал парче сладкиш с лешници.

— Може ли да ни обясните какво става тук? — поинтересува се учтиво младият Пазител на маските. — Бих искал да разбера защо ни наричате ваши спасители. Честно казано, не смятам, че съм направил нещо за вас и...

Флаг го прекъсна и взе да разказва в подробности историята на луриканите от острова.

Преди много години островът на Фрея принадлежал на луриканите. Дребните човечета живеели на повърхността в очарователни каменни къщи, със сламени покриви. Те отглеждали коне, на които препускали по цял ден, и били щастливи на своя малък къс земя наскреде океана. Един ден богинята Фрея решила, че островът трябва да стане нейно светилище, нейн храм на земята. Тя изпратила валкириите — могъщи жени воини, яздеци пегаси — да унищожат „малките рижи червеи“, които го населявали. Хиляди лурикани били избити и телата им били хвърлени в морето от върха на скалите. Това клане дало начало на легендата, че душите на мъртвите се били

преобразили на птици и техните викове се издигали в небесата като постоянен протест срещу богинята Фрея.

Оцелелите намерили убежище в пещерите, но Фрея поставила като пазач на острова един грифон. Заради него луриканите трябвало да се откажат от идеята да се върнат на повърхността и започнали да копаят подземни тунели. Поколения наред дребните рижи човечета излизали много предпазливо от бърлогата си, за да гледат как подивелите им коне препускали сред буйната трева. Фрея ги била осъдила да живеят скрити като отшелници в мрака. Могъщата богиня бе пренебрегнала техните богове и се бе настанила със сила на острова. Луриканите я наричали сега „смъртоносната“ и никога не произнасяли истинското ѝ име.

Оставени на самотек, те станали оправни и находчиви. Изобретили земекопни машини, лъжливи врати, за да мамят грифона, осветителна система, която използвала земно масло (черно и лепкаво вещество, което невероятно приличало на суровия нефт), фурни с лупи, лъчисти готварски печки, които използвали слънчевата топлина, и подземни парници, за да отглеждат фантастични количества зеленчуци. Въпреки недисциплинираността им и наклонността им да се отдават на празненства, тези малки същества наистина били извършили чудеса. Били поели съдбата си в собствените си ръце и бързо се били приспособили към новата околна среда.

От дълго време луриканите искали да прогонят Фрея от острова, като убият първо нейния грифон. За тяхно огромно щастие Амос и Беорф бяха извършили този подвиг. Ето защо те сега бяха герои. Отгоре на това момчетата бяха отказали благоволенията на богинята, което ги правеше двойно по-големи герои за народа на острова. Луриканските шпиони бяха видели всичко и бяха докладвали на своя старейшина.

Медуза обаче като че ли караше Флаг да се чувства неудобно. Той избягваше да я гледа и не отговаряше на въпросите ѝ. Дребното човече не успяваше да зърне очите ѝ и това го притесняваше. Амос бързо забеляза този проблем и обясни на луриканския старейшина, че очите на горгоната бяха последното нещо на света, което трябваше да се вижда. Тогава Медуза уточни, че тя и себеподобните ѝ притежаваха силата да превръщат всички живи същества в каменни статуи. Тя подчерта, че ѝ е много трудно никога да не вдига глава от страх да не

срещне нечий поглед. Постоянното носене на качулка, за да скрива наполовина лицето си, никак не било приятно. Тогава Флаг заяви:

— Ако съм прразбррал добрре, щом човек не вижда очите ви, не прррискува нищо?

— Точно така — потвърди горгоната с усмивка.

— Дайте ми една секунда — продължи дребосъкът — и аз ще прразррреша прррроблема ви.

Той напусна стаята и се върна с трима лурикани. Те помолиха Медуза да затвори очи и да свали качулката си. Тъй като имаше доверие на Флаг, горгоната изпълни желанието им, без да задава въпроси. Трите малки човечета взеха множество мерки на лицето ѝ, поспориха тихо помежду си и излязоха от помещението, като говореха за прозрачността на някакъв „пясъчен камък“.

— Какво става? — попита Медуза, като отново нахлупи качулката си.

— Луррриканите ще ви напррравят подарррък — отговори флаг. — А сега си починете. След известно врреме ще бъдем готови да тррръгнем.

— За да отидем къде? — поинтересува се Амос.

— За да ви заведем у вас — отвърна дребосъкът.

— Но как?

— По-късно — заяви флаг, — по-късно ще видите. Сега си починете, ще се въррна да ви взема, когато бъдем готови. Ей там има вода, за да се измиете, а тук има завивки. Ако се нуждаете от повече въздух, има скррит прррозоррец, който гледа към кррайбррежните скали. Ето тук, виждате ли? Но... но откъде идва този шум?

— Това е хъркането на Беорф — обясни му Амос. — Очите му се затварят автоматично, щом стомахът му се напълни.

— Уф! — възкликна луриканът, докато излизаше от стаята. — Пък аз си помислих, че е земетресение.

Амос похапна още малко в компанията на Медуза, която не изяде кой знае колко. Горгоната не си падаше по кухнята на другите раси и предпочиташе ястия от насекоми. За щастие беше намерила няколко, докато минаваше по подземните коридори на острова. Така че сега не беше много гладна!

След това Пазителя на маските отиде да се поосвежи. Като се върна, забеляза, че и Медуза бе заспала. Той отвори прозореца и се

загледа в далечината. Слънцето се спускаше зад хоризонта. Въздухът бе свеж и изпълнен с омайния мирис на океана. Момчето разпусна косите си и тръсна глава. С очи, вперени в безкрая, то се замисли за майка си. Видя я отново как се смее и играе с него в тяхната колиба в кралството Омен. Баща му Урбан също изплува пред очите му. Той беше жестоко убит от червенокапците и картината на това убийство често измъчваше съзнанието му. Младият Пазител на маските усети празнота в сърцето си. Той преживяваше невероятни за годините си приключения, но стабилността на семейството му липсваше ужасно много. От очите му закапаха сълзи.

Въпреки присъствието на приятелите му, момчето внезапно се почувства много самотно и уязвимо. Беше навършило тринадесет години и мисията, с която бе натоварено, му се струваше все по-тежка. Целият му живот ли щеше да бъде такъв? От приключение в приключение, без никога да спре? Винаги ли щеше да вижда да умират тези, които обича?

„Мисля, че бих искал да обърна страницата и да се върна в Омен — каза си Амос. — Започвам да съжалявам, че срещнах Кривания в Залива с пещерите. Бих искал всичко това да е сън. Искан ми се всичко да спре и светът около мен да стане отново нормален, без свирепи зверове, без властващи богове, без опасности, с които трябва да се справям.“

Тогава внезапно го обхвана умора. Той се насочи към възглавниците до масата, отпусна се тежко на тях и щом затвори очи, веднага заспа. В съня си видя Лолия. Неговата приятелка беше прекрасна и изглеждаше спокойна. Тя му каза: „Амос, радвам се, че най-после мога да говоря с теб. Знам къде е майка ти. Тя се нуждае от помощ. Върни се бързо, трябва да се погрижим за нея. Знам, че ще помислиш, че това видение е само сън, обаче аз действително ти говоря. Намирам се в Упсгран и очаквам твоето завръщане. Дни наред се опитвам да установя контакт с теб, но ти никога не заспиваш достатъчно дълбоко. Доведи и дракона. Аз съм причината за неразположението, което преживя, и за внезапното ти желание да спасиш огнедишация звяр. Върнах се, за да се присъединя към теб и Беорф. Впрочем той ще потвърди, че не си си въобразил това съобщение. То не е сън. Лека нощ, Амос. Очаквам с нетърпение да те видя.“

* * *

Младият Пазител на маските стреснато отвори очи. През прозореца, останал отворен, в стаята нахлуваше бледата утринна светлина. Беорф се събуди няколко секунди след приятеля си. Като търкаше очи, той каза с отпаднал глас:

— Сънувах странен сън. Лолия ме молеше да ти предам едно съобщение. Тя не преставаше да повтаря: „Това не е сън, това не е сън“. Ти разбираш ли нещо?

— Да — отговори Амос с усмивка. — Имах някакво съмнение, но сега то се разсея.

— Къде е Медуза? — запита беоритът.

— Не знам — рече Пазителя на маските, докато сплиташе косата си. — Снощи, когато заспах, беше точно тук. Сигурно не е далече.

— Ъхъ — изръмжа беоритът. — Навярно търси едри хлебарки, за да похапне. Това момиче наистина е страхотно, но начинът ѝ на хранене ме отвращава.

— Ако имаме късмет — добави Амос през смях, — ще донесе няколко и за нас.

В този момент Флаг Мартан Мак Хеклагроен влезе в стаята. Той държеше Медуза за ръка. Зад тях трите лурикани от предната вечер вървяха с гордо изпънат гръб и великодушна усмивка на лицето. Младата горгоната все така беше с нахлупена над очите качулка, но сякаш не виждаше добре пред себе си.

— Бихме искали да чуем вашето мнение, господа — заяви рижият дребосък.

— По какъв въпрос? — попита любопитно Амос.

— По повод на това — извика флаг, като дръпна назад качулката на Медуза.

Амос и Беорф инстинктивно посегнаха да скрият очите си.

— Не е необходимо — увери ги горгоната. — Аз съм... аз... Най-последно мога да ви погледна!

Медуза носеше нещо странно на лицето си. Закачено за върха на главата ѝ, то се спускаше върху очите ѝ, образувайки вид очила. Червените стъкла бяха отразяващи и пречеха на другите да виждат

очите ѝ. Изящно изработени, те бяха в пълна хармония с лицето на горгоната и със зеленикавия тен на кожата ѝ.

— Уоу! — възкликна Амос. — Прекрасно е!

— Ти наистина си много хубава — добави Беорф.

— И са много полезни — додаде Медуза, като се изчерви. — Мога да виждам през стъклата. По този начин вече не се налага да крия очите си под качулката. Ще мога да ви гледам, без риск да... да...

— ... да ни превърнеш в каменни стълбове, по които да кацат гълъби — довърши Амос през смях.

— Точно така — извика, развеселена, горгоната.

— Все още не е напълно свикнала — уточни Флаг. — След няколко дни погледът и ще се избистри и...

— ... и ще може да лови хлебарки както преди — пошегува се едрото момче.

— Да — одобрително рече Медуза, като прихна, — и ще те накарам насила да си хапнеш от тях.

— Спррррете да говоррррите глупости и ме последвайте! — нареди им флаг с приятелски тон. — Имаме още една изненада. Хайде, ставайте!

Момчетата скочиха от местата си и групата отново пое по дълга плетеница от тесни коридори и стръмни стълби. Докато вървеше, Беорф чу зад себе си шум от дъвчене на нещо хрупкаво. Беоритът хвърли поглед през рамо. Медуза крачеше след него с пълна уста.

— Ужасно бях гладна — каза горгоната, като погълна едно насекомо. — Искаш ли малко? Те са невероятно едри и сочни.

— Пфу! — възкликна Беорф. — Спомняш ли си нашата среща в Брател велики? В пещерата ти яде паяци. Не ти го казах, но беше страшно отвратително да те гледам.

— Обичам също и скакалци, земни червеи и тлъсти земни пчели — отговори Медуза, която изпитваше злорадо задоволство да отвращава Беорф. — Но любимата ми храна са...

— Не, не! — умолително каза едрото момче. — Не искам да те слушам повече.

— Жалко — завърши младата горгона с насмешлива усмивка.

Групата излезе в огромна пещера, издялана в камъка. През голяма дупка на тавана ѝ се виждаха облаците. Стотици лурикани се трудеха над някаква странна машина.

Флаг обясни, че става дума за летателен апарат. Беше негово изобретение — оттам идваше и името му „флаголфиер“ — и той много се гордееше с него.

Летателната машина представляваше голям балон, надут с горещ въздух. По време на своите експерименти луриканът бе открил един основен физичен закон: топлият въздух се издигаше, а студеният се спускаше. Той не можеше да обясни защо, но бе сигурен, че ако напълни балона с топъл въздух, той ще полети. Флаголфиерът беше създаден, за да се опълчат на грифона. Старейшината бе смятал да го използва за битка с пазача на острова. Тъй като звярът вече бе мъртъв, сега дребосъкът си бе поставил задачата да прелети до континента, за да отведе у дома двете момчета, спасили неговия народ, и тяхната приятелка.

Балонът беше забързан за голям дървен кош, който в действителност бе стара викингска лодка, където вече бе поставен сандъкът с малкия дракон. В средата имаше горелка, която използваше земно масло и приличаше на малко ковашко огнище. Отзад огромна перка, задвижвана с педали, служеше за насочване на апарата. На борда бяха струпани хранителни провизии за дълго пътуване. Машината бе готова за излитане.

Под аплодисментите на луриканите групата зае местата си. Флаг нареди да прережат въжетата, които задържаха флаголфиера, но... апаратът остана на мястото си. В пещерата се надигна недоволен шепот.

— Не прразбиррам — учуди се дребосъкът. — Трррябваше да излетим.

— Може да сме много тежки — предположи Амос.

— Ще бъде опасно да засилваме повече горррелката — продължи флаг. — Пррредвидил съм необходимото количество горрриво и ако използваме прррекалено много от него, няма да мога да се въррна.

— Може би имам решение на проблема — каза младият Пазител на маските. — Ще икономисаме гориво и ще излетим доста бързо.

Той се съсредоточи и вдигна ръка към отбора на балона. Другата си ръка постави точно над горелката. Благодарение на властта му над огъня и въздуха, момчето първо акумулира топлина, а след това я насочи нагоре, предизвиквайки горещо въздушно течение.

Горещият вихър нахлу в балона и го изду още повече.

Амос използва магията си в продължение на доста минути. Летателният апарат помръдна леко. Луриканите нададоха радостни викове. Изобретението на Флаг работеше. Сега балонът бе удвоил размера си и изглеждаше готов да експлодира. После той внезапно излетя, преминавайки точно в средата на отвора на пещерата.

— Готово! — извика изобретателят му, полудял от щастие. — Знаех си, че ще заррработи. Знаех си!

— С малко помощ от Амос — прошепна Медуза — всичко винаги функционира.

Флаголфиерът бързо набра височина и скоро островът на Фрея изглеждаше съвсем малък сред безбрежния океан. Амос прекрати магията си и хвърли поглед надолу.

— Наистина сме нависоко — рече той.

— Това никак не ми харесва — извика Беорф, вкопчен здраво в коша на балона.

— На мен пък ми се струва божествено — заяви горгоната.

Флаг беше в задната част на апарата и енергично въртеше педалите, за да задвижва перката. Той беше изработил няколко елементарни навигационни уреда и сега се опитваше да се ориентира.

— Трррудно ми е да следвам пррравилната посока. Вятърррът никак не ми помага.

— Аз ще се заема с това — отвърна му младият Пазител на маските и вдигна дясната си ръка.

Веднага силно въздушно течение насочи балона в правилната посока.

— Лесна работа — каза Амос. — Така ще икономисаме горивото за твоето връщане, Флаг. Аз ще се заема със затоплянето на въздуха в балона, когато започнем да губим височина. Дайте ми знак, ако се отклоним твърде много от пътя ни.

— Трррябва да ми обясниш как пррравиш това — каза луриканът. — Ти си много стррранно момче, Амос.

— Когато имаме време — отвърна Пазителя на маските, — ще ви разкажа всичко.

В този момент Медуза хвана едно дебело въже, което се влачеше по пода. Тя завърза здраво единия му край за коша, а другия около талията си. Като разпери крила, горгоната скочи през борда, надавайки

радостен вик. Забързана така за флаголфиера, тя летеше във въздуха и крещеше от щастие. Носена от вятъра, Медуза извика:

— Винаги съм мечтала да летя! Яхууу! Чудесно е! Аз летя! Летя!

— Тя яде насекоми и обожаваше да лети — въздъхна Беорф, на когото стомахът му се бе качил в гърлото. — Наистина е много чудатото момиче.

— Браво! — поздрави я Амос. — Красива си. Ако не ти достига вятър, кажи ми.

Гледката бе неопишуема. В небето една девойка със зелена кожа летеше зад коша на балон, управляван от дребно рижо човече, което енергично въртеше педалите, а на борда се возеха едно момче, което направляваше вятъра, и един беорит, примрял от страх. Този ден птиците, които срещнаха флаголфиера, станаха свидетели на най-странния спектакъл през живота си.

НОВИЯТ ЕКИП

Пътуването на връщане мина без проблеми. Няколко дни бяха достатъчни на флаголфиера да стигне до континента. Това пътешествие през облаците очарова Пазителя на маските. Амос прелетя Голямата бариера от мъгла и зърна Сивия човек, който предпазливо ги наблюдаваше отдолу. Момчето си помисли за Касо. От тази позиция навигаторът щеше да нарисува изключително точни карти, за да направлява бъдещите плавания на беоритите. От висините се виждаше разположението на островите, морските течения и пътят на рибните пасажи и на едрите морски бозайници.

За Беорф обаче пътуването бе истински ад. Постоянно болен, той не можеше да сложи нищо в уста и от тази принудителна диета отслабна с няколко килограма. Затворен в летателния апарат, беоритът се закле, че краката му никога повече няма да се отделят от твърдата почва. Страдащ от пристъпи на повръщане и безсъние, Беорф беше крайно изнервен и Медуза се стараяше с всички сили да го разведрява и успокоява.

Въпреки добрите грижи на флаг малкият дракон не издържа до края на пътуването и умря няколко часа преди балонът да кацне край Упсгран. Амос бе разстроен. Той беше отнесъл яйцето от леговището на дракона в Рамусбергет. Животното имаше ужасен характер, но беше част от живота му. Искаше му се този опасен, но и невероятен звяр да бе имал друга съдба. Младият Пазител на маските си бе мечтал да промени неговата природа и да го превърне в по-миролюбиво същество. Въпреки че Сартиган смяташе това за невъзможно, Амос вярваше, че може да успее. Той знаеше, че винаги има и по малко доброта в сърцата на злите хора. Обратното също бе възможно. Фрея, която бе на страната на доброто, бе доказателство за това. Стореното от нея на луриканите и беоритите не оставяше никакво съмнение по този въпрос.

— Ще можете ли да се върнете благополучно у дома? — попита Амос флаг, като стъпи на твърда земя.

— Да, скъпи ми пррриятелю — увери го рижият дребосък. — Не се пррритеснявай за мен. Твоята магическа сила икономиса много земно масло. Сигурррен съм в себе си и във флаголфиеррра. Погрррижете се за вашия пррриятел Беорррф и моите съболезнования за дррракона. Вземете сандъка с вас, той ще бъде неговият ковчег.

— Благодаря още веднъж за чудесното пътуване — извика Медуза, като целуна флаг по челото. — А така също и за... това нещо, което скрива очите ми. Всъщност как се нарича то?

— Хъм... — поколеба се дребосъкът. — Тъй като е избобрретение на луррриканите и вие сте голяма кокетка, днес го кррръщавам „лурррнет“. Значи носите лурррнет, скъпа Медуза.

— Много хубаво име — одобрително каза Амос, чието внимание бе насочено към Беорф, който се търкаляше точно до него в тревата и целуваше земята.

— Довиждане — извика старейшината на луриканите, докато засилваше горелката, за да излети. — Надявам се вашите пррриключения да ви доведат отново на нашия остррров.

— Довиждане — извикаха Амос и Медуза, наблюдавайки как флаголфиерът набираше височина.

— По-скоро сбогом — промърмори Беорф, надявайки се никога повече да не му се налага да прави такова пътешествие.

— Да вървим — предложи Пазителя на маските. — Селото не е далеч оттук и трябва да съобщим на жителите му за смъртта на екипажа. Ще отнесем и сандъка, за да погребем достойно малкия дракон.

— Аз няма да ви придружа — каза Медуза. — Моите коси, цветът на кожата ми, крилата ми... всъщност за другите раси аз приличам повече на демон, отколкото на мило създание. Оставете ме в покрайнините на гората с дракона. Ще бдя над останките му и ще чакам вашето завръщане. После ще видим дали е уместно или не да ме представяте на хората от това селище.

— Много мъдро от твоя страна, Медуза — поздрави я Амос. — Мисля, че този начин на действие е по-разумен.

* * *

В гората младата горгона си седеше спокойно върху сандъка, когато чу някакъв шум зад гърба си. Тя се обърна и се озова лице в лице с едно момиче, което бе насочило към нея дълго копие. Медуза подскочи, като видя напълно черната кожа на натрапницата. Никога не беше виждала подобно нещо.

— Какво правиш тук? — попита заплашително Лолия. — Коя си ти? И защо имаш змии на главата?

— А ти? — отвърна с въпрос горгоната, готова да дръпне лурнета си. — Защо ме заплашваш? Защо носиш толкова бижута? Ти си цялата черна. Къщата ти е изгоряла или чистиш комини?

— Отговори ми или ще си понесеш последствията! — извика ѝ Лолия.

— Само да мръднеш и, кълна се, ти ще си тази, която ще съжалява — озъби ѝ се Медуза.

Между двете момичета настъпи дълго мълчание. Те се оглеждаха от главата до петите, като предпазливо се преценяваха. Лолия се опита да намали напрежението:

— Не ти желая злото. Отивах към селото, за да посрещна едни приятели. Усетих твоето присъствие. Аз живея малко по-нататък и тъй като беше на пътя ми...

— Аз пък — рече горгоната — чакам мои приятели да дойдат да ме вземат. Те също са в селото. Казват се Амос и Беорф и...

— Но... но... — заекна Лолия, като отпусна копието. — Аз точно при тях отивам. Почакай... Ти не си ли Медуза? Беорф много ми говори за теб, когато бях в Берион. Той ми беше казал, че... че си мъртва.

— Бях мъртва — потвърди горгоната. — Това е дълга история. Тогава ти трябва да си Лолия! На мен Амос ми разказа за теб, когато бяхме на острова на Фрея. Приятно ми е, че те срещнах. Мислех, че си се върнала в своята страна. Ти си кралица или принцеса, нали?

— Така е — отвърна догонката. — Върнах се в Берион, за да намеря Амос, и Жюно ми каза, че той е тук. Дълга история. За мен е удоволствие да се запознаем.

Малко непохватно двете момичета си подадоха ръка, като се усмихваха притеснено.

— Е, добре — продължи Медуза, — не смятах, че ще те срещна. Аз наглеждам сандъка, където има един дракон, който...

— Драконът е тук! — извика Лолия. — В този сандък?

— Да... да... — колебливо отговори горгоната, — но той умря по време на пътуването.

— Покажи ми го — каза младата негърка, като се спусна към сандъка. — От колко време е мъртъв?

— От няколко часа.

— Добре. Все още има време да действам. Помогни ми да го пренесем в ей онази колиба. Мисля, че ще мога да го спася.

* * *

— Това е цялата история — каза Амос, като завърши разказа си. — Проклятието, което тегнеше над беоритите, е премахнато, но Упсгран плати скъпо за кавгата между Один и Фрея.

Скръбна тишина бе обхванала гостилницата на селото. Всички обитатели бяха изслушали безмълвно разказа за пътуването на момчетата. Техният старейшина Банри Бромансон беше загинал в морето заедно с доблестния си екипаж. Това бяха рисковете на пътешествията и те ги знаеха. Важното бе, че бяха успели да премахнат проклятието и расата на беоритите сега можеше да се разраства и да пребъде. Тези храбри мореплаватели и свирепи бойци не бяха загинали за нищо.

Селяните на Упсгран задаваха въпроси в продължение на много часове. Беорф и Амос отговаряха колкото се може по-добре, като добавяха подробности или разясняваха някои по-кратки места от разказа си. Когато любопитството на всички беше задоволено, Гезер Михсон, по прякор Невестулката, се изправи и каза:

— Сражавал съм се редом с Банри, Юло, Рута, Пьотр, Гой и Касо. Участвах в битката при Рамусбергет. Искам паметта им да бъде почетена и да възпяваме техните подвизи през идните векове. Ако Банри бе имал нужда от мен, щях да тръгна без колебание и щях да

съм загинал с чест редом до тях. Днес загубих своите приятели и тъгувам за тях.

Очите на Гезер се напълниха със сълзи. Той помълча няколко секунди и като прочисти гърлото си, продължи:

— Но животът продължава и... и ние се нуждаем от нов старейшина. От създаването на това село родът Бромансон, род с чиста беоритска кръв, винаги е ръководил съдбата на неговите жители. Никога старейшина на Упсгран не е бил свалян, защото Бромансонови са сърцати хора, верни и непоклатими като планина. Те притежават сила и усет, честност и дух, присъщи на великите водачи. Лошият жребий ни отне Еван, океанът ни взе и Банри. За щастие съдбата ни доведе последния представител на този славен род. Предлагам този Бромансон да поеме управлението на нашето село за общото ни благо и за доброто на бъдещите поколения. Предлагам Беорф Бромансон да стане старейшина на Упсгран.

Беорф, който в този момент пиеше от една голяма чаша козе мляко, едва не се задави, като чу последните думи на Гезер.

— Аз... аз не мога... но аз... — заекна едрото момче, като се опитваше да си поеме дъх. — Твърде млад съм и нищо не разбирам от политика.

— Ще постъпиш като баща си и чичо си — извика гостилничарката. — Ще се научиш!

— Но аз... едва познавам селото и хората, които живеят в него — възкликна Беорф. — Освен това...

— Ние имаме нужда от ръководител, в когото имаме доверие — прекъсна го Гезер. — Ти си Бромансон и откакто се помним, твоят род добре ни е управлявал. Въпреки възрастта ти, историята на твоите предци говори в твоя полза. Ние съдим за качествата на едно дърво по неговите корени и плодове. Ти си най-доброто нещо, което може да се случи на това село.

— Предлагам да гласуваме — рече дебелата гостилничарка. — Нека тези, които подкрепят избора на Беорф за старейшина на Упсгран, да вдигнат ръка!

Всички жители като един вдигнаха ръце.

— Имаме единодушие — извика Гезер. — Ако откажеш, Беорф, селото ще трябва да проведе избори и това ще ни раздели. Едно обединено селище винаги е щастливо.

Напълно замаян, Беорф се обърна към Амос и прошепна:

— Но... но те са луди! Какво да направя?

— Трябва да следваш сърцето си, приятелю — отговори Амос. — Вероятно и Сартиган щеше да ти каже същото. Всъщност къде е той? Видя ли го?

— Не, не съм го виждал — рече младият беорит и отново се обърна към присъстващите. — Е... добре... моля само... бих искал да ви кажа решението си след погребението на Банри и неговия екипаж. Смятам, че тяхната памет трябва да бъде почетена, преди новият старейшина да бъде избран.

— Мъдро решение — заяви Гезер. — Видя ли, че вече притежаваш закалката на велик ръководител! Твоето уважение и мъдрост ни подсказват, че Упсгран ще е късметлия да те има за старейшина.

— Хайде да подготвим церемонията — нареди една едра жена от присъстващите. — Ще постъпим, както повелява традицията, и ще започнем тържествата след два дни.

Жителите на Упсгран напуснаха гостилницата. Беорф, още невярващ на предложението на своите сънародници, не стана веднага. Краката му бяха омекнали като памук. Амос го изтръгна от размислите му, като каза:

— Хайде, велики вожде! Да отидем при Сартиган да му съобщим добрата новина. Пътьом ще вземем и Медуза.

* * *

Лолия отвори сандъка. Тя прегледа набързо дракона, после помоли Медуза да ѝ помогне да го извадят. Младата догонка взе седем свещи и ги постави в кръг около животното. След това произнесе няколко неразбираеми думи.

— Какво правиш, Лолия? — попита я горгоната. — Това животно е мъртво.

— Аха — възкликна младата магьосница, — виждам, че Амос не ти е разказал всичко за мен. Току-що попречих на душата на дракона да напусне тялото му. Така си осигурих малко време, за да мога да действам.

— Но... — колебливо рече Медуза — защо имаш нужда от време?

— Вече ти казах — отвърна Лолия с усмивка. — Искам да го върна към живота.

Горгоната рязко отстъпи назад. Тази млада негърка беше истинска магьосница, като Кармакас! Медуза се бе научила да няма доверие на такива магьосници. Те можеха със смущаваща лекота да обсебят душата на една горгона и после да я манипулират като марионетка.

— Хъм — рече Лолия, поглеждайки към Медуза, — усетих, че ми нямаш доверие. Твоите емоции вибрират така силно. Хайде, не се страхувай от мен и ми подай, ако обичаш, книгата с магиите и стъкленицата с човешкото сърце, които са на дъното на сандъка.

— С удоволствие и... аз не се страхувам от теб — небрежно отвърна горгоната.

— Толкова по-добре, защото имам нужда от твоята помощ — заяви Лолия, като заби нос в книгата на Бая Гая.

Догонката бързо я изчете от кора до кора. След това помисли няколко секунди и каза:

— Тази вещица е била талантива. Определено книгата ѝ с магии е златна мина за приготвяне на отвари, еликсири и вълшебни мазила. Тя доказва голямо въображение в съчетаването на различни вещества, но и твърде много злоба, меланхолия и отчаяние при заклинанията.

— Разбираш ли нещо от това? — попита учудено горгоната, все още изпълнена с подозрение.

— Да. Има различни видове магии и заклинания, но всички имат обща основа, един основополагащ принцип. Въпреки че тази свирепа Бая Гая е работила в сферата на омразата и отровата, аз лесно разбирам смисъла на заклинанията ѝ и състава на отварите ѝ.

— А ти в коя област работиш?

— В областта на гадателството и некромантията. Искам да кажа, че използвам вътрешните си сили и енергията на духовете, които ни заобикалят. Мога да усещам неща като... например това, че ми нямаш доверие.

— Тъъ...

— Не се впрягай — заяви Лолия, като се засмя. — Доверието не се получава даром, то се заслужава. Аз работя, за да заслужи твоето.

Добре. Сега да действаме. Мисля, че знам чие е било сърцето, което бие в стъкленницата, и смятам, че познавам начина на омагьосването му. Подай ми онзи голям нож, ако обичаш.

Горгоната изпълни молбата ѝ и загледа как Лолия разряза корема на дракона. След това некромантката произнесе няколко неразбираеми заклинания. До нея се появи едно свръхестествено същество, обвито в ореол от слаба светлина. Прозрачно и ефирно, привидението мина зад Лолия, хвана ръцете ѝ и започна да насочва движенията и. Бавно двамата извадиха сърцето на дракона, за да го заменят с това от стъкленницата на Бая Гая. Духът сякаш шепнеше в ухото на младата магьосница, докато тя, изпаднала в нещо като полутранс, действаше прецизно и деликатно.

„Тази Лолия наистина е могъща — помисли си Медуза, наблюдавайки това зрелище. — По-добре ще е да я имам за съюзничка, отколкото за неприятелка. Освен това бих искала да науча някои от нейните номера.“

След неколкочасова операция сърцето започна да бие в гърдите на дракона. По жилите му отново потече черна кръв. Тогава духът напусна Лолия, която се залови да зашие корема на животното.

— Наложих се да видоизменим няколко мембрани на човешкото сърце, за да го приспособим към новата кръвоносна система. Сега трябва да изтъргувам...

— Да изтъргуваш какво? — попита Медуза, силно заинтригувана.

— Да изтъргувам живота му с един противен гед. Това е един дух, който черпи жизнената си енергия от раздялата на душата с тялото. Аз...

— Извинявай — прекъсна я горгоната, — а онова „нещо“, което стоеше зад теб по време на операцията, какво беше?

— Астрален водач. Той е безплатно същество... как да ти го обясня? Съществуват множество „пазители на съзнанието“ в едно друго измерение, наречено астрално. Аз поисках помощ, за да изпълня задачата си, и един пазител откликна на молбата ми. Благодарение на него успях да дам ново сърце на дракона.

— Но защо направи това? Защо искаш да го спасиш? Той е зло и кръвожадно създание, което може да причинява само беди, нали така?

— Точно както и горгоните, които не познават съчувствието и приятелството — отговори Лолия с усмивка. — Но понякога се случва едно събитие да промени сърцето на човек и да го преобрази.

— Виждам, че Беорф ти е разказал нашата история — отвърна през смях Медуза. — Сега разбирам по-добре какво правиш и защо го правиш. Това е добър пример.

— Не знам защо, но трябваше да спася този дракон — обясни й младата догонка. — Смятам, че той ще изиграе важна роля в новото равновесие на света, което Амос ще създаде... Добре. А сега да се заема с геда.

* * *

Когато Амос и Беорф пристигнаха в колибата на Сартиган, всичко беше приключило. Драконът, вече разполагащ с ново сърце, дишаше слабо, добре затоплен под многото завивки.

Лолия се хвърли в обятията на своите приятели, доволна, че ги е намерила. Тя обясни накратко на Амос какво я беше подтикнало да се върне при него, разказа му за своите видения, за Фрила, за някаква огромна кула и за един старец, наречен Сартиган. Момичето не пропусна да спомене и как бе срещнало Медуза в гората и как бе присадило ново сърце на дракона. Младият Пазител на маските я изслуша внимателно.

— Щастлив съм да те видя отново, Лолия, а желанието ти да ни придружиш ме изпълва с още по-голяма радост. Очакват ме още много препятствия и твоята помощ ще бъде много ценна. Ще си починем известно време и след това ще отидем да видим тази прословута кула, която се появява във виденията ти.

— И ще освободим майка ти и Сартиган — побърза да добави Беорф.

— Да, шефе! — възкликна Амос закачливо. — Когато старейшината на беоритите заповядва нещо, трябва да му се подчиниш.

— Още не съм приел предложението, красиви момко — отвърна му в същия тон Беорф. — Искаш ли да разкажа на Лолия колко лесно се влюбваш в морски сирени?

— Амос влюбен? — изненадано възкликна момичето.

— Каква е тази история за старейшината? — попита Медуза.

— По-късно ще ти кажем — отвърна Беорф, като си потърка корема. — Да похапнем, защото пак съм гладен. Стомахът ми трябва да е пълен, за да мога да помисля добре за бъдещето си.

— Направо е отчайващо — подхвърли Амос. — Винаги си гладен.

* * *

Мисията на Пазителя на маските бе започнала в далечните земи на кралството Омен. Една година след първото му пребиваване в гората Тарказис той вече притежаваше три маски и три вълшебни камъка и му предстоеше да преживее куп приключения. Сега имаше до себе си и трима приятели, готови на всичко, за да му помогнат, трима верни партньори, които вярваха в значението на неговата мисия.

Тази вечер, когато четиримата приятели гледаха звездите, легнали във влажната трева в гората, Амос си мислеше, че на света няма нищо по-силно от приятелството, основаващо се на взаимно уважение. В основата си нямаше нищо общо между човеко-мечка, горгона, магъосница некромантка и един Пазител на маски. И все пак всички те бяха тук и се смееха под лунната светлина, и всички вярваха, че могат да променят света. Именно вярата, истинската вяра премества планини!

МИТИЧНИ СЪЩЕСТВА

БОЖЕСТВА

Локи: Наричан още Лопт, той е германският бог на огъня. Според митологията Локи всява раздори, той е коварен и може да приема различна външност.

Один: върховен бог в германо-скандинавската митология. Често е изобразяван седнал на трона си, откъдето наглежда деветте свята. Двата му неуморни гарвана му служели за вестоносци и постоянно кръжали около него. Според преданията Один пожертвал едното си око, за да пие от Избора на мъдростта. Във Валхала — огромния дворец, който се издигал в крепостта Асгард, той оглавявал Съвета на северните богове.

Фрея: Богиня от германо-скандинавската митология, която понякога се среща и с името Фрейджа или Фреа. Дъщеря на Ниорд, бог на морето в скандинавския пантеон на боговете, тя е символ на желанието и винаги е била свързвана с плодовитостта.

МИТОЛОГИЧНИ МЕСТА И ВЪЛШЕБНИ ПРЕДМЕТИ

Асгард: Това е обиталището на боговете, и по-точно на Асите, чийто представител е Один. Ваните — другата основна божествена раса, от която произхожда Фрея, живеят във Ванахейм. Гигантските зидове на Асгард били построени от Хримтурс. Той поискал ръката на Фрея в замяна на осемнадесетте месеца труд, но не я получил.

Валхала: Това е раят на викингите. Истинските герои, онези, които умирали храбро в битка, празнували там ден и нощ.

Игдразил: Този космичен ясен бил центърът на вселената според германо-скандинавската митология. Дървото поддържало деветте свята, в това число и трите човешки царства, както и тези на светлите елфи и на джуджетата, на тъмните елфи и на ледените великани.

Мьолнир: Така се наричал бойният чук на бога Тор. Предметът бил символ на разрушението, на плодородието и на възраждането. Божеството го използвало, за да защитава обитаващите Асгард богове от техните врагове — ледените великани.

Скидбладнир: Този вълшебен дракар, построен от талантливите джуджета, служел като боен кораб на боговете. Олицетворение на облаците, той се придвижвал с еднаква лекота както по земята и морето, така и във въздуха.

СЪЗДАНИЯ ОТ ЛЕГЕНДИ И ПРЕДАНИЯ

Бризинги: Познати са и с името Брестинги. За тях се знае твърде малко, освен това, че са пазителки на колието Бризингамен, принадлежащо на Фрея.

Вещици: вещиците се срещат в почти всички митологии по света. Най-често те са отвратително грозни и нападат деца. В тази книга Бая Гая е заимствана от руската Баба Яга, която се придвижвала с летящ котел, за да хваща и разкъсва малки дечица.

Грифон: Този звяр принадлежи на митологията на народите, обитаващи Индия, Близкия изток и Южна Русия. Смесица между орел и лъв, грифонът бил избран за герб на могъщи императори и велики владетели в редица кралства. Той живеел около петдесет-шестдесет години и обитавал планините.

Драconi: Свирепи митологични същества, които обитавали планинските пещери в Европа, Средния изток и Мала Азия, в Индия и Югоизточна Азия. Според легендите те живеели по четиристотин години.

Келпи: в някои келтски диалекти, говорени в Ирландия, келпито е известно с наименованието „воден бик“. Живее в езера и реки, голямо е колкото кон и е част от шотландската и ирландската митология.

Лурикани: Това е дребно келтско название на закачливи малки дяволчета. Тези таласъмчета, които обожавали да правят номера, също като четирилистната детелина, са един от символите на Ирландия. Според преданията те криели казани със златни монети под небесната дъга.

Мерени: в ирландската митология обитателите на моретата се наричат мерени. Те лесно се отличават от останалите водни същества по червената шапка с перо, която винаги носят на главата си. Тази възшебна шапка им помага да намерят дома си в морските дълбини. Женските са много красиви и появата им е предзнаменование за буря. Понякога мерените излизат на сушата във формата на дребни безроги животни.

Морски змии: Тези змии обитават всички морета и океани по земното кълбо. Според изследователи на дължина те могат да достигнат до шейсет метра. Някои криптозоолози (учени, изучаващи тайнствените животни) мислят, че в действителност те са плезиозаври, оцелели от ерата на динозаврите.

Сивият човек: Този персонаж, изграден изцяло от мъгла, принадлежи на приказния свят на ирландците. Произходът му си остава неизяснен.

Сирени: Произходът на тези морски създания е неясен. Още от древността те присъстват в приказките и легендите на много народи. Общото при всички е, че това са много красиви жени с рибя опашка, които омайват моряците и отвеждат корабите им към скали и рифове.

Хипокамп: Огромният хипокамп присъства в легендите на народите от Средиземноморието, Червено море и Индийския океан. В цикъла с приказки за Синбад Мореплавателя тези животни обитавали топлите крайбрежни води и с движението си техните стада разпенвали моретата.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.